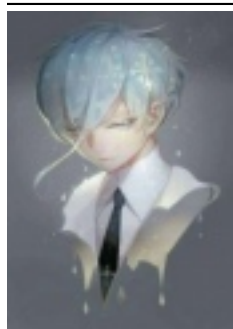

Thiếu Chủ!! Xin Đừng Ngược Tôi!!

Contents

Thiếu Chủ!! Xin Đừng Ngược Tôi!!	1
1. Chương 1: Thứ Bỏ Đi Khi Trở Thành Vật Quý	2
2. Chương 2: Lời Nói Của Cô Gái Ấy....	12
3. Chương 3: Rắc.... Xong Rồi ?	21
4. Chương 4: Gặp Bạn	28
5. Chương 5: Được Một Hôm Mua Đồ Với Thiếu Chủ	40
6. Chương 6: Đuổi Đi Hay Giết Đi ?	51
7. Chương 7: Tìm Kiếm Quyền Lực	59
8. Chương 8: Không Đề	68
9. Chương 9: " Tiểu Thư " Hắc Lệ Thành Ngã Cầu Thang	82
10. Chương 10: Túm Gọn - Hai Tiểu Nữ Đấu Đá	94
11. Chương 11: Đừng Chạy ! Nhóc Con	99
12. Chương 12: Về Nhà Chú Ổ , Nhà Chú Có Kẹo Socola Hạnh Nhân Con Thích !	110
13. Chương 13: Con Gái Trực Tiếp Nói Lại Dây Tình Ái	119
14. Chương 14: Chuyện Hắc Giám Đốc Khoe Vợ	130
15. Chương 15: Câu Chuyện Nhỏ : Các Thần Tượng Bấy Hắc Giám Đốc	141
16. Chương 16: Xin Kết Thúc	147
17. Chương 17: Ngoại Truyện Nhỏ : Đời Thường Nhân Vật (trần Dạ Vũ × Hắc Lệ Thành)	149

Thiếu Chủ!! Xin Đừng Ngược Tôi!!

Giới thiệu

Thể loại : Đam Mỹ (kì thị thì tiền vong sớm!) Ngược có nhưng ít, ngọt có, HE. Nhân vật: 2 cp+ Cp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-chu-xin-dung-nguoc-toi>

1. Chương 1: Thứ Bỏ Đi Khi Trở Thành Vật Quý

* Phòng làm việc tại gia của Hắc Lệ Tư Thanh *

- Dạ Vũ, Thành nó còn gái gú linh tinh đủ các kiểu, có khi tờ mờ sáng mới về, em đi ngủ đi, làm việc cả ngày rồi - Hắc Lệ Tư Thanh chậm rãi tháo kính xuống, rời mắt khỏi đồng tài liệu.

Dạ Vũ rút cà phê cho cô, đôi tay run run đưa tách cà phê nghi ngút khói đến bàn tay thon dài, trắng như bông tuyết kia. Y cười cười mỗi mệ:

- Không sao đâu ạ, so với tiểu thư thì không có nhằm nhò gì cả. Với lại....

- (nhún chân lông mày).... với lại?

Dạ Vũ vội lắc đầu chóng vánh, xua xua tay nói tầm phào:

- Không có gì đâu ạ....

Nhìn lướt qua Dạ Vũ một chút, Hắc Lệ Tư Thanh trầm tư, hai tay xoa xoa ly cà phê đen đắng ngắt một vị, đôi mắt vẻ xa xăm nhìn qua khung cửa sổ trước bàn làm việc - Một vườn hoa hồng đỏ được phủ bởi màn đêm, xa thêm một chút còn lấp ló một cái hồ nước đang gợn sóng nhẹ.... im lặng vài phút rồi lên tiếng:

- Chị biết em muốn nói gì. Thành nó luôn bắt em phải thức mà đợi nó, để hầu hạ nó chu tất. Chị thấy phiền thay em đấy!

- Đó là việc đương nhiên của một người hầu thưa tiểu thư.... - Dạ Vũ cúi người - chị quan tâm tới em như vậy, thật cảm tạ.

- Nhưng nó lại đối xử tệ với em. Và cả cái con gái điểm nó lôi về nói là bạn gái nữa, tên nó là Huỳnh Sa đúng chứ? Nó sắp chèo lên đầu nhà họ Hắc này ngồi rồi! Cái gì cũng mách, cái gì cũng dựa, ăn mòn mấy cái thể tín dụng của Lệ Thành. Tiểu thư ở đâu ra? Nó làm gái ở quán bar " XO tonight " đó!. Con đây hay đổ vạ cho em lắm đúng không?- Hắc Lệ Tư Thanh quay ra hỏi Dạ Vũ.

-..... Dạ..... em.....

Đúng, Dạ Vũ đã bị vu oan rất nhiều lần rồi, và mỗi lần như vậy đều phải nhận sự hành hạ của thiếu chủ, không dám hé miệng nói với ai. Y rất nhiều lần muốn rời khỏi nơi này nhưng lại không có cơ hội..... Để có thể làm ở đây như hiện tại, thực chất không phải Dạ Vũ tự nguyện mà tìm tới mà xin việc..... Y thực sự không có cố ý lao thân vào nơi này.

Cha của Dạ Vũ là một giáo viên ở một trường tiểu học nghèo nàn, còn mẹ y lại là một tiểu thư nhà khá giả,

kén chọn. Hai người họ gặp nhau trong một lễ hội nhỏ, và yêu từ lúc đó. Nhưng gia đình của mẹ Dạ Vũ lại sốc tột độ khi biết được, họ chẳng muốn giao con gái quý giá của mình cho một giáo viên nghèo! Không có đủ khả năng để mà chăm sóc con gái họ. Vậy là chuyện tình của cha mẹ Dạ Vũ từ đẹp đẽ trở thành ngang trái và móc méo hoàn toàn. Cha y cũng đã nghĩ rất nhiều, mẹ thì lại ra sức cầu xin người thân mà không được. Cuối cùng, bà lén dọn đồ đạc từ sớm, công khai cắt đứt với dòng họ và theo cha. Vì bà rời đi khỏi gia tộc và tới với người mình yêu trong một đêm mưa tầm tã, nên khi đứa con đầu lòng được sinh ra họ đặt cho cái tên Dạ Vũ, mang theo họ Trần của người cha. Cứ coi như cuộc sống khó khăn của họ còn vương lại hạnh phúc một thời gian cho đến lúc thấy được đứa con này, họ vui được không lâu,... vì sức khỏe của mẹ Dạ Vũ không ổn, nên bà chỉ kịp ôm con và ngắm nhìn con trong vài phút ngắn ngủi rồi ngừng thở..... hoàn cảnh lúc ấy thật sự chỉ có hai từ lạc lõng. Tất cả những điều này y biết, đều nghe cha kể lại hồi nhỏ. Chưa dừng ở đó, những điều y thực sự chứng kiến mới đáng để nhớ mãi và ám ảnh từng hồi.

Lúc mà biết được kết quả đỗ đại học, Dạ Vũ vui vẻ từ trường trở về, lúc bước vào nhà thì đã thấy cha y nằm trên sàn bếp, áo bị xé nát, nửa thân đều là vết ngón tay, vết cắn. Dạ Vũ chỉ biết lao vào, cố gọi cha, nhưng rồi y nhận ra rằng có gọi cũng vô ích - Cha y cắn lưỡi tự sát. Chắc chắn là vì bị làm nhục, nhưng lại chả biết tìm đâu ra kẻ gây chuyện. Cảnh sát vào cuộc, lâu rồi đi vào bế tắc, và án này lắng xuống hẳn. Kể từ lúc đó, Dạ Vũ bỏ thẳng cơ hội học đại học, cuộc sống dần bế tắc, xác suất đâm đầu vào ngõ cụt là 99%.

Rồi như một câu chuyện hư cấu, Hắc Lệ Tư Thanh trong một lần tới nhà bạn thăm, cũng ở khu phố Dạ Vũ sống. Cô vô tình thấy y đi trên đường, tuy chỉ là lướt qua thôi nhưng cô cũng phải ngoái lại cả chục lần vì bộ dáng của Dạ Vũ, tàn tạ, ốm yếu,.... Người bạn của Tư Thanh cũng nhân đó kể câu chuyện của Dạ Vũ cho cô. Tuy có phần dài dòng, có phần lại vắn tắt quá mức nhưng ít nhất Hắc Lệ Tư Thanh cũng hiểu. Như một vị thần, cô đem Dạ Vũ về nhà và cho đến tận hôm nay chỉ tiếc do đi vắng nhiều, cô chẳng biết Hắc Lệ Thành đã làm gì Dạ Vũ.

(tiếng đá cửa vang lên làm cả hai giật thót tim)

- Chị cả!! Chị trong đó đúng không!? Mở cửa! Em có chút chuyện hỏi chị!!!! - Ngừ điệu ngang tàn, còn có chút lè nhè say...

Hắc Lệ Thành đã về từ lúc hai người trong phòng còn đang nói chuyện giở giang. Hắc Lệ Tư Thanh xoay ghế, ngồi vắt chéo chân, đẩy Dạ Vũ sau lưng mình, giọng đầy nội lực:

- Cửa không khóa, cần thiết để đá sao?.

Hắc Lệ Thành bật mở cửa bước vào thô bạo, tay lôi theo Huỳnh Sa, về mặt sa sầm giận dữ:

- Chị! Có phải chị sai người theo dõi tiểu Sa không!??

Tư Thanh chỉ bật cười rất tự nhiên, đưa mắt qua nhìn ả gái điếm đang trong quá trình lừa lọc đưa em bắt trị bảo thủ của mình. Chân đang vắt đung đưa nhẹ, tay nâng ly cà phê từ từ uống một ngụm nhỏ, rồi lên tiếng:

- Bao giờ tài sản trong nhà này đem vào miệng nó dớp hết, lúc ấy hãy hỏi chị câu này.... Còn bây giờ,... chị

đang rất đau đầu đấy. Khôn hồn thì dẫn nhau về phòng của từng người, còn không.... đừng trách Hắc Lệ Tư Thanh này nổi nóng.

- (quay ra nhìn Huỳnh Sa) Về phòng của em đi.

Lệ Thành nhận lại một ánh mắt đáng khinh của chị mình. Hấn vốn rất tàn nhẫn, đáng sợ với người khác nhưng chị của hấn còn hơn thế nữa. Hấn biết mình đang ở vị trí nào trong đôi mắt sắc lạnh của Tư Thanh. Lập tức hấn lui ra, không quên lôi cả Dạ Vũ đi cùng. Cánh cửa đóng sầm lại.....

Hấn bắt đầu lấy cơn giận của mình trút lên Dạ Vũ. Tay hấn mạnh bạo lôi Vũ đi, lực từ tay hấn bóp chặt lấy cổ tay y, máu bắt đầu có lưu thông hơn, đau đớn vô cùng.... Cảm giác như muốn gãy tay đến nơi.

- Thiếu... thiếu chủ!! Xin cậu.... hãy thả tay tôi ra....

- Câm! - Ngữ khí giận dữ như dầu sôi.

Hấn lôi y vào phòng mình, tóm lấy cổ áo Dạ Vũ ném thẳng vào giữa căn phòng, khóa trái cửa.

- Thiếu.... thiếu chủ! Xin cậu! Đừng hành hạ tôi mà!... có gì sai... tôi sẽ sửa chữa!!.... xin cậu!!

Bốp! - Lệ Thành ghì Dạ Vũ xuống sàn đất lạnh lẽo, không chút lưỡng lự tát y một cái mạnh. Cú tát ấy làm người như Dạ Vũ choáng váng.

Hấn tóm trực tiếp vào cổ Dạ Vũ, tha tới chiếc giường gần đó. Để y đau đớn, quần quai lấy dưỡng khí. Y nhận ra thiếu chủ lần này không lôi mình xuống căn hầm tối kia để đánh đập nữa mà là ngay phòng cậu ấy..... có lẽ... thiếu chủ muốn mình đau đớn để Huỳnh Sa phòng bên cảm thấy khá khẩm hơn....

Còn đang mơ hồ suy nghĩ, Hắc Lệ Thành đã leng keng dây xích dây xiềng ném lên, cả vô số các vật dụng khác nữa.

- Trần Dạ Vũ.

- Thiếu.... thiếu chủ....

Nhìn vẻ mặt sắp khóc của Dạ Vũ, Lệ Thành lại như bị kích điện, điên cuồng xé những lớp trang phục hầu cận.

- Thiếu chủ!! Làm ơn dừng lại!!! Xin cậu! Tôi cầu xin cậu! Đừng làm vậy với tôi! - Dạ Vũ run rẩy đẩy Lệ Thành đang đè lên mình song giữ lấy những gì còn sót lại, có thể che được trên thân mình.

Lệ Thành mặc kệ Dạ Vũ cầu xin, xé tan tất cả thành những tấm rẻ rách, ném xuống đất. Lấy xích trói toàn thân Dạ Vũ. Đau... rất đau, hằn trói thật chặt, những mắt xích ép vào da thịt Dạ Vũ, đè lên những vết thương cũ chưa kịp lành của y, nó vừa nhức nhối, vừa xót, vừa rỉ máu. Hắn tàn nhẫn không quan tâm. Tiếp tục lấy dụng cụ trói hai tay kẻ đáng thương dưới thân mình lên thành giường.

- Cứ tiếp tục đi, la hét. Dãy giữa. Sợ hãi. Run rẩy.... - Lệ Thành ghé vào tai Dạ Vũ, giọng thăm thì -..... như cha của mày ấy..... (cười).

Nghe tới đây, Dạ Vũ đột nhiên mở to mắt kinh ngạc, sống mũi cay xé sộc thẳng lên, làm cho nước mắt lan tràn. Đồ ác độc! Y đã cố quên đi cảnh tượng đó. Cha của y không được rửa sạch oan ức thì thôi đi! Cần Hắc Lệ Thành nhắc lại hay sao!??.

- Thiếu chủ! Sao cậu..... không giết quách tôi cho xong!?? Đừng cố hành hạ tôi nữa! Chẳng có ích gì cho cậu cả. Quanh năm suốt tháng, cậu chỉ nhằm tới tôi mà lăng nhục, đánh đập.... Cậu không chán hay sao!? Giờ cả cha của tôi, cậu cũng lôi vào! Chi bằng giết tôi đi! Ít nhất tôi sẽ được tới với cha của tôi!

- Im đi!! -* Bóp!* - Lệ Thành tát Dạ Vũ một cái tới mức rớm máu.

Ánh mắt oán hận của y không ngại tặng cho đối phương. Muốn hành sao? Dạ Vũ này sẵn sàng chết đây!. Lệ Thành bóp chặt lấy cổ Dạ Vũ, hai con mắt bén như dao lam trừng trừng nhìn y:

-(cười) Hừm.... giết mày rất dễ. Bể cái cổ này đâu có gì là khó khăn? Nhưng.... mày.... lại là bản sao.... là con của người đó! - Lệ Thành ghì chặt cổ Dạ Vũ xuống.

Khuôn mặt của Dạ Vũ trở nên tím tái, thiếu dưỡng khí, cho đến khi Lệ Thành thả tay ra, Dạ Vũ mới có thể nhận ra mình chưa chết.

- (rút thắt lưng) Mày là con của Trần Mạc Ảnh...., với thầy ấy tao chắc chắn sẽ không đối xử như thế này đâu!.

Lệ Thành quát mạnh thắt lưng vào cơ thể trần trụi của Dạ Vũ.

- Ah!!!!..... (run rẩy)..... - Dạ Vũ thét lên một tiếng. Vết đánh in hằn trên vùng bụng.

- Mày biết không? Nếu không phải vì chờ đợi mày trở về với cái kết quả điểm đại học... thầy ấy đã không ở nhà để mà nhận cái chết oan uổng trong tình trạng nhục nhã như thế!!!! - tiếp tục là phát quật thứ hai.

Dạ Vũ chẳng còn đủ sức mà la hét nữa. Lệ Thành liên tục quát thắt lưng vào khắp vùng cơ thể gầy yếu của y, máu rỉ ra liên tiếp.

- Tại mày hết.... đáng lẽ giờ đó, thầy ấy phải tới đây này, và làm gia sư cho tao và Tư Thanh.... và có lẽ....

đến lúc này thấy ấy vẫn còn sống....

Lệ Thành gục đầu xuống, cố tìm nước mắt mà không được. Dạ Vũ tuy mê man trong đau đớn... nhưng vẫn có thể nhận ra rằng... rõ ràng người này mang tình cảm thật sự cho cha mình. Là vậy sao? Y đâu có cố ý?... mọi tội lỗi... sẽ đặt lên y.... để y gánh lấy!???.....

Lệ Thành đột ngột nâng hai chân Dạ Vũ lên, bạo tính dùng phân thân tiến vào hậu huyết. Không có chuẩn bị, cũng không có tình yêu. Một cuộc sex thú tính, là bạo dâm.

- Ah!.... Thiếu chủ!! Không được..... a!.... hừ.... hừm..... đau... đau quá!.... nơi đó!.... không..... ah.... ah.... đừng mà!.... chỗ đó.... đang.... á!!... đừng đi mà!!..... - Dạ Vũ rên la khản giọng, phần dưới đau rất vì bị đục khoét như vậy, hai tay bị trói đầu giường cũng như muốn rời ra, leng keng tiếng xích vang cả căn phòng.

Nơi hậu huyết bị rách nhẹ, máu thành dòng chảy ra chậm chậm, nhuộm một phần tấm ga giường trắng tinh kia, kèm theo cả thứ dịch lỏng màu trắng đục hòa thành một màu đỏ nhạt lẫn lộn. Lệ Thành vẫn tiếp tục ra vào bên trong hậu huyết không hề hướng ứng, khép chặt lại, bóp lấy côn thịt của hắn. Tay hắn bám chặt lấy đùi Dạ Vũ, móng tay đâm vào da thịt y:

- Chết tiệt!..... mày không khác thầy ấy chút nào cả.... - đẩy mạnh.

- Aaa!!!!... (giật giật)..... a..... làm... làm ơn..... đừng.... nơi đó rách..... ah!!!!... (co người) sâu quá!.... làm ơn rút.... rút thứ đó ra đi mà!!!! A.... á!.... ngô.... a..... a.....

Lệ Thành cúi xuống cắn một bên nhũ hoa của Dạ Vũ. Vết răng hằn lên, đỏ tím một vùng...., hắn tiếp tục rời sang bên kia, cắn thật chặt, thật căng. Phía dưới vẫn đưa đẩy mặc dù nơi đó càng ngày càng rách và máu cũng chẳng ngừng chảy.

- Không!!! Không!!! Ah... khô.... không.... ah.... ha.... a...

Dạ Vũ dần lịm đi, tất cả đều xoay vòng vòng, y đã nghĩ rằng mình chuẩn bị ra đi luôn rồi, ra đi thật đau đớn, vật vã quá sức chịu đựng..... Trước đó... y còn cảm thấy có một dòng gì đó rất nóng chảy vào trong cơ thể mình.... là gì vậy? Y muốn biết, nhưng chẳng còn tỉnh để mà biết.....

Hai con mắt đóng chặt coi như bóng tối bao phủ lấy y.....

* Sáng hôm sau, y tỉnh dậy *.

Đầu óc choáng váng, hai tay đã được tháo rời xích, chân được đắp gọn gàng, chỉ tội quần áo chưa mặc. Riêng cục huyết cực nhức nhối và đau rất. Định cuốn chăn bước xuống giường, nhìn quanh mới phát giật thót:

- Mình ở đây cả đêm qua sao!??? Tệ rồi!! - Y theo phản xạ, bước xuống.

Hai chân y không còn sức lực giống nai con tập đứng. Cả cơ thể đổ xuống như cây bị chặt. Y run run sợ hãi:

- Gì thế này!??.... Chân của mình..... chả lẽ....

Y cố đứng lên nhưng không thể đứng nổi. Tay vịn vào giường, y dướn lên ngồi trên giường, nghĩ lung tung:

- Không lẽ.... anh ta... cắt... gân chân mình?????..... không phải chứ..... - Mặt Dạ Vũ trắng bệch không còn một giọt máu.

- Tôi không ác tới mức đó đâu!! - Lệ Thành khoác áo choàng khăn bước ra từ phía phòng tắm. Tay cũng cầm một chiếc khăn khác lau tóc.

Dạ Vũ vẫn còn sợ, run rẩy nhích nhích từng chút một. Vẻ mặt đó làm Lệ Thành nhúm mày:

- Ngồi yên. Nhúc nhích tôi cắt gân thật đấy.

- (cứng đờ)... Dạ... thưa thiếu chủ..... - Y sợ tới mức không dám thở.

-.... (ám muội) không cần thiết phải nín thở đâu....

Lệ Thành đi tới trước mặt Dạ Vũ, đưa khăn cho y rồi xoay người, ngồi xuống đất dựa lưng vào chân y....:

- Lau tóc cho tôi.

-..... thiếu chủ?

- Mau lên.

Dạ Vũ vội vã chà chà khăn lên đầu Hắc Lệ Thành....

- Về chuyện hôm qua..... thực xin lỗi.... do tôi uống quá nhiều...

-.....

- Cậu không định nói gì sao? Như là trách móc hay bắt đền bù gì đó?

-.... (trằm mặc) Thế đây tớ có quyền lên mặt với chủ à? Tôi cũng chỉ là kẻ ăn bám ở đây, tôi có quyền lên tiếng?..... Thiếu chủ còn trẻ hơn tôi vài tuổi, nông nổi hơn là bình thường, tôi không trách cứ gì cả.

-.... đêm qua..... sau việc đó..... tôi đã suy nghĩ lại.....

-.....

- Chỉ là tôi thực sự.... rất yêu cha của cậu..... Và tôi nhận ra mình bị ám ảnh bởi người ấy. Những đêm về trong lúc say, tôi luôn nhắm vào cậu. Vì tôi cảm thấy từ cậu phảng phất hình bóng của cha cậu. Hai hình ảnh cứ trộn lẫn, làm đầu tôi như nổ tung!!....

Hắc Lệ Thành tự nhiên xoay người lại, dưới người đè lấy Dạ Vũ trên giường, giữ lấy tay y ở hai bên. Dạ Vũ lại thêm một hồi sợ sệt, tim đập nhanh và mạnh, tiếng thỉnh thỉnh Lệ Thành nghe rõ mồn một.

- Thiếu... thiếu chủ....

- Đừng sợ, nhìn tôi đi.... nếu đêm nay... hay những đêm sau nữa, tôi có hành hạ cậu, Trần Dạ Vũ, cậu có hận tôi không?

-..... thiếu chủ. Tôi là tôi, cha tôi là cha tôi. Nếu cậu có lắm tướng cả hai là một thì cũng chỉ là cái xác của tôi thôi. Tôi hận, rất hận. Vì tôi không làm gì sai..... - y vừa nói, vừa run run.

- (kề môi).... vậy à?..... - Lệ Thành ghì chặt đôi môi của Dạ Vũ.

- Ừm...!.....! A!.... thiếu chủ.... cậu đang....

- Tôi sẽ tập nâng niu cậu. Để làm điều đó, tôi sẽ biến cậu thành của tôi....

-..... không thể.... còn cô Huỳnh Sa.... hơn nữa, cậu không thể ép chính mình yêu một người mình ghét....

- Không quan tâm. Nếu tôi say, tôi sẽ tiếp tục ngược cậu. Ngược cho tới khi cậu quen với điều đó. Cho tới khi... cậu nghiệm điều đó.

Cuối cùng Dạ Vũ cũng có thể tự đi về phòng mình. Lệ Thành ra bàn ăn ngồi cùng Tư Thanh. Đồ của bữa sáng được đem ra, nóng hổi nhưng chưa ai động đũa. Huỳnh Sa ngủ dậy, bỏ ra nửa tiếng trang điểm, đồng hồ đánh đi ra, ngồi vào bàn ăn giả vờ với Lệ Thành..... may sao có tờ báo che đi, chứ không về mặt mắc ói của Tư Thanh lộ ra mất. Dạ Vũ cũng đem đồ uống, từ tốn đi ra.

- À, Dạ Vũ. Em có thể đổi cho chị một ly nước viên sủi không? - Tư Thanh nhẹ gấp tờ báo lại, mỉm cười.

- Dạ được ạ . - Dạ Vũ lễ phép đáp lại.

Y rót nước cam ra cốc cho hai người kia rồi xếp chiếc bình ra một góc bàn. Rồi bê khay nhôm xoay người đi.

- Này cậu! - Huỳnh Sa bĩu mồm.

- Dạ, cô có yêu cầu gì ạ? - Quay người lại.

- Gì!? Không có chân mà bước ra đây à!? - Á bắt đầu kênh kiệu.

Dạ Vũ bình tĩnh trầm mặc đi tới:

- Rất xin lỗi cô ạ....

- Tôi muốn uống một cốc cà phê sữa nóng!

- Dạ.... tôi sẽ đem ra ạ...

Dạ Vũ cúi người rồi bước đi, vừa mới xoay người đã bị Huỳnh Sa lén đưa chân làm cho bị ngã, y không may gạt tay làm đổ ly nước cam của ả, chiếc cốc lăn xuống vỡ tan.

- ôi trời ơi! Người đâu mà vụng về hậu đậu. Ngu vừa thôi chứ!? Chả biết đầu óc ném đầu nữa, nuôi người như này thà nuôi chó còn hơn! - Huỳnh Sa mặc kệ người ngồi đó, làm như mình là chủ, lên tiếng chửi thậm tệ.

- Rất xin lỗi!! - Dạ Vũ vội cúi xuống nhặt mảnh sành.

- Thôi, để tôi nhặt với cậu vậy! - Á lại ra vẻ tốt bụng, uốn éo cúi xuống.

- Dạ thôi ạ, để tôi nhặt là được - Y đưa tay ra vợ lấy mảnh sành tay bị đâm xước, chảy máu, nhưng vẫn phải chịu đau.

Huỳnh Sa đưa tay vào đúng lúc Dạ Vũ vợ mảnh sành, không may cũng bị mảnh thủy tinh cửa đi một chút. Vừa nhìn thấy máu, ả đã hét lên, cái giọng làm cho người ta bực mình.

- Aiss!! Mày cố tình đó à!??

- Không, xin lỗi! Tôi không hề muốn vậy!! Tôi.... - Y luống cuống.

- Im đi, rõ là cố tình! Tao giúp mày như vậy mà mày....

Bốp! - Huỳnh Sa đưa tay tát Dạ Vũ một cái vang cả khoảng phòng ăn.

Hắc Lệ Tư Thanh đập bàn đứng dậy, rút súng lục trong người tự nhiên nạp đạn đặt trước thái dương Huỳnh Sa, hai con ngươi lóe lên một tia lạnh lẽo:

- Mày uống nhầm thuốc hả? Tao chưa chết đâu đấy.

-.... (mặt trắng bệnh).....

- Tao ngồi đây mày đã lên mặt như vậy, thế lúc tao đi công việc chắc mày ngồi lên đầu Hắc gia này quá!

Huỳnh Sa đưa mắt nhìn sang Lệ Thành. Hắc Lệ Thành cũng nhận ra, hấn từ tốn đứng dậy đi tới, nhưng bất ngờ thay, hấn thay Dạ Vũ nhặt những mảnh sành vỡ khay rồi gọi người đem đi. Tiếp đó, hấn im lặng rút khăn tay của mình cuộn lại vết thương trên tay Dạ Vũ rồi đỡ y đứng dậy.

- Lần này tôi có thể biết được ai đúng ai sai. Huỳnh Sa, tôi còn nhìn thấy chân cô đó. Còn không mau xin lỗi?

Huỳnh Sa kinh ngạc, sau đó chuyển qua ánh mắt ghét bỏ nhìn dạ Vũ:

-..... Xin lỗi....

- Cậu có tha lỗi không? - Lệ Thanh quay ra hỏi.

Dạ Vũ gật gật đầu nhẹ, đi lui ra sau rồi đi mà bị tay Lệ Thành lén giữ lại.

Dạ Vũ vẫn co ro núp núp đằng sau Lệ Thành. Hắc Lệ Tư Thanh giờ mới bỏ súng xuống:

- Rồi, vậy thì cũng bỏ thôi cho nhỏ chuyện. Nhưng mà Huỳnh Sa!- Tư Thanh túm lấy gáy tóc ả nhấc lên, xoay mặt ra hướng bức tranh trên lò sưởi lửa, bắn một phát đạn trúng tâm bức tranh, một lỗ thủng bốc khói xuất hiện trên bức tranh ấy - Mày nhìn thấy rồi chứ? Còn thích vênh váo và toan trèo lên đầu nhà này ấy, thì người mày sẽ đây lỗ kẹo đồng như vậy đấy!!.

-.... V... vâng.....

Và ba người lại ngồi vị trí cũ, Dạ Vũ vẫn bị Lệ Thành giữ lại, ngồi xuống bên cạnh, kêu người lấy thêm một bát dưa nữa. Bắt đầu bữa sáng đã nguội lạnh. Hắc Lệ Thành bình thản bắt chuyện:

- Chị à, hàng nóng chị lôi ra chi vậy?

- Lôi ra để cho nó biết ai làm chủ - Tư Thanh liếc Huỳnh Sa đang cúi gầm mặt xuống ăn.

- Ôi trời.... bớt nóng đi chị ơi....

- Lo mà dạy lại đề.

- Vâng vâng.... chị ăn đi, món chị thích này! - Lệ Thành gấp một miếng há cảo rán bỏ vào bát Tư Thanh.

- Ồ, còn biết nghĩ đó chứ..... Ăn tự nhiên đi Dạ Vũ! Không biết Thành nó dở chứng gì nữa nhưng ăn đi.

- Chị!..... (Lệ Thành nhìn Tư Thanh đang cười).....

Hắn cũng đưa dưa gấp một miếng tôm bỏ vào bát Dạ Vũ đang ngồi căng thẳng, hai tay ở dưới thì đan đan rồi kéo kéo.....

- Ăn đi. Làm sao vậy?

-... tôi.... không sao....

- Vậy thì ăn đi?

-.... thiếu chủ.....cứ để kệ tôi.....

- Nói đi, rốt cục thấy làm sao? Trong người không ổn?

- Tôi... thấy..... nôn nao trong người.... khi ngửi thấy mùi thức ăn....

Tư Thanh vừa nhai nhai, vừa mím mím, mắt tròn nhìn Dạ Vũ:

- Gì chứ? Mấy món này chính em thường thường đem ra phục vụ mà? Có bị gì đâu mà sao hôm nay mặt

khó coi giữ vậy nè?

- Dạ.... em cũng biết, chắc là do ăn sáng muộn ạ....

- Ủm..... ăn đi! Ăn nhiều vào!! Ăn cho béo lên chút!! - Tư Thanh gấp gấp liên tục các món từ khắp các đĩa cho dồn vào bát Dạ Vũ, vầy vầy đũa - Ăn ăn ăn ăn, không được ngồi nhìn.

-.... vâng.... - Dạ Vũ gấp gấp đũa.

Lúc ăn, y hơi có cảm giác khó chịu nhưng vẫn kìm được. Nhai cực chậm, cảm giác như muốn nghiền kỹ thức ăn thành bột rồi mới nuốt vậy. Nhìn vừa thương vừa mắc cười....

Vậy là một ngày mới của tất cả lại bắt đầu.

2. Chương 2: Lời Nói Của Cô Gái Ấy....

Dạ Vũ đi mua chút đồ thay cho bà giúp việc hôm nay đã bắt đầu nghỉ hưu, Huỳnh Sa cũng đi khỏi nhà, nhưng là tự tập các câu lạc bộ ban ngày để tránh nguy hiểm mất mạng.... không biết cô ta ra sao, nhưng đối với Vũ, quả nhiên, ra ngoài vẫn là thích nhất, trong dòng người lạ, chẳng quen ai mà cũng chẳng biết ai, xem ra cũng thật vui.

Y đi bộ tới trung tâm mua sắm, ban đầu đã nghĩ thật may mắn khi chọn đi bộ, nhưng lúc về lại hối hận khi trên tay bê hàng đông đồ đầu bếp yêu cầu, điện thoại thì không có, tiền mua đồ thừa cũng chẳng đủ bắt xe, Dạ Vũ thở dài khổ sở vác đồ nặng bước từng bước ngắn ngủn, thầm nghĩ giả có ai đó tốt bụng đi tới giúp thì tốt biết mấy, chắc chắn y sẽ coi người đó là thiên thần!!!. Nhưng mà khó lắm... kiếm ra người như thế trong số cá thể con người xung quanh này. Một số chẳng đáng nói, một số lại chẳng thể trách được. Họ vì công việc, vì tự trọng và danh dự của họ trong những cuộc hẹn, vì những điều phức tạp khác.... chung quy lại, họ phải vì chính mình, vì những điều họ cần thực hiện.... chính thế nên phải tự lực thôi.

- Để em giúp cho anh nhé! Chàng trai đáng thương??? - Một cô gái trên dưới 20 tuổi đứng chấp hai tay sau lưng, chân chụm lại hình chữ V, nghiêng nghiêng người bắt chuyện với Dạ Vũ.

Cô gái này cột tóc đuôi ngựa, nhuộm một màu đỏ chói, cộng thêm tý nắng chiếu xuống làm người ta muốn nổ con mắt. Sở hữu đôi mắt uốn theo dáng miêu nhân, còn hơn thế nữa, hai con ngươi của cô sáng rực một màu vàng tươi hiếm có, trang phục rất nhí nhảnh và có phần trẻ con. Còn thêm một bên răng khểnh nữa, nhìn lướt qua bộ dáng của cô chẳng khác gì một con mèo cả, chỉ tại nhìn cô ta na ná một ai đó, rất quen nhưng chẳng hình dung nổi.

Dạ Vũ quay nhìn cô vài giây rồi mới nhớ tay mình sắp rụng rời, y vẫn cố đỡ rồi cười xã giao với cô gái:

- Tôi không sao, cảm ơn em đã quan tâm a...

- (nhú mày, phồng má)... Anh chê em con gái chứ gì!???

- Không... không phải thế đâu.... chỉ là...

- Rõ là thế mà!! (xụ mặt)... em chỉ muốn giúp anh thôi.....

-.... không phải vậy, thật đó...

Mặt cô gái bỗng bừng hớn hở trở lại, nhanh nhẩu bê lấy một túi lớn từ tay Dạ Vũ, cười rất tươi:

- Hihi! Vậy để em giúp anh! Nhà anh là ở khu phố 15 đúng không?

-.... Đúng..... Nhưng sao em biết!??

- Em đoán thôi! - Cô gái tự nhiên đáp lại - trúng sao?

-..... ừm..... - Dạ Vũ lén dấu vẽ mặt nghi ngờ, ừ một tiếng.

Cô bé bê túi đồ lớn hơn cả tạng người nhưng trông có vẻ như nó chẳng nề hà gì mấy. Cô ta vẫn tung tăng như thể đang nâng một cây kẹo vậy. Còn Dạ Vũ thì tuy đã được giúp một nửa nhưng vẫn cảm thấy rất mệt, chưa gì đã thở không ra hơi. Nhận thấy hình như, cơ thể của y hôm nay có gì đó rất bất bình thường... mà thôi kệ, trước tiên y phải hoàn thành việc của mình đã!

..

Cô gái đi bên cạnh song song với Dạ Vũ nói rất nhiều và cực nhanh, chỉ kì lạ là dù y có hỏi tên cô ấy bao lần cũng không có được câu trả lời, cho đến lúc cả hai đã tới nơi. Đứng trước cổng, cô gái lấy một viên kim cương nhân tạo màu ánh kim trong túi, không biết làm kiểu gì mà chỉ trong một cái vuốt nhẹ đã biến thành sợi dây chuyền nhỏ, đeo lên cổ Dạ Vũ:

- Em cho anh đây! Nó là bùa bảo vệ. Quà để cảm ơn anh đã chịu nói chuyện cùng với một người như em. Điều đó làm em rất vui!

- Em cũng đã giúp anh mà!... nhưng món quà này thì....

- Đừng lo. Nó không phải kim cương thật, nó là bùa bảo vệ. Anh cứ nhận, đừng ngại. Tuy nó sẽ không có tác dụng ngăn chặn hẳn những ảnh hưởng không hay tới với anh, nhưng ít nhất nó vẫn có thể giảm bớt

phần nào - Khuôn mặt của cô gái trở nên nghiêm túc hẳn - Đừng tháo nó ra, kể cả lúc tắm. Nếu không may nó đứt thì dù thế nào cũng không được nhặt lại viên đá, hãy quét và vứt bỏ nó. Anh hiểu chứ?....

-..... (gật đầu)... - Đây khả nghi.

Cô gái lại cười trở lại, mắt hí hí đứng vẫy tay:

- Bai bai!! Hẹn tái ngộ!

- Hẹn gặp..... - Dạ Vũ ngược ra chào rồi bước vào cổng.

Y vừa bê nặng, vừa suy nghĩ lung tung. Thật kì lạ, cô gái đó. Chẳng lẽ chỉ bỏ thời gian ra để đi kiếm người, rồi giúp đỡ để được bắt chuyện cùng sao? Còn cả món quà nữa, rất lạ. Có đúng nó là bùa không? Nhìn nó giống như một món trang sức đắt đỏ vậy, mặc dù là đồ giả.

Đang thâm suy đoán thì.... một con gì đó lướt qua chân Dạ Vũ làm y né qua một bên.

Đoàng!!

Một thứ gì đó rất nóng bay lướt qua tay y, làm rách hai lớp áo cùng một đường da. Cơn đau đột ngột làm y đánh rơi cả thấy đồ, run rẩy bám chặt vết thương. Máu chảy ra, may là rất ít. Đó đích thị là một phát đạn!!!. Hắc Lệ Thành tay cầm súng vẫn đang ám khói bay nhẹ, từ tốn đi tới, Tư Thanh thì hốt hải phi vượt trước:

- Dạ Vũ! Không sao chứ!? Đau lắm đúng không!? Trời ơi... (Thanh lấy trong túi áo miếng gạc trắng phòng dự của mình).... mới sáng đã bị thủy tinh cửa, giờ thì bị đạn sượt qua.... may làm sao mà không trúng thân, chứ không là....

Tư Thanh cuốn xong băng rồi thì cái xác của Lệ Thành mới bước tới nơi.

-..... - Dạ Vũ không dám nhìn mặt Lệ Thành, lê người nhặt từng thứ đã bị rơi ra đất vào trong túi rồi cúi đầu lên bên đi vào trong.

Hắc Lệ Tư Thanh nổi càu quay sang đứa em, quát tháo một tràng:

- Sao mày lấy súng của chị!???

-.... em thấy có con chuột chạy qua, tiện tay vớ được súng của chị để ở phòng ăn.... nên đuổi theo nó..... bắn
- Mặt rất thần nhiên.

- izzzzz!!!! Thứ nhất, chẳng ai đuổi chuột mà lấy súng bắn cả! Thứ hai, mắt bị lè hay sao mà con chuột nó chạy dưới đất lại bắn lên tay Vũ!?? - Hai thái dương Tư Thanh giật giật.

- Chỉ là trượt tay - Lệ Thành mặt đơ, nhún vai.

- (giựt lại súng) Trượt tay rồi có ngày ngộ sát người ta đấy!!!

- Chị làm quá. Chỉ là người hầu thôi mà. Chúng ta có thể đền bù tiền - đi vượt trước, hướng cửa.

Vừa nghe giọng điệu của em mình, Tư Thanh sôi máu tung một cước vào hông Lệ Thành, làm hắn ngã sấp.

- Như Vũ thì mày tính đền như nào!?? Đốt vàng mã cho người thân y chẳng?????????

Nói xong Tư Thanh phải chân đi luôn.....

Lệ Thành đứng dậy, phủi bụi quần áo rồi lảng lảng ra ngoài. Thật sự thì hắn không phải lấy súng chỉ để bắn con chuột mà thực chất là muốn bắn Dạ Vũ mà chả hiểu vì sao. Không phải hắn định mở lòng cho y à? Trong tình cảnh này, thường thường hắn sẽ đổ vạ cho cơn say, thần trí không ổn định, nhưng giờ hắn đang tỉnh, như một thói quen hắn gây tổn hại cho Dạ Vũ chỉ cần trước mắt hắn là y. Cái lạ hơn mà hắn kịp nhận ra khi đang nghĩ điều đó là lúc bắn đã có một luồng khí kì lạ cực lạnh đẩy tay mình, làm viên đạn chệch hướng. Cảm giác như... một bàn tay, một bàn tay lạnh lẽo.....

Hắn bước ra ngoài cổng, chạm mặt ngay cô gái lạ kia, cô chưa hề rời đi khi Dạ Vũ tạm biệt. Vẫn nụ cười ấy, cô gái bắt chuyện với Lệ Thành:

- Xin chào!

- (chắc 1 tiếng).... Tránh ra đi! - Dứt lời hắn đẩy cô sang bên cạnh một cách không thương tiếc.

- (giữ tay).... anh không thấy tôi rất quen à? - Cô gái vẫn cười, nhưng nụ cười lần này không mấy thân thiện. Nó quỷ dị hơn nhiều.

- (nhúu mày)..... bỏ tay ra hoặc tôi đánh cô.

- phu phu.... anh đang đi sai hướng đó. Anh đang yêu 2 người. Nhưng một người anh chỉ vui đùa còn một người anh chỉ hành hạ. Tôi thật lòng nói trước với anh, anh nên nghĩ lại. Bỏ người thứ nhất và chăm sóc người còn lại.... để trả nợ....

- Cái gì!?? Đồ thần kinh trốn trại, biến!.

Cô gái dồn lực bóp chặt lấy cổ tay của Lê Thành, đôi mắt mở to nhìn chăm chăm vào hai con ngươi của hắn, cong miệng:

- Nhìn đằng sau mình đi.

Lê Thành liếc mắt ra sau. Mấy tia máu trong mắt đột ngột nổi lên, con ngươi thu bé lại, cả bầu trời ập xuống một màu đen. Có những đứa bé đang gào khóc, tiếng khóc như cào xé tim gan người khác, toàn mình đầy máu. Chúng nhần nhó bò tới, hấn toát mồ hôi, run run lui về phía sau....

Hai bàn tay của cô gái vươn ra, ôm lấy cổ Lê Thành, ghé tới gần tai hắn:

- Đừng lùi, để cho chúng bám lấy chân anh đi, và hãy nghe chúng nói gì....

Giọng nói của cô xuyên thẳng vào tai hắn y như nhàn mảnh băng găm vào, đau nhói vô cùng tận, cơn rét buốt truyền xuống cơ thể, làm cho đôi chân hắn cứng đờ.

” Cha! Sao cha nỡ giết con!?”

” Con còn chưa được sinh ra mà?? ”.

” Cha à! Mau! Mau cứu lấy con đi!”

” Hận cha, hận cha!!! ”

” Sao cha lại giết con vậy? ”

“....” - Vô số những câu nói của những đứa trẻ ập tới, vang vọng bên Lê Thành.

- Đây là tôi. Tôi của những tiền kiếp.... (ghé tai).... anh giết tôi rất nhiều, thấy chứ? Chúng, à không... (cười) là tôi luôn đeo bám anh... vậy nên anh mới không hiểu được những việc mà mình làm.... Tâm hận của tôi xui khiến anh tra tấn Trần Dạ Vũ..., vì tiền kiếp đều do y mang thai... luôn là anh giết tôi... và lần này.... liệu anh có giết tôi không??? - Cô gái khẽ cầm lên vai hắn, lấy bàn tay ấm áp che đôi mắt hắn lại - Trả lời đi... thưa cha?

-..... đây không phải sự thật. Chỉ là một cơn ác mộng, mau tránh ra, ta chưa có một cuộc hôn nhân nào! Dĩ nhiên kể cả hài tử cũng không!... - Hắc Lê Thành thẳng thừng.

- Đừng nói vậy thưa cha - Cô gái mở to đôi mắt màu vàng sáng rực, giọng điệu mang theo một tử khí cực nặng nề, độ vang của nó xé toạc những thân xác nhỏ bé đang léo nhéo phía dưới.

Hắc Lệ Thành đã nhận thấy mùi tanh tươi của máu tươi, hắn đột nhiên có cảm giác, cảm giác hắn đã trải qua không ít lần. Không khí bắt đầu làm hắn hô hấp khó khăn, cơ thể cô gái áp sau lưng hắn ngày càng lạnh hơn. Bàn tay thon nhỏ trắng bạch kia đi tới phần da thịt nào trên khuôn mặt của Lệ Thành, chúng đều trở nên khô ráp và dần nứt vỡ, rơi xuống từng mảnh vụn như một bức tượng cũ. Đau đớn - muốn thoát khỏi - vùng vẫy - cuối cùng là kiệt quệ. Cô đưa tay, xoay khuôn mặt không còn nguyên vẹn kia áp với trán mình. Mắt đối mắt, màu vàng từ nhãn miêu mà cô gái sở hữu làm cho Lệ Thành ngay lập tức bị ám ảnh. Con người xoay vòng rồi từng tia nứt phá nát cái vẻ ánh hồn của một người còn sống, cô cười:

- Con sẽ chờ, chờ câu trả lời của cha. Liệu lần này... cha sẽ cho con một cái tên chứ?

- Thả tao ra con nhỏ thần kinh! Ác quỷ! Mày là ác quỷ!- Hắn vùng vẫy khỏi vòng tay của cô gái.

-(cười), một ác quỷ bị giết bởi chính ác quỷ, con sẽ luôn chờ câu trả lời của cha, sẽ luôn bám theo cha.

Hàng ngàn cơn đau đớn ập tới hành hạ cơ thể của Hắc Lệ Thành, cảm giác như da thịt của hắn từng lớp đang dần bị những thứ sắc nhọn cứa vào và lọc khỏi căn xương, nó làm cho hắn la hét thảm thiết mà chẳng ai nghe được. Dần dần.... một màn đen bao trùm lấy hắn, rơi vào nơi màn đêm đen ấy, hắn vẫn nghe vang vọng được tiếng cười ngây ngô của cô gái kia.

- Thăng nhóc này, không biết bị sao nữa! - Tư Thanh vẻ khó chịu.

Dạ Vũ biết Tư Thanh lo lắng trong lòng, chỉ kịp trấn an:

- Chị đừng để cho tâm bị nặng nề quá, bác sĩ đã nói, thiếu chủ không sao, chỉ là tinh thần căng thẳng.

- Hứ! Ai thèm quan tâm. Như nó chỉ toàn gái gú, đâu ra căng thẳng!? - Cô liếc qua chỗ khác.... - (nhìn lại)... Ô! Nó tỉnh kìa.

Lệ Thành từ từ hé mở mắt và nhìn quanh. Lúc mà dùng một cái, thần trí hồi lại, ngay lập tức hắn bật dậy và nhìn quanh căn phòng của chính mình. Không có gì lạ, hắn chỉ thở phào một cái rồi nhận ngay một ánh mắt ám muội của chị mình:

-..... em bị rảnh à? Ban nãy lăn ra đường ngoài nằm ngủ đó - Cô hỏi rất chi là thừa thãi.

- Không.... em bỗng thấy người rất mệt, và còn gặp ác mộng.

-.... Hiếm khi a. Khát nước không? - cô đứng dậy, đi tới bình nước trên mặt bàn ngay đó.

- có ạ....

Dạ Vũ đứng dậy, cúi đầu:

- Vậy.... tôi xin lui. Tôi sẽ đem bữa trưa đến cho thiếu chủ sau. À! Xin phép cho tôi phạm thiếu chủ được không?

- Cứ việc - Lệ Thành không mấy để tâm.

Dạ Vũ ghé xuống, đưa tay áp vào gáy Lệ Thành, đẩy đầu hắn tới, chạm với trán của mình, hắn thì tròn mắt, y thì nhắm mắt xác định nhiệt độ.

- hừm.... thiếu chủ bị sốt nhẹ rồi....

Nói xong y lui ra ngoài. Để lại hai con người đang trở mắt nhìn. Tư Thanh cười mỉm, đưa cốc nước cho em trai rồi lấy di động gọi cho ai đó, rất nhanh rồi cúp máy.

- Chị gọi ai vậy?

- đó việc của chị. Nghỉ ngơi đi. Chóng khỏe đi thẳng giấc. - Tư Thanh xoa đầu rồi cũng rời khỏi, tắt điện phòng.

- O.... - Dạ Vũ đứng lơ ngơ trong bếp.

- Cậu tìm bác đầu bếp ý hả? - Một cô hầu hiền hòa bắt chuyện.

- À vâng....

- Bác ấy được cô chủ cho về sớm rồi a, hôm nay bác ấy có việc bận đột xuất ấy mà!!

-..... sao lại vào lúc này? Thiếu chủ đang bị bệnh đó.

- Hừm, tôi cũng đang rất bận với đồng đồ mới được phơi kia nên cũng không giúp được rồi. Cậu biết nấu đồ không?

- chắc... để coi... - Dạ Vũ xắn hai tay áo, lấy tạp dề đeo lên rồi đi lục tủ lạnh, lôi ra hàng đồng đồ, hí hoáy bếp núc.

Mấy cô hầu đi qua đi lại đều tấm tắc khen trộm. Hắc Lệ Tư Thanh cũng ” lon ton ” vào bếp xem thử, tuy chả giúp được gì, nhưng ít nhất là còn có thể buôn chuyện.

- Nấu gì thế?

- Em định nấu chút cháo ạ.

- hử? Thật á? Đừng nha... thằng nhóc nó không thích cháo đâu, tại vì lúc nhỏ chị ép nó ăn cháo ghê quá nên giờ nó từ món cháo luôn.

- Là vậy ạ? Thế tiểu thư ép thiếu chủ như nào mà ra nông nổi như thế?

- Tôi nhốt nó vào cái lồng của Alex.

-...(cả mình đầy mồ hôi)... ý tiểu thư là cái lồng của con chó Alexan mới mất năm ngoái?

- Ủ, nó đó.

- Thảo nào..., cho em hỏi, thiếu chủ có bị dị ứng gà không?

- Không. Làm canh gà hầm sen đi. Nó ít khi được ăn món đó.

- vâng, may là món đó em cũng biết cách làm.

* Lê Thành đang cố ngủ trong phòng *

Nơi nghỉ ngơi của hắn luôn rất tối tăm, cánh cửa sổ luôn đóng kín, tối om. Căn phòng rộng trở nên lạnh hơn. Hắn tắt điều hòa đi và cuộn chần quanh người, vẫn cảm thấy rất giá buốt. Hắn chuyển mình, quay sang nằm nghiêng.... một hơi thở mang nhiệt độ rất thấp phả vào mặt hắn. Mang nặng mùi máu tanh nhưng lại lẫn mùi của một loại hoa thơm. Thật khó mà chấp nhận được cái " hương " kinh khủng này. Hắn dựng tóc gáy, mở to mắt nhìn trước mặt mình - Vẫn cô gái ấy, đang ngồi trên sàn, khoanh tay trên mép giường, cầm tì trên vòng tay, nhìn hắn cười cười. Chả phân biệt được đó là điệu cười mỉa mai oán hận, hay là nụ cười yêu thương và chờ mong. Đôi mắt vàng rực, nổi bật trong cái bóng tối của căn phòng, neoh lại thật nhẹ.

- Cha. Con có tên chưa?

Lại nữa! Lại là con quý ấy! Không phải ác mộng sao? Nó đang ở ngay trước mắt hắn. Gọi hắn là cha, và cười với hắn. Hắn thực sự ngay lúc này rất sợ hãi, sợ tới cứng luôn cổ họng, sợ tới cứng luôn cả đôi chân. Lê Thành cố lơ đi, xoay người sang hướng khác. Nhưng quay hướng nào cũng thấy phảng phất hình bóng cô gái. Quá hoảng loạn, hắn gượng sức vội chạy khỏi căn phòng.

Đưa tay mở cửa nhưng chẳng thể vận nổi. Trong mắt hắn, những lớp băng đã bao phủ toàn bộ cánh cửa.

- Chuyện gì thế này!?? Sao lại không mở được? - Hấn luống cuống đập cửa, móng tay cào lên những tiếng két két chói tai.

Cô gái tiếp tục bước tới gần hơn, gần hơn....

- Cha. Con có được sống kiếp này không? Con có tên chưa?

- Tránh xa ra! Tao không hề biết mày! Tao không phải cha mày! - Hấn đập cửa - Chị Thanh! Cứu em với! Có ma! Có ma!!! Chị Thanh!

- cha.... - Cô gái đã đứng sau lưng hấn, đưa tay định tóm lấy hấn.

Cánh cửa vội bật mở, bóng hình cô gái bỗng tan biến.

- Thiếu chủ! Có chuyện gì vậy!?? - Dạ Vũ đứng trước cửa.

Y quỳ gối xuống cho ngang bằng với Lệ Thành, tay đưa lên lau mồ hôi cho hấn.

- Có... có ma! Dạ Vũ! Con ma đó... nó... nó....

- Không có đâu... do cậu đang bị ốm mà, ổn rồi. Tất cả rất bình thường, nhìn đi. Vẫn là phòng cậu.

Dạ Vũ dìu Lệ Thành tới giường, để hấn nằm xuống rồi trấn an hấn thêm một hồi.

- Đừng đi. Nó sẽ quay lại, nó sẽ quay lại.

- Sẽ không. Chỉ là cậu quá mệt thôi.

- Hãy ở đây với tôi!!..... -Hấn chưa bao giờ thăm tới vậy.

Hấn ôm lấy eo y, rúc đầu vào, độ run của hấn lan cả tới cơ thể y. Dạ Vũ ôn nhu xoa đầu Hấn Lệ Thành:

- Được, tôi sẽ ở đây với thiếu chủ.... cho tới khi thiếu chủ hết hoảng sợ. Hãy cố ngủ đi. Khi cậu tỉnh dậy, cậu sẽ thấy khá hơn...

3. Chương 3: Rắc.... Xong Rồi ?

- Vương Tử Dịch!!! - Tư Thanh đập bàn làm cốc đổ, nước lênh láng.

- (rút khăn lau).... tiểu thư không cần phải cảm động vậy đâu. Điều tôi nói là thật. Không cần phải hỏi lại nữa ạ - Chàng quân gia bình thần.

- Chủ nhân không nói sẽ về lúc nào, tôi nghĩ có lẽ là lúc tối.

- Gì??? Nếu là tối nay thì sao mà tôi gặp cha được chứ!? Tôi có lịch làm việc, phải xuất ngoại. Hơn nữa, bây giờ cũng là đầu giờ chiều rồi.

- Tôi biết. Hộ chiếu tôi đã sắp sẵn cho cô rồi tiểu thư.

- Sao anh có thể mang cái bộ mặt bơ trắng trợn như vậy nhỉ? - Tư Thanh khoanh tay trước ngực, mắt ám muội - Không phải ế rồi nên khó ở đó chứ?

- Nếu vậy thì tôi đã cầu nhàu với cô này giờ rồi. Bây giờ tôi cần nhắc cô Huỳnh Sa để cô ấy biết.

- chắc! Cái của nợ ấy cho nó đi sớm đi! Tôi đi kiểm tra lại bản vẽ của mình đây.

Hắc Lệ Tư Thanh đứng dậy, day day nhẹ thái dương đi ra, bỏ lại độc một mình Vương Tử Dịch. Anh không nói gì, tay nhanh lẹ dọn cho sạch bóng mặt bàn mới vừa ý.

- Thiếu chủ... cậu cho tôi đi làm việc được không? - Dạ Vũ đập nhẹ lưng Lệ Thành.

- (vùi đầu vào bụng y).... không. Ở đây đi.

- Thiếu chủ, bóng người đó sẽ không quay lại đâu.

- Tôi nói không là không! - Hắc ghè giọng, càng dìm mặt mạnh hơn vào bụng y.

- Thiếu chủ... nhưng mà bụng tôi... cậu làm đau.

Vừa nghe xong, hắc im lặng bỏ mặt mình ra gối, chỉ vòng tay giữ lấy y. Hắc nhìn y hồi lâu, làm Dạ Vũ không hề thoải mái. Muốn hỏi lắm mà ánh mắt hắc đang sợ quá thể, chẳng dám động dậy miệng. Thi thoảng y cũng lén liếc liếc chút, nhưng mỗi lần như vậy đều nhận lại cái nhìn không hề thay đổi của Lệ Thành, giờ y mới để ý, Lệ Thành có nét giống cô gái mới gặp sáng nay. Đôi mắt màu vàng thừa ẩn sát khí, mũi hay khuôn miệng đều có chút ngai ngái như nhau nhưng khác ở chỗ cô gái ấy cười bất chấp, tinh thần có vẻ dễ hòa và sôi nổi còn Thành thì ngược lại...

- Này. - Hắc Lệ Thành mở miệng.

- D.. Dạ?

- Từ nay gọi tôi bằng tên đi. Ngưng gọi là thiếu chủ được rồi.

Dạ Vũ vừa nghe đã phản ứng gay gắt:

- Dạ không! Thiếu chủ là thiếu chủ! Tôi nào dám?

- Tôi nói thì nghe đi. Đây là lệnh.

- Nhưng mà thiếu chủ...

- Một từ thiếu chủ nữa là tôi gắt gân chân em. Dưới nệm này nhiều dao kéo lăm lăm - Hắc úp mặt vào gối.

- Thiếu....

- Hửm? - Hé mắt ra trừng trừng.

- Lệ.... Lệ Thành... - Y run bần bật, quay mặt ra hướng khác.

Hắc cười mỉm thỏa mãn, đưa tay xoa má y, xoay cầm y lại và dướn người lên hôn Dạ Vũ một cái rõ nhẹ làm y đơ người, mở to mắt nhìn hắc. Lệ Thành nằm lại xuống gối, tay vẫn bám vòng qua bụng Vũ, im lặng. Về ngoài kì thực hắc rất bình tĩnh và trầm lặng là thế nhưng thực chất trong thân tâm lại thấy có chút không thỏa mãn, người như hắc mà phải trẻ trâu trong sáng tới mức chỉ có hôn phớt lảng xẹt vậy sao!? Trời, xin lỗi các tình yêu đi, nếu không vì cái con người kia thì hắc đâu cần thiết phải triệt để tấn công gái ngựa như vậy!??.

- Này, nằm với tôi đi.

- D... dạ!??..

- (dịch qua) Nằm vào - Gắng giọng.

- Vâng! - Giật mình.

Vừa đặt lưng xuống, Lệ Thành đã ghì lấy Dạ Vũ vào lòng mình. Hắc để y gối lên tay, xoa xoa tóc y, hương

tóc làm hấn có chút thiu thiu muốn ngủ. Cảm giác bình yên như bao quanh hấn.... tự hấn nghĩ vậy. Hơi thở hơi ngắt đoạn của Vũ âm ầm phả nhẹ vào ngực hấn làm hấn thấy dễ chịu đến lạ.

Bàn tay hấn chạm vào gáy y, một luồng khí lạnh làm hấn giật mình. Vùng cổ của Dạ Vũ cực kì lạnh mà y không hề hay biết. Hắc Lệ Thành nhận ra cái hơi lạnh này, tìm ra vật kì lạ đang cọ vào lòng bàn tay:

- Vũ. Dây cổ này ở đâu ra?

- Là... là của một người tặng...

- Nó lạnh buốt như đá khô, tay tôi muốn bỏng lạnh rồi đây.

- Thật sao ạ? Tôi lại thấy nó rất bình thường.

- Mau tháo ra. Nếu em thích dây chuyền tôi có khả năng mua cho em sợi em thích.

- Không được đâu thiếu... à! Lệ... Thành. Người đó nói tôi không được tháo ra!.

- Riêng việc nhận đồ của người lạ đã là việc đáng phạt rồi đấy. Em không tháo thì tôi tháo! - Hấn dùng lực toan dứt đứt sợi dây nhưng nó chắc tới mức thượng thừa.

Đáng để tâm ở chỗ dù có lôi cả kéo ra cắt hay tháo tử tế bình thường, sợi dây cũng không chịu rời ra. Nó lạnh hơn, xuyên thấu vào từng khớp xương trên những ngón tay đang loay hoay của hấn.

- Tss! Nghịch tử! Mi ra tay cả với người nuôi người trong cơ thể à!? Mau để sợi dây rời khỏi! - Hấn bỗng dưng quát lên làm Dạ Vũ cảm thấy cực kì khó hiểu.

Nhưng trùng hợp thay, sợi dây tự nhiên đứt và bị Lệ Thành quăng ra sàn nhà. Xin chắc chắn viên đá nhân tạo kia là đồ nhựa nhưng khi đáp xuống nền đất nó lại vỡ nát, âm thanh nghe như là của đồ thủy tinh. Trước mắt Dạ Vũ và Lệ Thành, nó còn hóa thành cát và bị một cơn gió lạ thổi, cũng chính chỗ đó, một giọt nước đọng lại....

-.... đó.. đó là...??

- (ôm lấy) là đồ nhằm hút nguyên khí của người sống. Tôi chưa bao giờ tin vào mấy điều viễn vông mê tín, nhưng mà khi tôi nhìn thấy một linh hồn cứ vang vọng ở bên, và còn nói chuyện với tôi nữa, tôi mới bắt đầu tin.

-... viễn vông?...- Khuôn mặt y ngạc nhiên hết sức.

- Có phải em nhận đồ từ một đứa choai choai khoảng 20 tóc đỏ, mắt vàng đúng không?

- (sững sốt) Đúng! Cô gái đó giúp tôi mang đồ nặng về... và tặng tôi thứ kì lạ đó. Cô ấy nói... là bùa bảo vệ...

- Đó chính là hồn ma nữ tôi nói với em mà em không tin. Nó lấy nguyên khí từ em để duy trì thể trạng... nó... muốn tôi đặt tên cho nó. Nó... - Lệ Thành đặt tay lên bụng Dạ Vũ - Nó nói nó là con của chúng ta.

- Cái... gì? - Thất thần - Nhưng tôi và cậu.....

- Kể từ lần tôi làm chuyện đó với em.

- Tôi.. không hiểu phần trước cho lắm... tôi muốn biết cô gái tóc đỏ đó...

- Được, tôi sẽ nói hết cho em, những gì tôi tai nghe mắt thấy.

*Ở ngoài cổng *

Có bóng người lảng vảng ở đó, đi qua đi lại rồi ngó vào trong. Nhìn qua thì đó là một chàng trai, mặt đeo khẩu trang, mắt đeo kính râm,dáng người rất nhỏ bé, cách ăn mặc hơi dị. Trời rõ là mùa hè nóng chảy mỡ nhưng lại mặc đồ của mùa thu kì cuối. Áo len cao cổ dài tay, khoác thêm lớp áo khoác mỏng, mặc quần bò dăm chắc bên trong lót nỉ, chân đi giày cao cổ, lưng còn đeo theo ba lô rất lớn, tay còn kéo thêm 1 va li lớn nữa, cứ như dọn cả nhà đem đi. Để ý ra thì biết, người này không hiểu sao cứ run bần bật như bị rét thừa sống thiếu chết. Vệ sĩ canh cổng thấy khả nghi cũng điều một người vào trong nhà báo với quản gia.

- Hả!? - Vương Tử Dịch vừa nghe báo đã phản ứng mạnh - thật thế không!?

- Dạ vâng, không sai ạ! - vệ sĩ gật đầu.

- Tôi hiểu rồi.

Dứt lời y vội chạy trước cả quản gia, kêu người mở cổng ra. Người kia vừa thấy vị quản gia, mừng rỡ bỏ luôn hành lý chạy tới ôm lấy anh.

- Tử Dịch!! Tốt quá, tôi cứ tưởng mình sẽ phải ngồi góc cổng chờ tới tới~~.... a... cậu vẫn ấm quá... như mèo ý...

- Chủ nhân à... ở góc cột kia có máy camera mà... Ngài chỉ cần nói vào đó là chủ nhân trong nhà biết, hoặc là ngài nói với vệ sĩ đang đứng thành dãy ở cổng đây thôi - Vương Tử Dịch cười khổ.

- Ừ nhỉ... quên mất - Vị chủ nhân quay ra nhìn rồi băng quơ một cùm từ khiến người ta ỨC CHẾ.

- Ngài mau vào trong đi. Người đầu, mang đồ của chủ nhân tới phòng đi! - Quản gia gọi người.

Vương Tử Dịch dẫn chủ nhân tới phòng. Căn phòng không lắp đặt điều hòa, thay vào đó là một cái máy sưởi ấm đã được bật từ trước.

- Oa... đỡ lạnh hơn rồi! - Chủ nhân phản ứng cực kì trẻ con hóa.

Y nhảy thẳng lên giường, nằm úp mặt trên gối.

- Chủ nhân, ngài mau mặc đồ này đi.

- Không mặc. Tôi đau lưng. Tôi muốn ngủ.

- (mặt ám muội)... Ngài không được ngủ cho đến khi nào chịu thay đồ!

- Không.

- Đã vậy thì...

Vương Tử Dịch bẻ bẻ ngón tay đi tới, nhú chân mày, tóm lấy chủ lôi dậy, lắc lắc:

- Dậy dậy dậy dậy! Mặc đồ đã!

- Ah!! - nhè giọng -.. tôi đau lưng mà....

- Ngài mà cũng biết đau lưng hả!? Tỉnh chưa!?

- Tôi có tuổi rồi mà... huhu...

- Nhưng mà không biết ăn cái gì mà mặt trẻ măng như trai 19, mà lại được cả cái tính cũng hợp với cái nhan sắc dễ sợ!Lười, và còn nghịch nữa - Vừa nói anh quản gia vừa cởi đồ cho chủ.

- Hắc Lệ Phàm này nhiều lúc cũng men lăm chứ! - Vị chủ nhân phòng má giận dỗi.

- À vâng... có vài lúc - Hai mắt nhắm lại thở dài - Ngài giờ tay lên nào.

- Đây ~ (giờ thẳng hai tay).

Vương Tử Dịch lột lớp áo cuối cùng của Lệ Phàm ra. Anh đem đồ mới mặc cho chủ nhân. Cũng phải một lần mới mặc xong - Một bộ đồ ngủ nỉ bông, kèm thêm mũ áo có tai thú ngộ nghĩnh.

- Được rồi, hợp lắm!

- Hura! Tai thỏ! - Y cầm tai thú gắn ở mũ kéo kéo.

- Ahaha... vâng vâng, tai thỏ, dễ thương lắm - Bất cười thành tiếng.

- Giờ thì ngài có thể ngủ.

Hắc Lệ Phàm cuộn chăn lại run cầm cập. Y vốn có thân nhiệt rất kì lạ, luôn cảm thấy rất lạnh, kể cả là mùa hè. Lúc này cũng vậy, đồ ấm chưa thể đủ.

- (rơm rớm nước mắt)... Tử Dịch... tôi lạnh - Lệ Phàm vừa run vừa lắp bắp nói.

Tử Dịch bèn quay sang ngó nghiêng máy sưởi, ra vậy, do hết nhiên liệu nên nó tắt ngấm lúc nào không hay.

- Alexan đâu?....

- Nó mới mất hồi năm ngoái, ngài nhớ không? Chú chó cũng quá già rồi...

- Hức... hức... không có nó tôi chết rét mất... - Lệ Phàm vừa khóc vừa giữ chặt lấy tấm chăn đang cuộn, run run rẩy rẩy.

Vương Tử Dịch không suy nghĩ nhiều, đi tới và ngồi bên giường vươn tay ra ôm chủ nhân vào vòng tay mình:

- Thôi thôi... nín đi, mỗi khi ngài lạnh ngài lại khóc tùm lum. Ngày mai tôi sẽ dẫn ngài đi mua một con thú cưng mới thật lớn được không?

- Sụt.... sụt.... (lau lau) thật không?...

- (gật gật) tôi nói dối ngài lần nào chưa? Mua về rồi cho ngài ôm thoải mái.

- sụt..... nhưng giờ tôi đang có một con ấ~ lắm! - Lệ Phàm lau lau mắt rồi cười nói.

-???Ồ? Con gì?

- Con Tử Dịch! - Hắc Lệ Phàm ôm chặt Vương Tử Dịch, đầu còn dụi dụi vào ngực anh - Con Tử Dịch rất ấm... rất... rất... ấm....

-.... (phì cười) Ha ha, con Tử Dịch này hoạt động công suất lớn lắm đấy!

Y lịm dần lịm dần và chỉ mất 2 phút để có thể đi vào giấc ngủ. Vương Tử Dịch nhẹ nhàng đỡ y nằm trên gối thật thoải mái rồi đắp chăn lại cho chủ nhân, im lặng bước thật nhanh ra khỏi phòng.

- Này! Cha tôi đâu!??? - Vừa ra ngoài đã gặp ngay Tư Thanh đang vừa hỏi lớn vừa chạy.

-!! SUYT..... - Anh đưa tay lên miệng.

- (mím môi).... (thăm thì)... ngủ à?

- (gật đầu) - Anh nhỏ giọng - Mới ngủ thôi, tiểu thư mau trở về làm việc đi.

Dứt lời Vương Tử Dịch đi tìm ngay nhiên liệu cho lò sưởi. .

* ở phòng Lệ Thành *

Sau khi hiểu chuyện Dạ Vũ vẫn chưa được tha. Hắc vẫn coi y là gối ôm bên cạnh.

- Thiếu..... à... Lệ Thành.

- Hửm? - Hắc không buồn mở mắt.

- Còn cô Huỳnh Sa thì sao?

- Tính sau. Đẳng nào trong tuần này tôi cũng chia tay cô ta.

- Hả!? Không được, là do...

- Em không phải người thứ 3 phá tình yêu của tôi đâu, người mà Tư Thanh điều đi theo dõi cô ta đã có một loạt bằng chứng hình ảnh cô ta cảm sùng tôi quá lâu rồi.

Hắn chạm trán Dạ Vũ:

- chẳng qua là vì muốn cho người nhét hành miệng cô ta về cái tội đó lên tôi mới bênh vực cô ta chút để làm vỏ bọc. Cốt là cho cô ta một phen đau điếng, Nhưng giờ thì hết rồi, hành thân xác này thôi.

Hắn cười mờ ám, tay bắt đầu lần mò sàm sờ cơ thể Dạ Vũ để trêu đùa.

- (nhắm tịt mắt).

- Không thích!? - Hắn gặng hỏi.

- Có! Có thích! - Y giật mình, sợ hãi, trả lời bừa để giữ mạng.

- (Nhếch miệng).... ừ... ngoan.

4. Chương 4: Gặp Bạn

Ban đêm, cả căn nhà tắt điện tối đen như mực, im lặng dị thường.

Những căn phòng có người đều mập mờ ánh đèn ngủ. Riêng phòng của Lệ Thành vẫn có âm thanh có chút khiến người ta đổ mắt. Phải, lại ép người ta giao hoan rồi.

Cơ thể có chút gầy của Dạ Vũ khoe trắng trơn trước mặt hắn. Y không tình nguyện làm việc này nên khi bị hắn nhìn chằm chằm toàn thân như thế, bất giác y xấu hổ, vịn vịn muốn tránh đi. Hai tay bị xích cuốn trên đầu giường, chân thì bị buộc rồi kéo ra nhằm giữ hai chân không thể khép lại. Hắn liếm mép cười tà, bò tới chơn mồn một bên cổ Dạ Vũ rồi chuyển qua đôi môi y. Hắn ghì chặt vào môi y, cái lưỡi có dày dặn kinh nghiệm khéo léo tách mở cửa miệng đôi phương, ra sức lao vào trong rồi phá phách khoang miệng làm cho người yếu thể kia sợ hãi rụt rè, không hề hoan nghênh.

- Đừng sợ, nhìn tôi đi... gọi tên tôi.

- Lệ... Thành... điều này, thật không hay...

Tuy chỉ có hắn làm chủ cuộc vui,nhưng như vậy ít nhất người khác được bình yên hơn là nghe tiếng hét của Dạ Vũ, lúc bị hắn tra tấn dưới tầng hầm khi say men từ một bar thác loạn nào đó trở về như mọi lần trước. Được một đêm ngủ ngon yên giấc.

Người khác ở đây chính là các hầu nam,nữ ở dãy nhà kế bên, nối liền với tòa chính. Tất cả đều được họ

Hắc đãi ngộ cực tốt. Thay vì người làm phải lặn lội đi thuê nhà rồi khổ sở lóc cóc đi tới làm việc cực nhọc, Tư Thanh và một bằng hữu đã bắt tay bỏ tiền và công thiết kế xây lên dãy nhà phụ này. Để ngăn cách, đơn giản là một cánh cửa lớn qua lại. Mỗi người một phòng ở, được chuẩn bị sẵn giường gối, tv loại nhỏ, nhà tắm có, một gian góc bếp có,... nói chung là y như một khu chung cư hạng thường. Đặc biệt ở chỗ các gian phòng luôn có 2 cửa nối liền phòng hai bên, khi buồn họ vẫn có thể kêu gọi đồng nghiệp sang, điều này giải quyết vấn đề ngại ra ngoài. Dãy nhà có 5 tầng, mỗi tầng 8 phòng chia người theo giới tính, xét theo chiều dọc, tức là đứng dưới ngược lên bên trái 4 phòng là dành cho hầu nữ, 4 phòng bên phải là hầu nam ở. Cứ xác định như vậy là được, đơn giản hơn là họ nhớ số phòng.

Hôm nay được ngày việc ít, các cô hầu tụ nhau ở phòng 40 bê đồ ngủ lên mở một cuộc nói chuyện đêm. Các cô nằm thành vòng tròn, và đương nhiên, chuyện của thiếu nữ phần lớn là các chàng trai.

Mỗi câu nói của từng hầu gái ta sẽ (số thứ tự) cho mọi người hiểu nhanh . (20 người)

- (1) Ấy, trong những người làm ở đây mấy cậu thích ai?

- (4) Hừm... mình thích quán gia Vương. Đẹp trai, ga lăng, và tôn trọng phụ nữ.

- (7) Aiss! Mình thì lại không dám trèo cao tới mức đó đâu ~ Mình chỉ dám thích chủ nhân thôi! Cưng ghê, chỉ tội mắc bệnh lạ quá.

- (13) Coi kìa, xuống đất y má ơi ~~ ha ha... trèo “thấp” quá cơ.

- (19) Tôi thì lại chưa có hứng thú lắm.

- (15 nhìn 19) Tụi này biết chứ, cậu muốn học tiếng Nhật để qua đó kiếm bạn trai chứ gì?

- (12) hihi, nếu qua Nhật được thì mình chỉ thích đi mua cả tấn truyện tranh thôi à! Còn ở đây thì mình cũng thích anh Vương quán gia.

- (17) Thì đó là gu người hoàn hảo, đa phần các cô gái gặp lần đầu đồ không cần cầu luôn ấy chứ.

- (20) Giá như tôi được người người nườm nượp theo như vậy a...

- (10) đơn giản, xin tiểu thư Hắc Lệ Tư Thanh tiền lương của mấy tháng kế tiếp bay qua Thái lừm (Thái Lan) chuyển giới (giọng giỡn).

- (13) ha ha ha... ý kiến hay.

- (2) Tôi ngoại lệ nhá! Gu của tôi là người như Dạ Vũ.

- (3) Phải đó, tôi cũng vậy!

- (9) chung thuyền rồi! Người gì đâu vừa hiền vừa khéo tay nữa, chỉ tội gia cảnh cậu ấy.

- (5) Thế thì có là gì? Thương cậu ấy từ lúc mới về đây đã bị hành vô tội vạ kia.

- (8) Ủm, đúng đấy. Mà thiếu chủ cũng thật quá đáng đi, say khướt rồi về cứ nhằm cậu ấy để tra tấn.

- (6) Kiểu vui hoa dập liễu ấy. Nghe nói cậu ấy giống người cậu chủ từng yêu đơn phương ngày trước, mà người ấy mất rồi.

- (11) Tôi không biết, nhưng mà tôi mấy đêm trước không thể ngủ được vì tiếng la hét đau đớn của Dạ Vũ. Vọng lên từ tầng hầm ấy!

- (14) Ruột gan nó cứ lộn lên hết ý! Chỉ muốn lao xuống đập cho thiếu chủ 1 trận như xương.

- (16) Ủ, xong là ngồi chờ người ta xây nhà đất mái vòm cho! (mộ ý!) Cơ mà may sao hôm nay hấn ốm, Dạ Vũ được yên cho một ngày.

- (18) Chuẩn, thiếu chủ máu S đừng đùa. Giờ cái người tôi muốn cà cự nhất là cái con Huỳnh Sa ấy! Nó chuyên gây chuyện! Vì nó mà 2 đàn chị của tụi mình bị đuổi việc, nói chứ tôi muốn giết nó ghê. Mà hôm nay nó đi đâu mà giờ chưa về.

Cả bọn gật đầu tán thành lời nói của (18). Bổng (6) có ý kiến, đập đập xuống sàn:

- Có ý này tuyệt lắm nài! Hay chúng mình troll nó 1 vố?

-(18) 1 vố ăn thua gì! Nhiều vố!

Cả đám cười ha hả với câu nói của (18) rồi chụm đầu bàn kế. Họ biết làm thế chả có ích gì và thậm chí có thể tác dụng ngược lên họ nhưng ai quan tâm đâu? Họ muốn có tinh thần thoải mái hơn mà thôi. Loại bỏ 1 cá nhân mình cực ghét để giúp đồng nghiệp vui hơn, tội gì mà không chung 1 thuyền cơ chứ!

- (bật dậy).

Trong căn phòng nóng như lò than, ánh đèn màu vàng sậm mập mờ làm cho Hắc Lệ Phàm bớt nhói mắt đôi chút. Y đã ngủ suốt từ chiều tới giờ, bụng không thấy đói nhưng lại chẳng muốn ngủ thêm. Y ngồi ở đó, tay tiện mò mò cái balo của mình. Muốn tìm một cuốn tiểu thuyết nào đó đọc cho đỡ chán trường.

- Đây ạ!.

Một bàn tay trắng toát cầm cuốn truyện đã cũ, giấy đã ngả màu và bị nhũn ra. Bìa truyện nhìn bằng mắt cũng có thể đoán rằng nó rất dày.

- A... cảm ơn nhiều,.. - Y cười cười, ngái ngủ cầm lấy lật tẩm bìa -... Mà khoan! Cô là ai vậy!? Sao vào đây được? Không phải sát thủ đó chứ!? Cô nhầm rồi a! Lệ Phàm tôi chỉ là một giáo viên, trước giờ chưa từng gây thù chuốc oán với ai hết!! - Lúc này y mới cuộn chăn lên đầu, thành một nắm cơm lùi về phía sau, đánh lưng vào thành giường.

Cô gái nhìn Hắc Lệ Phàm với ánh mắt rất tôn trọng và dễ gần. Hai con mắt màu vàng sáng mở to rồi chớp chớp vài cái. Lần này cô xuất hiện với thân ảnh hơi mờ mờ, nhìn kĩ một lát sẽ nhận ra rằng cơ thể cô có thể xuyên thấu.

- Con là cháu của ông mà... - Cô bước tới.

- Cái gì!? Này, đừng có tới đây. Càng đến gần tôi càng thấy lạnh. Hơn tôi chưa sẵn sàng nhận cháu chất gì đâu.

Cô gái vắt tay sau lưng, bĩu môi:

- Ông không nhận thì tùy. Vì đẳng nào cũng chưa chắc con được sinh ra. Một bị giết, hai là chết thai.

- (rùng mình).... Cô nói cái gì mà ghê vậy hả!? Im ngay cho tôi.

- Con không im được. Vì còn sắp không ở lại đây được nữa.

Dứt lời, cơ thể của cô bỗng hóa mập mờ, thoát ẩn thoát hiện. Hắc Lệ Phàm có thể nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của cô, và cũng nhìn thấy cô gục ngã rồi. Y hất chắn ra, quên luôn mình đang lạnh, quỳ xuống đỡ cô gái trên tay mình:

- Này! Cô không sao chứ!? Sao người cô... cô không phải người!?

- Nhân thể của con là do một loạt các tiền kiếp tạo nên, thiếu đi nguyên khí của người sinh, con sẽ không tồn tại lâu... ông, cha của con là Lệ Thành, mẹ của con là Dạ Vũ... - Nước mắt tự nhiên cô trào ra, vẻ mặt đau khổ, tử khí ở thể giới bên kia đang xâm nhập cô, cắt từng mảnh linh hồn đem về với đúng chỗ của nó, cô chịu đựng nắm chặt lấy bàn tay Lệ Phàm - Xin ông, kiếp này con muốn được sống trọn vẹn. Dù thế nào ông cũng phải ngăn cản cha con, con muốn sống. Đừng để cha... giết con đi được không?

- Lệ Thành... con trai tôi sao? - Y mập mờ, còn đang loạn trong đầu.

- Ông, bảo vệ con được không?... - cơ thể đã không còn nguyên vẹn.

...(y nhũu mảy khó xử)... chuyện này...

-.... - Cô nhìn Hắc Lệ Phàm, không nhận được một câu đáp trả chắc chắn, sự thất vọng được sinh ra. Cô chỉ cười mỉm, vẫn chưa buông tay Lệ Phàm -.... không sao... cha con ngang tàn, khó có thể cho vào lồng kín... ít nhất con cũng có thể nói ra điều mình muốn...

Hắc Lệ Phàm cảm thấy có gì đó từ mình đang được hút ra, rùng mình một cái. Dòng khí lạnh đang theo một đường trong cơ thể y thoát ra ngoài, từ bàn tay mà cô gái lạ đang giữ lấy. Cô tan biến dần cho tới khi chỉ còn có đôi mắt chưa một hố sâu không đáy..

- Được! Tôi sẽ giúp cô. Đừng nghĩ gì nhiều cả. Tôi chắc chắn, cô sẽ được sinh ra! Vậy nên, thanh thản đi.

Tuy không thể nói, nhưng đôi mắt ấy đột ngột mở to, cái hố sâu như được lấp đầy bởi ánh sáng rồi nhắm lại. Đoán dễ dàng thôi, cô đang cười....

- Biến mất rồi...

Hắc Lệ Phàm băng quơ nói khi không còn thấy một nhân thể nào trong mắt. Y đứng đó hồi lâu, thậm chí là còn mở cửa sổ ra và đứng ngó nghiêng khung cảnh trời đêm. Không cảm thấy lạnh nữa.

- Haiz... ông nội tốt bụng quá, đóng kịch như vậy trước mặt ông thật đúng là không vui chút nào...

Cô gái đứng trên tầng thượng, ánh trăng soi chiếu mái tóc màu đỏ rực cùng ánh mắt đầy tang thương, miệng nhếch lên không rõ có phải đang cười hay không.

- Chuyện gì vậy!? Sao em khóc? - Hắc cảm thấy có một chút thủy lệ âm âm ngấm vào bộ ngực trần.

- Không... không biết... tôi... tôi cảm thấy có gì đó khiến tôi buồn - Dạ Vũ lấy tay lau đi.

Hắc ôm gọn y trong lòng ngực mình. Kì thực, hắc cũng có chút bồn chồn mà chẳng hiểu là vì lí do gì. Hắc ngậm thở dài, cọ mũi vào tóc y, giờ là nửa đêm, hai con mắt hắc cũng muốn nhắm rồi.

Tư Thanh nhồi hàng tá đồ vào trong vali nhỏ, vật vờ kéo khóa lại. Gần tới lúc phải đi rồi. Tài xế cũng đã đợi cô ở ngoài. Cô cầm một cuốn sách rất, gắn thêm một tấm thiệp nhỏ, nhẹ nhàng bỏ vào hộp rồi thất nơ lại. Kéo lê hành lý trên dây hành lang không bóng người, chung quanh tĩnh lặng. Cô đi qua phòng Hắc Lệ Phàm, đặt hộp quà trước cửa phòng y, tiếng lạch cạnh của vali làm y để ý, quay ngoắt lại nhìn xuống khe cửa.

- Tà váy?..... khoan đã! Tư Thanh con!...

Lệ Phàm chạy vội, mở bật cửa. Tư Thanh cũng đã đi xa một đoạn, dừng chân quay lại nhìn. Không chần chừ, y bước nhanh tới, kiễng chân ôm lấy cổ Tư Thanh. Cô đã trưởng thành, tuy chân không đi cao gót cũng vẫn có thể ăn đứt tạng người của cha. Cô cúi xuống cho cha dễ tiếp xúc.

- Con đi đâu??

- Cha, công việc của con là thiết kế. Phải xuất ngoại nhiều.

- Lần này là Mỹ!? Hay Canada? Hay...

- Con sẽ qua Việt Nam. Hai ngày sau con sẽ quay về.

-... Đó không phải đất nước ta đang làm việc hay sao hả!??

- Vâng. Nhưng vì ở đó đang là mùa hè, cha là giảng viên, sẽ có kì nghỉ. Còn con thì không.

-... Vậy... con đi cẩn thận... ta sẽ chờ con về.

Hắc Lệ Tư Thanh hôn hai bên má cha rồi kéo va li vọt đi thật nhanh:

- Tạm biệt cha!

Lệ Phàm rút khăn trong túi ra, lắc đầu cười, lau lau má mình:

- Thật là. Dầu son khó tẩy, mắc tội mà chạy nhanh vậy...

.

* sáng hôm sau *....

- A!!! Sao mà nóng thế này!?? - Lệ Phàm tắt hết thiết bị lò sưởi, mở toang tất cả các cửa.

Y lột sạch đồ nửa thân trên ném ra góc giường. Tay theo phản xạ vuốt ngược tóc lên, mồ hôi cứ túa ra như tắm trong khi y chẳng hoạt động nhiều. Căn bản là cái khí nóng ám trong phòng này. Hắc Lệ Phàm nhận ra mình đã thoát khỏi vòng tay của căn bệnh lạ. Không lạnh nữa, y có thân nhiệt của một người bình thường. Có lẽ là do cô gái đó làm.

CỘC CỘC... - tiếng gõ cửa.

- Chủ nhân. Tôi đến để đem đồ thay cho ngài. Xin phép - Vương Tử Dịch đồng dục lên tiếng.

Chưa kịp đưa tay tới vặn cửa thì nó đã được bật mở ra - Anh bị Lệ Phàm kéo vào trong. Giật lấy bộ quần áo, y giữ giữ:

- Tốt quá! Có đồ.... rồi...?... Tử Dịch! Có đồ mùa hè của tôi không!? Mặc bộ này chắc nóng chết mất! - Lệ Phàm giơ bộ quần áo lên lên.

- Ngài.... thấy nóng? Hết lạnh rồi? - Tử Dịch còn đưa tay vờ vờ hai má y.

- Ấy! Tôi hết bệnh rồi.

- Nhưng mà... trước giờ ngài đâu dùng đồ mùa hè...

- Đồ của người hầu cũng được! Tôi mượn đồ cậu, cậu chỉ dài hơn tôi thôi, chứ người còn bé hơn tôi nữa!

- Ổn chứ ạ? Cần thiết thì nhân lúc tôi dẫn ngài đi mua thú cưng mới, chúng ta ghé qua trung tâm mua chút đồ?

- Phải rồi! Tôi quên mất, cậu đã hứa với tôi sẽ đi mua 1 con thú cưng.

- (Cúi đầu).... vậy tôi xin phép. Tôi sẽ về lấy đồ ngay.

- Ừ. Tôi sẽ đi tắm một cái!! - Y vươn vai, nhảy nhảy.

Dạ Vũ đã vội tắm một cái rồi thay đồ mới. Vội đi kiếm việc làm.

- A! Đúng lúc lắm! Vũ à, cháu đi mua cho ta một số thứ đi. Hôm nay phải mua nhiều, cháu nên đi xe. Biết lái mô tô không?

...(ngệt mặt).... Dạ không... cháu chỉ biết đi xe đạp. Mà hôm nay có tiệc sao ạ?

- Đúng, là để chào đón chủ nhân về. Ngài về từ chiều qua cơ, nên bữa tiệc này hơi muộn.

- Vậy cháu phải đi nhanh thôi.

- Tính cuộc bộ á?... (lắc đầu)... không được, đồ nhiều cháu không thể bê hết đâu.

- Vậy....

Lệ Thành lăm lờ bước vào. Tiện tay mở tủ lạnh, lấy ra một lon nước ép.

-... Thiếu chủ. Chào buổi sáng.

- Chào ông.

Dạ Vũ không nói gì, chỉ cúi gập người.

- Thiếu chủ, cậu muốn yêu cầu món gì vào bữa sáng sao? - Đầu bếp rửa tay sẵn sàng.

- Không. Tôi muốn uống thứ gì đó ngọt nên mới qua đây.

- Ra vậy..., thiếu chủ. Tôi muốn hỏi là còn tài xế lái xe không thôi ạ, để Dạ Vũ có thể mua đồ. Thứ cần mua rất nhiều.

-.... Còn, nhưng tôi không cho phép. Tiện tôi cũng muốn mua một chút gel. Kêu người mua toàn chọn vớ vẩn. - Hấn quay sang Vũ - Đi theo luôn.

Dạ Vũ chột dạ. Lén căn môi nhẹ rồi cầm lấy danh sách cần mua của bác đầu bếp, về tập chung đọc cho bớt căng thẳng. Lệ Thành lấy xe của mình, cùng Dạ Vũ đến trung tâm. Trên đường đi, hấn hỏi không ít lời làm tinh thần Dạ Vũ cứ căng ra rồi xẹp lại.

- Ăn sáng chưa?

- Dạ chưa...

- Có bị đau không?

- Dạ không ạ...

- Có bị say xe không?

- Có chút ạ...

- Tôi mở cửa sổ ra nhé?

- Vâng....

- Chút nữa tôi dẫn cậu đi ăn sáng trước. Muốn ăn đồ như thế nào?

-... dạ không cần đâu ạ! Tôi nhịn ăn sáng quen rồi - Y dựng thẳng lưng.

- Muốn tôi mắng sao?

- K... không ạ...

- Vậy giờ nghe lệnh,có đi ăn không?

-.... Dạ có...

Dứt lời cả hai bên im lặng, mất một ít thời gian mới tới nơi,thêm vài phút hấn đỗ xe, cuối cùng cả hai bước vào khu trung tâm. Lệ Thành ngay lập tức lôi y tới quầy ăn, ấn y ngồi xuống ghế bảo đợi. Hấn gọi cho y một tô cháo gà nóng, nghi ngút khói, kèm theo đó là 3 cái bánh bao nhân thịt, một cốc trà ô long và thêm cả một cái đùi gà KFC. Gọi nhiều thế ăn sao nổi đây??? Không ăn thì chết mà ăn hết chỗ này chắc cũng bị đau bao tử mà chết mất. Y nhìn hấn, hấn chỉ gọi cho mình một ly cà phê mà thôi.

- Mau ăn đi. Không hết chỗ đó thì đừng hòng mua bán cái gì - Hấn ra lệnh.

Dạ Vũ nhìn vẻ mặt hấn, bao lời muốn nói nghẹn ứ trong cổ họng. Hấn than nhiên vắt chân, nâng ly cà phê nhâm nhi, theo dõi Dạ Vũ đang ăn chậm vô cùng.

- Khó ăn sao? Đồ không ngon?

- (lắc đầu lia lịa)... không phải ạ, là do cơ thể tôi có chút yếu, hơi khó chịu ạ...

- Ừm. Vậy thì ăn nhiều đi, người thì bé tí như con bọ gậy ấy thì bảo sao không yếu.

Hấn lại nâng ly cà phê. Lần này chưa tới miệng thì áo hấn bị cái gì đó kéo kéo liên hoàn. Hấn ngó xuống, định giựt tà áo lại.

- Chú ơi. Con là Đại Thất Mỹ, chú đẹp trai tên gì vậy? - Con bé nói tiếng Trung lơ lớ, nhìn vẻ ngoài khoảng tầm 5,6 tuổi.

Cô bé cột tóc hai bên, đuôi tóc cuốn xoắn bông bênh màu nâu hạt dẻ. Mắt to, màu tím nhạt như hai viên đá thạch anh. Nhóc mặc áo cộc tay và quần yếm bò, đi giày thể thao, đế mềm.

- Nhóc... người nước ngoài à? Bị lạc? Túm ai không túm sao lại nhằm vào ta? - Hấn không nhìn cô bé với ánh mắt hằm hừ đáng sợ.

- Con là người lai. Cha con cũng người Hoa giống chú. Ô mà.... bàn của nhà con đâu rồi nhỉ???..... Nhưng mà chú đẹp trai tên gì vậy?

-... (ám muội) nhóc bị lạc rồi..., nói. Muốn gì? Khỏi lằng nhằng.

- Cho con cái ly nước socola của chú đi? Papa con không mua sữa socola cho con, con nói sẽ đi xin papa còn thách con nữa. Nên con đi khắp cái quầy này, cơ mà nó rộng quá nên chắc là con đi lạc rồi.

Không suy nghĩ nhiều hấn khúc khích cười thầm, đưa luôn cho con bé ly cà phê của hấn, bé Thất Mỹ nhận lấy, mỉm cười thân thiện:

- Con cảm ơn chú đẹp trai.

Nói xong Thất Mỹ ngử ngử rồi định uống. Chạm môi vào miệng cốc thì Lê Thành chặn lại.

- Ê này, chú đùa thôi. Nhóc không uống được đâu, đây là cà phê.

- Cà phê?

- Phải, là thức uống cho người lớn. Sẽ không tốt cho nhóc.

- Nếu không tốt, sao chú còn uống?

- Nhóc này... (hấn nở nụ cười hiếm có)... mi bao nhiêu tuổi hả?

- Con 5 tuổi rồi đó!! - Cô bé đặt lại ly lên bàn, giơ năm ngón tay ra trước mặt hấn.

Dạ Vũ thích trẻ con, nên khi ngược nhìn cô bé, y quên luôn là thái độ của Lê Thành cũng thay đổi đến lạ.

- vậy nhóc nói là papa không mua sữa socola cho nhóc?

- Vâng! Papa nói uống nhiều sẽ béo ú!

- Thì đúng mà. Uống nhiều thành heo luôn. Sao nhóc không uống nước quả nhỉ?

- Con thích sữa...

- Uống trà sữa không? Nhóc được uống thử bao giờ chưa nhỉ? - Hấn chỉ lên mấy hình ảnh trà sữa ở bảng quảng cáo.

- Dạ chưa! Nhưng nhìn nó ngon ghê!

- Muốn thử không? Ta mua cho nhóc một cốc?

- Có ạ!! - Phấn khích.

Hấn đứng dậy, cầm tay cô nhóc suýt thì quên kia dẫn ra quầy, trước khi đi còn gõ nhẹ bàn:

- Em đợi tôi một chút. Cứ ăn đi.

Dạ Vũ gật đầu nhẹ một cái. Khi hấn rời đi, Dạ Vũ mới phát hiện tâm tình của Lệ Thành lúc cô nhóc kia xuất hiện đột ngột khác hẳn. Y đoán có vẻ hấn thích trẻ con, yêu ra mặt luôn.

Vài phút sau, cô bé vừa chạy trước, vừa hút hút ” món lạ ”, hấn đi theo sau.

- Chú ơi, chú uống thử không? - Đưa ra trước mặt Dạ Vũ.

Y cười, xoa đầu cô nhóc:

- Ngoan, cảm ơn con. Con uống đi.

Cô bé cười cười, phải ngồi buồn chuyện với hai người này một lúc lâu.

- Ôi trời! Thất Mỹ!, con lại làm phiền người ta - Một người con trai trẻ tuổi nhún mày nhẹ, đi tới. Người đằng sau cậu ta cũng leo đẹo đi theo.

Y bé Thất Mỹ lên rồi cúi đầu lia lịa:

- Xin lỗi vì đứa con ngốc của chúng tôi đã làm phiền ạ!

- Không sao, con của hai người làm hai chúng tôi cảm thấy rất thú vị - Hắc Lệ Thành cười mỉm.

- Rất cảm ơn ạ - Cậu trai ôm cô bé, cười cười cúi đầu.

Dạ Vũ nhìn cậu trai kia một lượt.....

- Cậu! Phong phải không!? Trương Hoài Phong!?

-.....!?? Cậu! - Về mặt mừng rộ - cậu là Dạ Vũ!? Đổ thủ khoa trường cao trung Xxz - Cậu quay ra nhìn chồng - Cậu ấy là bạn học của em thời cao trung.

- Cậu lập gia đình rồi sao?

- Ừm, nhưng mình vẫn học đại học.

- Mà... Dương Mỹ thế nào rồi? Hai cậu vẫn dính như keo đó chứ?

- Dạ Vũ... cô ấy mất hồi năm nhất rồi... là bị bỏ bùa, dàn dựng thành tự sát. Học được nửa năm thì thành chuyện, cậu lại bỏ ngay từ đầu nên không biết...

- Gì!?- Dạ Vũ vừa nghe đã sốc.

Hắc Lệ Thành cũng để ý vẻ mặt này, hắn đã nghĩ đây là tình nhân Dạ Vũ để trong lòng. Chồng của cậu bạn tên Phong kia lại lên võ vai đánh động hắn:

- Anh đừng hiểu lầm. Đặng Dương Mỹ và vợ tôi là một cặp bạn rất thân, ngoài ra Dạ Vũ cũng vậy. Chỉ là bạn thôi.

-..... Tôi hiểu rồi.

- Tôi là Đại Hàn.

- Hắc Lệ Thành tên tôi.

Thất Mỹ ngó qua, bèn kéo kéo ngực áo Phong, riu rít mách lẻo:

- Papa! Cha nhân cơ hội đi tán chú đẹp trai kia!!

- Cái gì!? - Quay ngoắt.

- Nài! Mi có phải con gái ta không thể!- Đại Hàn gần giọng nhìn Thất Mỹ bắt lực.

- Không phải đâu, chúng tôi chỉ giới thiệu với nhau cái tên thôi....

5. Chương 5: Được Một Hôm Mua Đồ Với Thiếu Chủ

* Trong lúc Lê Thành và Dạ Vũ còn đang mải nghe, nói, trò chuyện ở trung tâm *

- Chủ nhân!! Ngài làm đổ hết nước cam ra bàn rồi kìa!.

- Ô... xin lỗi! Tôi lau ngay đây.

- Để tôi, ngài cứ ngồi yên là được rồi. Nước nhiều như thế này phải dùng khăn chứ dùng giấy bao nhiêu cho vừa - Tử Dịch thở dài.

- Biết rồi. Tử Dịch này! Mau đi thôi?

-... Sao ngài chỉ có mỗi cái máu đi thôi vậy? Tôi sẽ đi nói với tài xế xe.

- Không không, đưa tôi chìa khóa xe mô tô.

- Không lẽ..

- He he he... (mặt gian).

Hắc Lê Phàm ngồi trên xe phân khối lớn của mình ngày trước, không khỏi phấn khích. Y ném mũ bảo hiểm cho Vương Tử Dịch.

- Đội vào rồi ngồi lên.

- Ô... chủ nhân, sao chúng ta không đi xe hơi? Có điều hòa mát, chỗ ngồi thoải mái _____

- Đừng cố cảm hóa tôi. Ngồi lên - Lê Phàm ngang nhiên đánh gãy lời anh.

- Nhưng... nhưng mà...

- Lên đi. Chết thì tôi sẽ xây cho cậu cái nhà đẹp nhất trong nghĩa trang.

- Ngài thật xấu miệng!.

Vương Tử Dịch nuốt một ngụm nước miếng vào họng. Chân lão đảo đi tới. Hắc Lệ Phàm kiên nhẫn đợi anh. Tử Dịch bám vào vai Phàm, ngồi lên yên xe. Anh phải ngó ngó nghiêng nghiêng hai bên, chỉnh lại tư thế mình ngồi mà coi là vững trãi nhất.

- Xong chưa?

- Cho tôi ở nhà được không?

- Không.

Hắc Lệ Phàm hào hứng vặn khóa xe rồi lên ga. Vèo một cái, chiếc xe từ trong cổng phóng ra đường. Tốc độ của xe phân khối lớn thì ai cũng biết nó như thế nào. Nó làm cho Tử Dịch không ngừng cầu nguyện với ông trời... Gió bạt vào mắt anh, nước mắt dù không muốn cũng vẫn dàn dụa chảy ra như đang khóc. Chưa kể trên đường có nhiều người lưu thông, riêng mấy chiêu đánh vòng để tránh tông phải người lại càng khiến tim Tử Dịch muốn nhảy ra ngoài.

Đến khúc cua mới thực sự là kinh hoàng. Chiếc như thể sắp nằm áp vào mặt đường vậy. Tử Dịch không thở ra hơi, đột ngột dính chặt lấy lưng Lệ Phàm, tay cũng chẳng ngại ôm sống chết không buông. Điều đó làm Hắc Lệ Phàm âm thầm cười ranh mãnh, đúng theo kế hoạch, y cố tình làm vậy thôi. Trong khi có kẻ cười thì người đằng sau sắp bẹp như lá bèo rồi.

Đi được một đoạn xa xa thì Vương Tử Dịch mới ngẩng đầu lên, nhìn quanh.

- Hơ... Chủ nhân! Đây không phải đường đi tới trung tâm - Anh phản ứng cực kì kịch liệt, vì còn đường này đối với anh quá quen luôn rồi.

- Phải. Cậu cũng biết đây là đâu mà đúng không?

- Chủ nhân...

- Lâu rồi cậu cũng không về nhà, ở với chúng tôi mãi rồi cấm đầu vào việc thì sao mà vui được.

Y thuận tiện dừng xe lại ở một shop quần áo trẻ con. Bước xuống đi vào như một vị thần, không quên kéo theo người đằng sau.

- Mau. Cậu chọn đồ cho Tử Họa và Tử Du đi.

- D... dạ?? - Chột dạ.

- Cậu đó, chọn đồ cho hai cục cưng đi. Hai nhóc đấy cũng biết tôi rồi, không cần phải dấu diếm gì đâu. Tôi tới chơi với chúng nó trước rồi tôi mới về nhà đó.

- Ngài.. (ám muội)... ngài theo dõi cả ngọn ngành chỗ tôi sống!?

- Chứ sao nữa. Cậu chọn nhanh đi. Con bé tiểu Du thích váy bông đúng chứ? Còn thằng bé tiểu Họa thích đồ đơn giản nhỉ?

- Chủ nhân, không cần đâu ạ... tôi sẽ mua cho chúng nếu cần ạ.

- Đây là quà cho hai đứa nhỏ. Nếu cậu không chọn thì... cô nhân viên! Tôi lấy hết hai dãy này. Hãy sắp xếp gọn nhất có thể!

- Ha!... hả!??...um!! - Tử Dịch đang định nói thì bị Lệ Thành bịt miệng.

Cô nhân viên thấy vậy giở khóc giở cười, cực kì khó xử. Hắc Lệ Phàm cười híp mắt, tay giữ miệng Tử Dịch, thản nhiên mặc kệ người giãy giụa:

- Cứ đóng gói cho tôi đi. Tôi trả tiền, không phải cậu ta.

Cô nhân viên thấy vậy lập tức gọi đồng nghiệp cùng làm việc của mình.

* Ở trung tâm *

Dạ Vũ đã tạm biệt gia đình của cậu bạn và thành công ăn được hết những món gì có trên bàn sau lúc ấy. Hắc Lệ Thành chống tay đỡ cằm, tay kia khư khư một mảnh giấy nhỏ với mấy dòng số chữ nguệch ngoạc hết cả, thở một tiếng dài:

- Nhóc con này đáo để thật. Nó còn để cả mảnh " card visit " tự viết của nó cho tôi mới ghê.

- Chắc là con bé bắt trước cha của nó. Dễ thương quá...

- Nếu thích trẻ tới vậy thì sinh nguyên đàn đi.

- Tôi... không phải heo mà sinh cả đàn...

-... hừm... giờ đi mua đồ thôi chứ?

Dạ Vũ vừa nghe câu này đã ngay lập tức hào hứng, gật đầu bật đứng dậy ngay lập tức. Cả hai lấy một chiếc xe đẩy và đi vào các khu trong trung tâm. Ban đầu có đi vòng quanh, giết thời một chút để quý ngài độc ác kia vui một chút, hẳn mua không ít đồ, nhưng toàn những thứ như gel xịt tóc, kem nẻ, rồi vân vân mây mây, cứ thế ném vào xe.

Hai người có đi qua một khu trưng bán những nhạc cụ. Dạ Vũ đang đẩy xe bỗng đi chậm lại và dừng hẳn ở chỗ trưng bày những chiếc violin. Y ngẩng nhìn chúng, cảm giác hồn sắp nhập vào chúng.

- Dạ Vũ! Dạ Vũ! - Lê Thành đập vai y.

- (tỉnh hẩn)!....

- Sao em cứ nhìn chăm chăm vào mấy cái violin vậy?

- Không... không có gì đâu ạ. Chỉ... chỉ là thói quen thôi. Mỗi lần tôi đi mua đồ đều dừng ở chỗ này một lát rồi mới đi tiếp.

Dạ Vũ định đẩy xe đi tiếp. Hắc Lê Thành nhìn một lượt rồi kéo Dạ Vũ lại, lôi vào trong quầy.

- Chủ quầy, lấy cái đàn đó xuống đi - Lê Thành chỉ lên cái màu trắng tuyết sáng bóng.

Theo ý khách, người bán hàng bắc ghế lấy xuống và cẩn thận đặt vào tay Lê Thành. Hắn chuyển sang tay Dạ Vũ:

- Đây, thử đàn đi.

-... được sao ạ? - Về mặt của Dạ Vũ có phần rạng rỡ.

- Ừ.

Dạ Vũ nhận cây đàn rồi đặt lên vai, chuẩn bị thật tốt rồi bắt đầu kéo đàn. Y nhắm mắt lại, những ngón tay thon nhỏ đặt trên dây đàn rung rung nhẹ, kéo những nốt đầu tiên.... là của bản nhạc " My heart will go on " (Titanic). Những âm thanh y tạo nên lọt vào tai người xung quanh khiến họ buộc phải đứng sững lại và cảm nhận nó. Cứ tưởng tượng như có một dòng âm thanh đang tỏa ra và giữ chân họ lại, một món quà tinh thần cho người trong quầy, kể cả người đi qua đó cũng khựng lại và huy động thính giác của mình. Nốt nhạc cao và trong hòa vào không khí, lọt sâu vào màng tai chẳng khác nào suối chảy. Lê Thành là người

đứng gần nhất, hẳn bị thu hút bởi dáng vẻ của y tới khựng người. Nước da trắng hồng, hai má ửng phần đỏ nhạt, đôi môi bóng sắc tươi tự nhiên, hàng lông mi dài đen tuyền cong nhẹ, rủ xuống thật quyến rũ. Nhìn tuốt xuống là dáng người nhỏ nhắn so với những người cùng giới. Trang phục kín đáo mà hợp mùa, hợp thời. Lúc này Lê Thành lúc này mới thực là phải lòng y một cách chắc chắn, không có sự trêu đùa nữa. Con người này có một sức hút còn hơn cả nam châm bám chặt lấy sắt.

Bản nhạc nào cũng có hồi kết, Dạ Vũ dừng lại. Mọi người đang ” phiêu ” bổng thức tỉnh, người thì lắc lắc đầu rồi chớp mắt cho tỉnh, có người còn tự tát nhẹ mình cho thức tỉnh hẳn. Nếu như có thêm một ca sĩ chuyên nghiệp ở đây nữa, chắc họ sẽ khóc dần mặt luôn chứ chẳng đùa. Họ vỗ tay tán thưởng Dạ Vũ.

- (ngạc nhiên)... ơ...

- Còn ơ ô gì nữa, họ đang khen ngợi em đấy.

- (vẻ vui tốt độ) Cảm ơn, Cảm ơn mọi người ạ....

Khi mọi người đã tản đi gần hết, Dạ Vũ trả lại cây đàn cho nhân viên:

- Cảm ơn đã cho tôi thử ạ.

Hành động làm Lê Thành nhú mào:

- Sao lại trả lại?

-... nhưng Lê Thành... cậu chỉ bảo tôi thử thôi mà...? - Dạ Vũ ngây người, bộ chả lẽ y nghe sai lệnh?.

- Tôi bảo ” thử “, chứ không phải ” chỉ thử! ”. Đàn không có vấn đề gì là được rồi. Tôi mua cho em. Thanh toán! - Quay sang y thấp giọng - không được từ chối.

Dạ Vũ sợ tới mức không dám hé răng một lời. Nhân viên nhanh tay lẹ mắt đóng hộp rồi bỏ vào một chiếc túi cho hắn. Quẹt thẻ xong là hắn xách túi ra ngoài, bỏ vào xe đứng.

- Đi, mua mấy đồ trong danh sách - Hắn tranh luôn việc đẩy xe.

Dạ Vũ hoàn lại tâm lý, chớp chớp mắt bước theo hắn. Họ lên tầng 3 của trung tâm, đây là nơi chuyên chỉ có bán thực phẩm. Máy gian hàng cũng được xếp vừa gọn vừa đẹp mắt như bao khu mua sắm khác, nhưng chất lượng thì tốt hơn. Và hơn hết cả, đối với bao người sành mua mà tiết kiệm như Dạ Vũ thì chính là giá cả nơi đây đáng để không khóc thét.

- A! Thiếu... à nhầm Lê Thành, mận ở đằng kia.

Dạ Vũ nhìn thấy mấy gian hàng bày những trái mận vừa đỏ đỏ xanh xanh lại vừa căng mọng muốn chảy nước miếng, hai con mắt y như sáng rực. Lấy túi đựng thật nhanh, xem xét từng quả một.

-.... này, theo con mắt của tôi thì có lẽ em nhặt toàn những quả chua phát khóc luôn ấy.. - Hắc Lệ Thành chỉ chỉ.

- Vâng, thì tôi đang nhằm chọn trái chua mà, bỗng dưng thêm thêm chua một chút... - Đang dưng tỉnh ngộ -.. thôi chết! Đâu phải cho mình ăn đâu!??cái thằng Vũ ngốc này mày đang nghĩ cái gì vậy hả!??- Y từ mắng chính mình.

Dạ Vũ định dốc hết quả trong túi ra.

- Khoan, đừng đổ. Nếu em muốn ăn chua một chút thì chúng ta có thể mua hai túi riêng. Đưa cái túi mận chua đây để tôi lựa cho, em chọn trái ngọt đi - Lệ Thành đứng ra cạnh Dạ Vũ.

Không thể ngờ người như Hắc Lệ Thành đây cũng có phần tính giống y như một bà nội trợ, vung tiền tuy lãng phí ở một số nơi thác loạn nhưng có vẻ về phần mua sắm thì cũng sẵn hàng rẻ mà chất tới mức thượng thừa.

- Tiếp theo là gạo...

Dạ Vũ đi tới gian bày những bao gạo nặng trĩu.

- Đây rồi - y định chọn loại gạo thường mua

- Vũ! Cái này hơn. Vừa rẻ vừa thơm hơn - Hắc bē vào xe đẩy.

- Sao cậu biết hay quá vậy?

- Hồi còn nhỏ Tư Thanh và tôi có lén mua một bao gạo giấu gầm giường. Đợi không có cha mẹ ở nhà thì lấy một ít đem nấu kiểu cắm trại ấy. Không ai biết nên cảm giác nó ngộ ngộ mà vui.

- Ồ.... vui ghê...

Đôi này lại tiếp tục đi mua những món đồ tiếp theo. Xe hàng cứ dần dần đầy lên.

- Cuối cùng là hai kg khoai tây và hai kg khoai lang.

- (nhìn)... một bao này là một kg phải không?

- Đúng vậy!.

- Để tôi bê cho.

- Ah, cái này tôi bê được mà ạ.

.....

Một đôi bàn tay bé bé cũng thò vào, dồn sức kéo lấy một bao khoai lang.

- Lại là nhóc? - Lê Thành nhận ra ngay Thất Mỹ.

- Ế? Chú đẹp trai và người vợ hiền!

-.... này nhóc, chúng ta chưa kết hôn đâu đấy, mi nói bậy ta sẽ gán mi tội vu khống - Hấn đùa đứa nhỏ.

- hừm? Chưa kết thì sau kết. Chú không dọa được con đâu a... ư... ư.... - Cô bé đang lấy sức bê bao khoai lang nhỏ mà nặng, vì quá sức nên con bé ghé giọng gọi - Papa! Cha!... khoai - lang - ở - chỗ - này!!!!.

Dạ Vũ quay ra đỡ:

- Có cần chú giúp con không?

- (gạt tay) không - sao - ạ..... con phải tự làm cơ....

* Đại Hàn đẩy xe tới *

Túm lấy gáy áo con gái mình nhắc bổng lên:

- Tiểu tử này, mi lại nhảy ra khỏi xe - Dứt lời anh đặt cô bé ngồi trên cái ghế nhỏ trên xe đẩy - Lại lần nữa xin lỗi anh và vợ anh.

- Ah. Không có gì. Tôi thích nhóc này nên cũng không để bụng đâu.

- Cha ơi! Khoai này! - giọng con bé trong trong mà dài hơi.

- Ủ.... Đây là lần đầu con bé sang Trung Quốc nên là nó ngố lắm. Anh thông cảm.

Hắc Lệ Thành lắc đầu:

- Tôi không nghĩ vậy a. Nó ăn nói rất chệnh vớ với tuổi đấy. Có phải là ” bào thai tăng trưởng ”không?

- Đúng. Cô nhóc này là bào thai tăng trưởng. Tại vợ tôi còn đang đi học nên muốn sinh nhanh một chút.

Dạ Vũ lần đầu nghe qua, bèn cầu giải thích. Đại Hàn cũng không ngại trả lời:

- Có một loại thuốc, khi uống vào sẽ làm cho thai nhi phát triển nhanh, tùy vào thể chất của người mang thai, thời gian sẽ giảm dần đi. Ví dụ đúng ra là 9 tháng 10 ngày mới sinh thì thuốc sẽ giảm xuống chỉ còn 8 tháng hay 7 tháng, mà em bé vẫn khỏe mạnh như thường. Tuy nhiên không được lạm dụng ở kì mang thai thứ 2, công dụng sẽ ngược lại. Và tôi không khuyến khích dùng đâu!. Mà vợ tôi đâu ấy nhỉ... - Gãi đầu quay ra đằng sau.

Trong lúc Đại Hàn gọi vợ thì Lệ Thành lại ngứa tay chọt chọt má của Thất Mỹ rồi dùng cả hai tay, xoa xoa bóp bóp rồi kéo kéo như đang chơi slime *.

(* Đại loại là một chất dẻo đặc biệt, đặc tính vừa cứng vừa dẻo, mềm và biến đổi theo hình dạng vật thể chứa nó).

* Trong lúc đó, Hắc Lệ Phàm đã đi gần tới đích đến *

Vương Tử Dịch ngồi đằng sau, khuôn mặt vẽ cẩu kính, tay túm chặt lấy vạt áo y. Hình như vừa xấu hổ và bức tức chuyện ban nãy, cộng thêm.... sợ chết.

Con đường mà Lệ Phàm đi ngày càng nhỏ lại, không còn thẳng tắp nữa, y đành giảm tốc lại cho an toàn, đường này đường quê, trẻ con từ đâu lao ra đường như cơm bữa. Mơ lơ không may đụng trúng thì ăn đủ. Cũng do đó mà Tử Dịch buông tay, không bám lấy y nữa làm y nhất thời không phục.

Đây là vùng quê mà Tử Dịch được sinh ra. Kì thực nếu không vì hai đứa con của mình thì anh cũng chẳng muốn về nữa. Ở đây anh chẳng có ai là người thân cả, người sống xung quanh cũng chẳng mấy thân thiện với anh. Đa số họ suy nghĩ lệch lạc và cũ kĩ hơn so với thời nay, nói thẳng là kì thị giới tính thứ ba, mà anh khi sống ở đây lại mang một bụng bầu - chính cặp song sinh Tử Họa, Tử Du. Mỗi lần xuất hiện là một lần những con người ở đây được một phen bàn tán. Càng nghĩ càng thấy tổn thương.

- Tử Dịch. Lần này về tôi đón cả hai đứa nhỏ đi được không?

- Ý chủ nhân là...

- (gật đầu) ừ, đón chúng nó tới chỗ chúng ta. Cậu cũng có phòng riêng ở tòa phụ mà?

- Không được đâu ạ! Sẽ phiền cho chủ nhân và mọi người...

- Chúng rất ngoan, hơn nữa là đang là tuổi mẫu giáo. Phần lớn ban ngày chúng ở trường chứ không ở nhà, phiền ở đâu?

- Nhưng...

- Không nhưng. Lúc làm việc thì ứng xử thì cậu khác lắm, vậy mà lúc nói tới mấy chuyện bình thường như này thì lại hấp ta hấp tấp. Chỉ giỏi từ chối thôi.

- Với tôi thì nó không phải chuyện bình thường. Hơn nữa chúng không đi lớp mẫu giáo.

- Khi về với tôi, tôi sẽ cho chúng đi. Cậu phải cố mà cho chúng cuộc sống như những đứa trẻ bình thường.

- Sao ngài hôm nay nói chuyện lạ quá?

- Thật luôn?

- Cứ như một người khác.

- Ha ha...

Xe của Lê Phàm rẽ vào một con đường đất chưa được làm đẹp như ở mấy đoạn trước, xấu và thi thoảng có chút gồ ghề. Hai bên là cánh đồng trải rộng, người thì toàn cúi xuống gặt cấy, miễn để ý một con xe xịn kì lạ băng băng vào làng. Vào sâu hơn, đã có người nhận ra Tử Dịch. Anh đương nhiên để ý, vội áp mặt vào lưng Lê Phàm, coi như dấu mặt. Ngoại hình của Tử Dịch bây giờ so với trước có vẻ khác rất nhiều so với trước nhưng nhìn gần vẫn có thể nhận ra. Anh không muốn trực diện đưa mắt nhìn những người đó. Họ có thể là bạn anh, nhưng cũng chính những người đó làm anh đau rất nhiều. Lê Phàm im lặng, cứ thế vịn ga đi.

* dừng xe *

- Tới nơi rồi!!- Lê Phàm phấn khích.

Một căn nhà nhỏ không mấy đẹp, tạm coi như là có thể ở, chỉ cần làm bằng gạch, có cửa giả hàng hoàng, mái không rột nước khi mưa là được rồi. Vương Tử Dịch bị Lê Phàm dòn lấy dòn để máy túi quà vừa mua bước xuống xe. Rìeng y dắt xe vào trong phía sân nhỏ, nhí nhố gọi:

- Tiểu Họa! Tiểu Du! Chú lại đến chơi đây, có quà lớn cho hai đứa này!! - Hắc Lê Phàm chạy quanh sân.

Không thấy hai đứa nhỏ nhào ra, thay vào đó là một bà lão với dáng vẻ tiều tụy, phúc hậu bước ra từ trong nhà. Đây là người duy nhất trong cái làng cũ nghèo nàn này không ghét bỏ Tử Dịch, ngược lại còn chăm sóc cho anh lúc rơi vào giai đoạn khó khăn nhất, và cũng chính bà lão đã thúc y cố học hết đại học và đi làm trên thành phố lớn, yên tâm để hai đứa bé ở lại.

- Dì Hạ! - Tử Dịch đang tự nhiên bỗng hai con mắt trào lệ chạy tới ôm trùm bà.

- (vỗ vỗ lưng cười) Về rồi đó à.... con sống ở thành phố thế nào? Công việc ổn không? Nơi ở thế nào?

- (khóc nức)... ổn! Con cái gì cũng ổn hết!... dì ơi... ở đây họ có nói dì nhiều lắm không? Họ đối xử với dì thế nào!??...

- Ngốc. Ta già rồi, ai thèm xỉa tới ta?, thôi, không khóc. Con là một người trưởng thành đấy. Mau vào nhà ngồi trước, ta sẽ đi gọi hai đứa kia, chúng lớn lắm!.... cả cậu nữa! Cậu quả là một người bạn tốt của Tử Dịch.

Hắc Lệ Thành nghe vậy thì ngại ngùng hết gãi tai rồi gãi đầu, cười khì khì giọng mũi.

* Trong nhà bỗng vọng ra tiếng rầm rầm như đang chạy *

Một cô nhóc lùn lùn chân ngắn chạy ra, vừa di chuyển vừa la vang nhà:

- Bà ơi! Anh trai cho con hết số đồ chơi mới đó!

-Ồ... thật tuyệt nhỉ.

Hắc Lệ Phàm vỗ vỗ tay gây sự chú ý với cô bé.

- Chào đồng chí! - Y giơ tay lên đầu chào y như trong quân ngũ.

Cô bé vừa nhìn thấy Lệ Phàm nét mặt đã vui giờ còn rạng rỡ hơn hẳn, bé chạy xuống sân và đứng trước mặt y, uốn ngực:

- Chào sếp! Chúc sếp có một ngày cực kì vui vẻ.

- Đồng chí cũng vậy! Và hôm nay tôi còn có quà cho đồng chí!

- Hả!? Là đồ chơi à!?

- Không... (cười)...quay ra đằng sau kia.

Cô bé lúc này mới quay ra sau, thực sự để ý Tử Dịch cũng đang nhìn mình, anh hình như không biết nên phản ứng như nào cho đúng, chỉ có thể đứng đực ra, run run rẩy rẩy mấp máy miệng gọi nhưng nghẹn lại. Cô bé cũng đưa mắt thoát qua y. Quả thực với trí nhớ của một đứa nhỏ, nó không tài nào nhớ nổi người sinh ra nó như thế nào. Từ lúc hai, ba tuổi nó chỉ nhìn mẹ qua những bức ảnh, từ đó mà hình dung ra người trước mắt. Nó khựng lại một chút rồi lao đầu đến chỗ Tử Dịch, hai chân guồng chạy nhìn như sắp ngã tới nơi. Anh đương nhiên không nghĩ nhiều dang tay ra chờ nó tới gần hơn.

- Mẹ... mẹ ơi!! - Con bé méo máo ôm lấy cổ Tử Dịch, ra sức gào khóc. Đến cả mấy nhà xung quanh còn nghe được, xa thì âm ỉ, gần thì cực rõ.

Tiếng khóc của trẻ con đúng là sức công phá thật lớn. Vương Tử Dịch một tay xoa xoa đầu, một tay vỗ cái lưng nhỏ đang phập phồng bởi mỗi tiếng nấc của Tử Du nhưng chung quy lại, vẫn là ôm Tử Du.

- Không khóc nữa, ta ở đây rồi... bảo bối...

- Mẹ cũng khóc mà!.. (méo) - Nước mắt nước mũi tùm lum.

Tử Họa cũng từ nhà mà vội vã đi ra, cậu bé đang chờ song sinh của mình quay lại mà không thấy. Tử Họa bẩm sinh bị khiếm thính từ nhỏ, nghiêm nhiên không thể nói. Không nghe thấy tiếng khóc của Tử Du, cũng chẳng nghe được ai nói gì nên tiếng bước chân rất mạnh, sự xuất hiện của y làm ai cũng để ý.

Tử Du đưa mắt thấy. Bèn rời khỏi Tử Dịch bước tới thật nhanh chóng cầm tay Tử Họa dùng khẩu miệng rồi kéo cậu bé tới chỗ Tử Dịch. Cô bé khoa tay múa chân, cố để diễn tả cho anh trai hiểu. Tiểu Du làm động tác tay như đang ôm một em bé sơ sinh, đong đưa đong đưa rồi chỉ vào Tử Dịch. Cậu bé hiểu được ý của em, gật gật đầu, vẻ mặt cũng dần dần biến đổi, hai má xệ ra, miệng cong xuống như chữ c nằm sấp, hai con mắt long lanh đen láy chớp chớp, nó không khóc, lao vào ôm Tử Dịch. Đứa con trai này có hành động hơi khác một chút. Nó đưa tay phủi bụi trên người Tử Dịch, còn rúc mặt vào ngực anh cọ cọ rồi hít hà một lúc lâu mới chịu buông.

Hắc Lệ Phàm lui ra sau, len lén rút điện thoại gọi cho ai đó.

- Chú! Bai bai! - Nhóc Thất Mỹ vẫy tay.

- Rồi. Tạm biệt nhóc. - Lệ Thành nắm bàn tay nhỏ nhỏ của cô bé- Rảnh thì ta mời nhóc tới nhà chơi.

- Không được đâu ạ. Mai con về nước rồi. Chú nhớ nhắn tin trên máy tính cho con nhé!?

- Được. Biết dùng luôn cả máy tính? Giải đây.

Đại Hàn đẩy xe qua, cúi chào rồi đi tiếp. Phong cũng cười cười, cúi đầu chào rồi đi theo. Dạ Vũ và Lê Thành lại quay về việc chính. Chết nốt hai túi khoai lên xe, nhìn lại họ mới phát hiện xe đã đầy lắm rồi.

- Đây thế này tôi tự hỏi nếu là một mình em thì sao nổi đây? - Hắc Lê Thành liếc mắt.

- thế này là bình thường thôi ạ. Những lần có đại tiệc, đồ cần mua phải hơn thế này nữa tôi vẫn có thể xử lý.

- Lần sau để cho mấy người hầu khác làm, việc này đâu chỉ bắt buộc mỗi em làm?.

- Không. Là tôi tự nhận việc này. Tôi rất thích đi mua đồ như thế này. Cảm giác rất thoải mái. Nếu để người khác làm.... tôi sẽ rất buồn - Y nhìn hắc cười trừ.

Hắn nhìn xung quanh, tay nâng cằm y lên, đặt lên môi y một nụ hôn. Dạ Vũ mở to mắt sững người, cả người không cả kịp run rẩy, y cảm giác môi mình đang có một sức nóng nhói nhẹ lên, lan tỏa ra khắp cả. Đây không phải là một nụ hôn sâu, hân hôn nhẹ y. Dù gì đây cũng không phải là chốn vắng vẻ, nhưng người qua lại dù có thấy thì cũng thành không thấy, quá lắm thì họ chỉ nhìn qua rồi đi tiếp, bình thường thôi.

Sau vài giây ngẩn ngủ, hắn rời ra khỏi đôi môi mềm mềm của Dạ Vũ, có chút hối tiếc. Đôi mắt sắc lạnh màu vàng sáng hiem có, hướng lên con người của y, hân cười mỉm với y, đưa tay dun nhẹ y sang một bên, đi vào nhận tiếp việc đẩy xe hàng vừa ném vài hàng đồng đồ, đây ắp:

- Việc của em là đi và ” hưởng thụ “, còn việc ” đẩy ” thì cứ để tôi lo.

Dạ Vũ vừa nghe câu này không khỏi đỏ mặt. Đây là lần đầu y đi tới một suy nghĩ đen tối và đồi trụy. Câu nói của Hắc Lê Thành, rốt cục là có ý tốt hay là có cả ” bản photo hồng ” vậy!? Vừa nghĩ, y lại rùng mình một cái. Lén thở hắt rồi đi theo hắn.

.

6. Chương 6: Đuổi Đi Hay Giết Đi ?

Dạ Vũ đang lau cửa kính nổi ra sân sau. Ánh nắng của buổi trưa vàng óng như mật ong, nhuộm cho khu vườn tới sậm màu, sức nóng của mặt trời công kích xuống làm cho cây cỏ chẳng muốn tung ra sức sống. Thật sự đứng ở cửa kính vừa lau vừa nhìn ra, y cũng cảm thấy sợ cái nắng gay gắt này. Con người nào dám ra đường đội trọn khoảng trưa lò nung đang hiện hữu đây, thì quả thực là một thánh nhân. Ve sầu râm ran trong những tán cây, một vài con thì không sao, nhưng chúng quá nhiều, làm cho không khí trở nên ngột ngạt và có chút khó chịu. Đến cả người như Lê Thành còn phải dùng tới thuốc đau đầu thì mới hứng được mấy ” bản nhạc mùa hạ ” của đám ve, thay vì luôn ẩn dật trong phòng mình hoặc chẳng bao giờ có mặt ở nhà lúc ban ngày, hắn đi đi lại lại xung quanh nhà, hai thái dương dán gọn ghê hai miếng cao

giảm nhưc đầu. Mặt không mấy thân thiện.

Huỳnh Sa sau một đêm không biết ăn chơi ở đâu, lại mặt dày trở về nhà này. Người hầu đã bực bội vì nóng, nay nhìn thấy cái bản mặt hăm tãi kia lại càng thêm khó chịu. Cô ả này vừa nhìn thấy Lệ Thành đã ve vãn lui tới, ôm ôm rồi rúc rúc cọ cọ, còn tính dướn lên hôn hân. Y như rằng hân đẩy ả ra, chân lông mày nhíu lại gần nhau, hân thờ ơ cất tiếng:

- Người cô có mùi như mấy bãi nôn vậy, tránh xa ra!

Nói xong hân bước vượt qua Huỳnh Sa. ả vừa nghe lời chê kinh khủng ấy bèn đứng hình nhìn phía bóng lưng hân. Tròn hai phút lại vội chạy về hướng phòng riêng, đóng sầm cửa lại, điều đó làm mấy hầu nữ đi qua được một trận cười trong bụng.

- hừm hừm hừm,... hừm hừm hừm hừm... ~~ - một cô hầu gái bê chậu đồ mới giặt ngâm nga giai điệu trong hòng, đi qua chỗ Dạ Vũ đang lau cửa kính - Vắt vãi cho cậu rồi!

- Aha... chị cũng vậy - Dạ Vũ quay ra nhìn xuống phía dưới đáp lại

- Chậu đồ đó lớn như vậy, hay để tôi giúp?

- Không có gì. Trông vậy thôi chứ nhẹ tênh. Tôi đi đây.

- Vâng...

Y tiếp tục lau lia, lấy tấm khăn chà sát nhẹ vào mặt kính, lau tới mức có thể soi được gương mới thôi. Khi cảm thấy thỏa mãn, y mới leo xuống và lui cùi bê ghế trả về nhà kho. Phủi phủi tay vài cái, y lại tìm việc khác, áp vào mình. Cứ như vậy quần quật một buổi trưa, y làm việc đã quen, dù nhiều cũng rất tự nhiên xử lý, nhưng chỉ tại Dạ Vũ luôn cảm thấy cơ thể mệt mỏi hơn bình thường.

- Cậu Hắc ~~ - Huỳnh Sa ngọt giọng tới mức giả tạo.

ả mặc đồ ngắn vải,ôm lấy cổ hân, ve vãn xung quanh nơi Lệ Thành đang ngồi uống nước lạnh - Bàn trà ở vườn nhà. Hân không quan tâm đến cá thể kia cho lắm, coi như không khí, ném nguyên rổ bơ vào mặt ả, tay cầm cốc nước chanh đá đưa lên miệng. Huỳnh Sa thấy hân không để ý mình, lập tức ẹo làm nũng:

- Ừm!!!... Hắc thiếu chủ!... sao anh không để ý em? Nhìn em đi mà ~~ , em có đẹp không?

Hân mệt mỏi quay ra lướt mắt như điện xẹt, chưa tròn 5 giây đã trả lời:

- Đẹp - Hân băng quơ.

- Vậy.... nè.... thiếu chủ Hắc...~~ anh muốn “vui vẻ ” một chút không???

- Tự xử đi. Không húng - Hắc lại nâng cốc nước lên, lắc lắc cho đá tan lạnh đều đều.

- Ơ kìa anh...~~ (hôn má)... một chút thôi.

- Cô đi cả đêm đã là có tội giờ lại còn muốn gần gũi tôi? Biến.

-.... - Huỳnh Sa giật mình, ngay lập tức thả tay ra khỏi hắc.

Ả ngay lập tức rời đi. Tuy ngông ngáo khi là tình nhân của Lê Thành, nhưng ả cũng biết một lệnh hắc nói ra chống lại là mất mạng. Huỳnh Sa tức giận, vừa đi vừa lầm bầm chửi thề “tên thiếu gia chảnh chó ”.

- A! - tiếng của Dạ Vũ.

Huỳnh Sa huých vào Dạ Vũ, y giật mình ngã xuống. Đồng khăn trên tay bay tung tóe.

- Xin... xin lỗi cô Huỳnh... tôi không cố ý! - Y vội cong người cúi xuống, hai chân vẫn còn quỳ trên đất.

- Mất mảy có mùi không thể hả? Aiss! Mảy cố tình đúng không!? Mảy cố ý làm huých tao phải không?? Mảy ghét tao chứ gì?

- Không! Cô Huỳnh,cô không thể nói như vậy. Lối đường hành lang này không phải chật hẹp, hà có gì tôi phải làm vậy. Hơn nữa, tôi không thường xuyên tiếp xúc với cô, tại sao tôi phải ghét cô?

- Còn cái!??

BỐP!! - một cái tát giáng xuống khuôn mặt đầy phiền muộn của Dạ Vũ.

Y không kịp phản ứng. Hai con mắt mở to động lại hai con ngươi màu tím ngọc co rút. Má y ngay lập tức sưng tấy lên, đỏ nguyên một khoảng.

- Đáng lắm. Đồ xấu xí, nghèo nàn lại còn có cái mùi hương khó chịu nữa! Mảy được mẹ mảy sinh trên bàn thờ hay sao vậy thẳng hầu hạ hèn hạ kia? Tao cực kì ghét mùi hoa tử đằng, vậy mà mảy lại mang cái hơi đó, thật đúng là khủng khiếp!

-.... - Y không nói gì, quỳ gối trên sàn, tay đưa lên che đi bên má sưng tấy.

- (tròng mắt) nội trong nay mai mày sẽ là đứa tiếp theo bị đuổi việc! Tao có quyền làm việc đó!

Dứt lời ả đồng đành đi vượt trước. Dạ Vũ im lặng nhặt lại những tấm khăn rồi đứng dậy, thần thờ bước đi. Y vừa đi vừa chăm chăm vào đồng khăn trên tay mình, đường cũng chả thêm để mắt. Y thoạt nhìn như kẻ mất hồn không hơn không kém.... vết sưng trên má không có dấu hiệu giảm bớt,xem ra lần này Huỳnh Sa bạo gan ra tay mạnh, ả vẫn nghĩ rằng Hắc Lệ Thành vẫn ghét bỏ y. Nhưng suy cho cùng, chỉ vì y có ngoại hình không được đẹp, ưa nhìn giống Lệ Thành, hay thậm chí là không thể dễ nhìn như những người thường, nên cô ta mới ruồng rẫy kiếm chuyện đó thôi.

* Bữa trưa *

Lệ Thành bỏ bữa không muốn ăn, lại chỉ mỗi Huỳnh Sa ngang nhiên chén như có nạn đói. ả đuổi hết người ra chỗ khác, lúc cần sai gào mãi người ta mới nghe mà lui tới, ả lại mắng mỏ tai không có màng nhĩ.

Nguyên cả ngày hôm ấy máu ai cũng muốn sôi tới trào ra ngoài. May cho họ là ít nhất ban đêm, họ được yên. Không phải gặp mặt cái con yêu không ra yêu, ma không ra ma kia. Dạ Vũ thì không. Quần quật cả ngày mệt muốn tắc thở, chưa kịp đặt lưng xuống đã bị Huỳnh Sa và mấy người lạ mặt với tính khí thất thường, ý định diệt người luôn thường trực. Sức khỏe không mấy khả quan của y không cho phép y chống cự nổi.

Ngay trong đêm, Dạ Vũ bị đám người đưa đi trong tĩnh lặng ma muội khác thường. Chỉ tự hỏi Lệ Thành giờ đang ở xó xỉnh nào. Câu trả lời: Hắn đang ở bar,có lẽ âm thanh du dương của nhạc cổ điển làm hắn mê mẩn rồi.

Xe của Huỳnh Sa dừng lại ở một khu hoang vu, cách ly thành phố sa hoa. Ở đó có vực sâu.

ả bước xuống xe sau khi bọn người lôi Dạ Vũ đang bị trói chặt cả thân thể, miệng cũng không thể nói. Chúng khiến cho hai đầu gối y khụy xuống nên đất đầy sỏi, đau đớn. Huỳnh Sa tháo khăn bịt mắt y ra, lấy tay ấn đầu y nhìn xuống dưới phía vực thẳm. Dưới đó thật sâu và tối.

- Dạ Vũ, mày nhớ hai con ả hầu tao đuổi việc trước đó chứ? Là đàn chị của mày ấy - ả chỉ tay xuống vực,cười thỏa mãn - Tao không biết chúng nó có còn nguyên vẹn hay không nữa.

Dạ Vũ vừa nghe đã hiểu, theo bản năng vùng vẫy, đôi mắt một tia kinh ngạc. Chúng mang một âm khí kì lạ làm người ta lạnh sống lưng. Y bị bịt miệng, không thể nói gì, nhưng nếu có thể nói thì không chỉ chửi rửa đầu, mà còn kèm theo nhiều lời cảnh tỉnh.

- (che mũi lại) Tao không thể chịu đựng thêm cái mùi hoa tử đằng chết tiệt từ người mày nữa! Cút xuống với hai con hầu kia đi! Lúc mày chết không lâu sau đó cũng sẽ thành cái xác mục rữa thối nát. Bay đâu!

Vừa nghe lệnh, bọn người kia bắt đầu làm việc. Chúng đè Dạ Vũ xuống rồi nhét cơ thể của y vào một cái bao xác rắn. Không lưỡng lự, thẳng tay ném xuống vực thẳm.... Thậm chí còn chả nghe được tiếng phát ra từ miệng y.

- (cười khẩy)... đi. - Ắ xoay người, đám thuộc hạ cũng bước theo.

Dạ Vũ đã xác định mình chết đau đớn. Cơ thể không được tự do rơi trên khoảng không, nhưng thật lâu, y vẫn chưa cảm thấy mình đang gần với mặt đất.... nhưng y lại cảm thấy hai mí mắt như muốn đánh nhau tới nơi... phải rồi, nhắm mắt lại, thanh thản thôi.

Một đêm kết thúc.

* Ngày hôm sau *

- Chết tiệt nhà cô! Cô đuổi Dạ Vũ đi!?

- Sao anh lại nổi nóng với em?? Anh cho em quyền đuổi người nào em không ưa mà!?

- Tôi nói với cô rằng phải phát ngôn cho tôi một tiếng trước khi đuổi! Hai người trước cô cũng nói với tôi, vậy tại sao lần này thì không!??

- Em nghĩ anh ghét thằng hầu xấu xí đó nên có nói hay không nói thì anh cũng không quan tâm...

- Mẹ kiếp! - Hấn chửi thề, tay đập xuống bàn.

Huỳnh Sa nhìn vẻ mặt lẫn hành động của hấn, không khỏi khiếp sợ, cả người run bần bật, ép lưng vào tựa ghế.

- Dọn đồ và biến đi, tôi không muốn thấy mặt cô nữa. Vác vali đi theo mấy thằng mà đêm đêm cô hay lén phéng mây mưa ấy! - Hấn cầm ly nước ném xuống nền nhà, nát tan ra từng mảnh... - Nên đi xa một chút, nếu... một khi tôi không tìm được Trần Dạ Vũ, tôi sẽ tính sổ với cô!.

Dứt lời hấn xoay người, hăm hăm đi ra hướng ngoài cửa. Kêu người chuẩn bị hết thấy đồ mặc lẫn xe cộ. Riêng Huỳnh Sa vẫn ngồi thẫn thờ ở bàn, không hiểu phản ứng như là sét xé trời của Lệ Thành. Mấy người hầu bèn đi tới, công kích thêm:

- Xin lỗi cô Huỳnh, cậu chủ đã ra lệnh rồi, chúng tôi sẽ dọn đồ cho cô, mong cô đi bình an a ~~

- tsss!! Chúng mày xéo! Tao sẽ tự dọn! Xéo hết đi!!

Mấy người hầu thầm cười trong bụng rồi lui ra sau. Haizzz, lâu lắm họ mới được khuây khỏa như vậy.

* khoảng giữa trưa *

” Cậu ta không sao chứ? ”

” Chắc vậy, cậu ta chỉ ngất thôi ”

” Có lẽ ”

” Mẹ! Từ người cậu ta tỏa ra mùi thơm!! ”

” Nói nhỏ chút đi ”

Mấy tiếng nói văng vẳng bên tai Dạ Vũ, đánh động y tỉnh dậy. Vừa mở mắt y đã nhìn xung quanh, là những người lạ mặt đang dùng ánh mắt tò mò nhìn y.

-.. tôi.... đang ở đâu? Tôi còn sống hay đã chết vậy, mấy cô chú là ai!?? -Y hỏi tới lú lẫn.

Một ông lão già khom, râu tóc bạc phơ nhìn y hiền hậu trấn an:

- Chàng trai trẻ, cậu đang ở nhà của lão. Lão họ Cao, tên Vưu. Đây là vợ lão, bà ấy tên Ngọc Hoa, kia là Cao Tiền Vĩ, con trai lão, chẳng hay cậu tên gì?

- Cháu.... họ Trần, tên Dạ Vũ..., ông ơi, tại sao cháu ở đây được?

- Con trai lão mang cậu về đây. Nó nói cậu bị trói trong một cái bao, rơi xuống xe chở mấy lô hàng vải của nó.

- Thật... vậy ạ?... Cháu xin lỗi đã làm phiền mọi người... cháu sẽ rời khỏi đây ạ, sau này nhất định cháu sẽ báo đáp ơn cứu mạng.

Dạ Vũ chỉ vừa gạt tấm chăn ra bên cạnh và xoay người xuống giường thì đã bị hụt sức, suýt té xuống sàn.

- Ấy, cậu bây giờ không thể đi được đâu! - Giọng nói trầm ấm âm vang hai bên tai Dạ Vũ.

Cao Tiền Vĩ đỡ y ngồi lại giường. Anh chàng này dáng vóc mảnh khảnh, nhìn qua thì cũng có chút cơ bắp cơ bụng, da trắng, tóc đen để mái xéo về bụi trần.

- Cái thằng này! Mặc áo vào, phơi thân ra thế à? -Bà lão lấy gậy chống vụt nhẹ mông chàng trai.

- Cởi trần thôi mà mẹ làm quá à... trời nóng như đổ lửa như vậy...

- Ài! Hết nói nổi mi rồi!...

- Haha... nè! - Chàng quay ngoắt sang Dạ Vũ.

-... Vâng? - Y ngạc nhiên.

- Cậu bị người hại phải không?

Dạ Vũ lúc này phản ứng không bình thường, khuôn mặt cúi gầm xuống, hai con mắt đầu có dấu hiệu rơi lệ.

-... tôi không hề làm gì cô ta cả, nhưng cô ta lại ghét tôi. Cô ta nói tôi sẽ là người tiếp theo bị đuổi việc, tôi đã chuẩn bị sẵn tâm lý nhưng ai ngờ đêm qua lại....

- Hầy.... không sao, ở đây nhiều người như cậu vậy đó, họ đều là từ thành phố hết.

- Sao cơ?

- Họ người thì chạy tới tự sát, người thì bị trượt ngã, người thì bị thả rơi như cậu ý. Ai số tốt thì rơi phải xe hàng vải của tôi hoặc của mấy người dân ở đây, xấu số thì chúng tôi chôn cất, nghĩa trang của họ cách đây không xa. Nhưng trường hợp của cậu có vẻ chơi ác hơn thì phải.

Dạ Vũ im lặng không nói gì, nhưng vẻ mặt thì sầm đi đầy nỗi buồn. Đôi môi tái mét run run mím chặt, tóc rũ xuống che khuất đôi mắt. Bà lão thấy thương, đưa tay vuốt lại mái tóc cho Vũ, nhỏ nhẹ:

- Con trai, bà già này nhìn cậu như vậy cũng không khỏi buồn lây. Ta khuyên thật cậu, không nên sầu bi nhiều như thế. Sống tới nay đã bảy chục năm, ta nhìn dáng vẻ cậu là đoán ra ngay cuộc sống của cậu, khổ có, cực có, nhưng từ giờ cậu phải thay đổi thôi. Người ta nói ngoại hình của đứa con xuất phát từ cảm xúc của người mẹ, cứ sầu u như vậy đứa bé trong bụng cậu sao mà xinh đẹp được đây?

-.... Bà ơi... đứa bé nào cơ?... sao lại...

- Ấy ầy! Mẹ tôi từng làm y sĩ nổi danh trong vùng nha! Con mắt của mẹ tôi nhìn qua là đã thấy rồi! Cậu đang mang thai đó!! Hầy! May sao hôm qua tôi trở lô vải nhung dày nha, lỡ trở phải lô hàng cúc nhựa thì...- Vẻ mặt Cao Tiên Vĩ lộ rõ tự hào.

- Thật... thật sao?... - Dạ Vũ đặt tay lên bụng mình, vẻ mặt như thể sốc cực độ.

- phải,... - Bà lão gật đầu - Vì thế con càng phải ở lại đây, với chúng ta. Nếu con rời đi, không chừng sẽ nguy hiểm.

- Nhưng như thế sẽ...

- Lão đây không phiền đâu! Có thêm người sẽ thêm vui cửa vui nhà... - Ông lão lom khom đứng chống gậy.

- Phải! Mơ ước tôi còn được làm cha đỡ đầu a ~ - Cao Tiên Vĩ loi nhoi.

- Cha chiếc gì!? Tiểu tử nhà mi, không mau lấy vợ rồi ế đấy con ạ!- Bà lão dúi một ngón tay vào thái dương đứa con.

- Con còn yêu đời lắm mẹ....

Dạ Vũ nhìn họ, ánh mắt lộ sự chân thành biết ơn, đột ngột quỳ xuống dập đầu:

- Xin cảm tạ gia đình đã cứu mạng và còn cứu nguy cho cháu, sau này có cơ hội nhất định báo đáp!

- Này này, không cần đâu. Ôn huệ gì, quan trọng bây giờ là sức khỏe của cậu - Chàng Vĩ đỡ y dậy - nhìn tặng người cậu cũng ngang ngang với tôi, để tôi tìm mấy bộ cho cậu dùng a! Từ nay chúng ta hảo huynh đệ!

Nguyên một ngày Lê Thành lái xe lòng vòng khắp thành phố để tìm Dạ Vũ. Hắn tìm tới cả ở nhà cũ của y, con hẻm người ở khu phố đó. Họ đều lắc đầu chịu, còn nói lâu rồi không thấy bóng. Có người còn quở trách sao không về lo hương khói cho cha. Mấy người đó làm hắn chột dạ, vì chính hắn ngay từ đầu đã cho Dạ Vũ sống như ở tù, không được về nhà. Lê Thành sau hồi hỏi khắp dãy phố, quay trở lại nhà của Vũ, phá khóa đi vào nhà. Căn nhà đã mấy năm không ai ở, đáng lẽ phải sập xệ và bẩn hơn bình thường và phải lạnh lẽo mới phải, nhưng không. Căn nhà này rất sạch sẽ, hương của hoa tử đằng cứ thoang thoang trong khi không có một bông hoa nào cả, y như hơi từ người Dạ Vũ. Không khí không mang lại âm lạnh hay sồn ổi, nó ấm áp, như có thể chào đón bất cứ ai.

Hắn tháo giày, để ở góc rồi từ từ tiến vào. Trời cũng đã xế chiều, đèn điện may sao vẫn có thể dùng. Lê Thành bật sáng cả căn nhà. Bước vào phòng khách, đập vào mắt hắn là ban thờ cha của Dạ Vũ, cũng từng là người mà hắn đơn phương. Ban thờ không mấy tráng lệ, rực rỡ, chỉ nhỏ và đơn giản, y như tính cách của người. Hắn với tay chạm tới bức di ảnh. Tất cả đều sạch sẽ, chỉ trừ có bức ảnh. Từng ngón tay hắn nhuốm bụi, bức ảnh lộ ra khuôn mặt hiền hòa ôn nhu, từng đôi lông mày, con mắt tới sống mũi, đôi môi hồng, tất cả đều đẹp sắc y như mỹ nhân tranh vẽ. Hắn nhớ rõ nụ cười, nhớ cả lúc ngồi cạnh con người này, thay vì học lại lên giảng người ta, mang tình yêu cho người ta vô tình thấu giữ. Nhưng cũng không ai biết, cái chết nhục nhã của người phần lớn là do hắn. Vốn là người cố chấp và bảo thủ, lại là côn đồ học đường thời ấy, xung quanh hắn luôn luôn có kẻ thù. Chúng cũng lục ra điểm yếu của hắn, tính dưng người hắn đơn phương làm con tin. Ai ngờ đâu ập tới lộ thú tính làm mất mạng người. Hắn biết được tin thì muộn rồi. Tìm được bọn chúng, tính sổ xong xuôi, nhưng dù vậy, người cũng đâu còn. Người duy nhất làm hắn khóc đau đớn vì tình chính người này.

Lê Thành ngồi trước ban thờ hồi lâu. Trời cũng đã sập tối, hắn quyết định không về. Ngồi trước ban thờ, không biết lúc nào hắn ngủ gục trên sàn. Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, tai hắn con văng vẳng tiếng bếp núc lạch cạch rồi leng keng, hồi lâu còn cảm giác có ai đó chạm vào mình, thì thào: " ăn tối đi nhé ". Cảm giác

không lạnh lẽo, ấm áp vô cùng tận, ngay sau đó hần bỗng đứng tỉnh dậy, còn không nhận biết rằng mình đã ngủ. Hần như bị thôi thúc, bước xuống nhà bếp. Một bữa cơm đơn giản còn nghi ngút khói mời gọi hần. Hần đã đặt đĩa thử, nhưng món nào cũng chỉ có vị ngọt. Hắc Lệ Thành lại thành ra nhớ Dạ Vũ, món nào y tự tay nấu cũng cho đường ngọt sắc, còn nói đó là cách dành tặng sự ngọt ngào và hạnh phúc cho người khác.

- Thầy... thầy cố ý phải không? - Hần thầm hỏi nhỏ.

Hần cảm thấy có người vỗ vai hần rồi thoáng chốc rời đi. Theo hướng gió hần cảm nhận, Thành tìm tới căn phòng nhỏ tối om. Theo cảm nhận bật mở cửa thật nhanh:

- Trần Mạc Ảnh thầy! Đừng đi!

Y như dự đoán một bóng người mảnh mai, diện đúng bộ sơ mi đứng trước khung cửa sổ bắt trọn ánh trăng. Khuôn mặt tuyệt mỹ điểm thêm cặp kính hơi chếch trông thật mê người. Không sai, là Trần Mạc Ảnh. Không thấy người trả lời, hần nuốt một ngụm nước miếng xuống cổ họng, nói thêm một câu:

- Cho em nói lời này thôi được không?

Thân ảnh không trả lời hần, nhưng hần biết rất rõ rằng đó là sự đồng ý. Hắc Lệ Thành chạy tới trước, quỳ xuống dưới chân Mạc Ảnh:

- Em xin lỗi thầy! Xin lỗi vì tất cả những gì em đã gây ra cho thầy, cho con trai của thầy,... em thực sự biết em sai, và em biết rõ em đã làm những gì, đã gây ra những gì, nhưng mà đến cuối cùng, em cũng chỉ muốn nói xin lỗi với thầy và muốn nói rằng... em đã từng yêu thầy rất nhiều.

-.... - Mạc Ảnh chỉ mỉm cười - Em còn người khác quan trọng hơn mà!

Dứt lời Lệ Thành như bị luồng gió nào đó nhẹ nhàng kéo ra khỏi căn phòng, cánh cửa từ từ khép chặt lại. Haizz.... cuối cùng cũng đã nói, hần thấy nhẹ nhõm, nhưng cũng lại có cảm giác như bị thúc dục vậy, hần sẽ kiên trì tìm Dạ Vũ, tìm được sẽ đưa y về đây đầu tiên. Hần rời khỏi căn nhà.

Sau đó là cả một quá trình tìm kiếm.

7. Chương 7: Tìm Kiếm Quyền Lực

Lệ Thành ngày này qua ngày khác 23/24h cắm mặt vào máy tính và điện thoại. Hần đang cố gắng tìm cho ra Dạ Vũ, rốt cục Dạ Vũ trốn đi đâu mà ngày cả hần cũng không tìm ra cơ chứ!?. Ngày nào cũng dí mắt vào mấy cái màn hình công nghệ điện tử này, mắt hần muốn cận thị tới nơi rồi. Chết tiệt, Trần Dạ Vũ, cậu đã chui vào cái xó xỉnh nào thế....

Lại một đêm nữa hân túc trực, đóng đô trong phòng.

Cộc cộc - Tiếng gõ cửa.

- Miễn làm phiền, đi đi.

- Tôi là Hắc Lệ Phàm ạ.

Chưa tròn năm giấy hân lao ra mở cửa, như một con người khác đáng thương và có vẻ sợ hãi, Lệ Thành lia lịa xin lỗi cha. Hắc Lệ Phàm tâm trạng đang có phần tưng tưng không truy cứu, tay cầm cốc sữa im lặng bước vào căn phòng chỉ có ánh sáng của máy tính đang hoạt động.

- Con qua thời kì nổi loạn rồi cơ mà nhỉ? Nghiện phải game sao?

-... game? Con có chơi thứ đó bao giờ đâu?

- Vậy.... đang làm gì?.... - Y đặt cốc sữa xuống bàn, đi vòng qua và đứng trước máy tính nhìn.

Hắc Lệ Thành không dám cản. Dù gì thì hân cũng là con y, hiểu rõ về y nhất, có thể trước mặt đây ông chủ Hắc Lệ Phàm là một thiên thần luôn luôn cười và đầy lòng nhân từ với tất cả mọi thứ nhưng chỉ sơ suất một chút thôi ngay lập tức trở thành ác quỷ, một ly sữa cũng sẽ trở thành một ly máu. Vậy nên, không sợ trời không sợ đất, Lệ Thành vẫn nhất nhất sợ cha.

Điện thoại trên bàn bỗng reo lên hồi chuông khi y còn đang tập chung vào màn hình máy tính. Liếc nhìn con trai một cái, y cầm lấy điện thoại ném cho hân.

- Nghe đi, điện thoại là của con, ta quản làm gì.

-..... - Không nói gì bèn nhận cuộc gọi.

” Tới đâu rồi? ”

” Dạ, đã có một chút manh mối, nhưng cũng chưa chắc chắn hoàn toàn ”

” Nói ”

” Có vài người đã nhìn thấy có ai đó rất giống với cậu Trần ở một khu mua sắm, chúng tôi đã cố gắng tiếp cận nhưng lại có một người đàn ông cản bước... ” - Đầu máy bên kia ngập ngừng.

” Đi cùng nhau sao? ” - Hấn nhíu mày.

” Vâng... họ đi cùng nhau nhưng thưa cậu, chúng tôi chưa chắc chắn đó là cậu Trần, có khi chỉ là có bóng lưng giống một chút.... ”

” Cứ tiếp tục tìm kiếm đi ” - Hấn nói xong tắt máy, không kịp để người kia vâng dạ.

Lệ Thành bóp chặt máy trong lòng bàn tay, thở dài trượt ngồi xuống ghế sofa gần đó. Nếu không phải cha hấn ở đây, thì cái máy điện thoại tan tành rồi.

- Con tìm người?

- Vâng thưa cha...

- Cô đó sao? Huỳnh Sa ấy?

Nhắc tới Huỳnh Sa, hấn lại đột ngột sôi máu bật dậy tức giận:

- Không phải ả!

Hắc Lệ Phàm chỉ cười nhạt, ngồi vào bàn máy tính nhanh lẹ gõ gì đó trên bàn phím.

- Nói, con tìm ai?

-.... con... việc này con không muốn cha quản! Để con tự kiểm.

- Ngu ngốc, ta là đang giúp đỡ con - Lệ Phàm nhíu mày.

-.....

- Sao? Bây giờ ngay cả tên người ta con cũng không định nói cho ta? Chắc lại xuất thân như Huỳnh Sa, đẹp hơn cô ta đôi phần? - Hắc Lệ Phàm nhẹ nhàng khích tướng.

- Em ấy trong sạch! - Mắc bẫy.

- Ồ.... một người tử tế à.... Con đã làm gì mà người ta bỏ đi ?

- Con.....

- Cũng chả biết lí do chứ gì?

- Không, là Huỳnh Sa cô ta đuổi em ấy đi. Nhưng con không hề biết em ấy đi lúc nào....

- Ai bảo con cho cô ta quá nhiều đặc quyền. Nếu những ngày đó chị con không ở đây canh chừng con thì chắc con cho cô ta 3/4 tài sản rồi cũng nên.

-.....

- Được rồi, nghỉ ngơi đi. Ta nói con nghe, nếu con muốn người được sai đi làm nhiệm vụ một cách tốt nhất, đầu tiên con phải có quyền lực của riêng mình, những người con đang sai đi tìm kiếm kia thực chất chỉ là vì cái uy của chị con họ mới đi, làm việc không có kết quả gì đâu - Hắc Lệ Phàm nói xong, cầm cốc sữa đi ra khỏi phòng.

Lệ Thành suy nghĩ vài giây về câu nói, hần nhếch miệng cười, đi tắt nguồn máy tính rồi nằm xuống chiếc giường đã mấy đêm không đặt lưng vào:

- Con hiểu rồi, thưa cha.

Một buổi sáng....

Không khí trong lành, mặt trời cũng tỏa nắng không mấy gay gắt. Làng quê nhỏ dưới đồi đã sớm có bóng người qua lại làm việc. Trần Dạ Vũ đã sống ở đây không ít ngày, đã quá quen thuộc với tất cả những gì ở nơi đây.

Lại là tiếng xe tải của Cao Tiền Vĩ đã xuất phát từ lúc mập mờ sáng, giờ đã trở về với số hàng hóa vải vóc. Vốn bản tính lo ngại, Tiền Vĩ luôn làm cho cha mẹ giật mình vô số lần bởi tiếng nói quá sức chịu đựng của màng nhĩ, thật may mắn vì sống bao năm ông bà không mắc phải bệnh tim mạch hay lắng tai.

- Dạ Vũ à! Tôi có quà cho cậu này... - Cao Tiền Vĩ mở cửa xe nhảy ra, tay cầm một túi đồ.

- Gì thế? - Vũ từ bếp lững thững đi ra ngoài.

- Quần áo mới, tôi mất ” tận ”mười lăm phút lựa cho hợp với cậu, không nhận thì đừng hòng tôi chơi với cậu.

-.... cảm ơn cậu.

- Khai quà đi, khai quà đi!! - Anh chàng phẫn khích.

Dạ Vũ bèn mở túi ra, mấy bộ đồ Tiền Vĩ chọn đều vừa hợp với mình, còn rất đẹp. Chất vải dễ chịu và thoải mái vô cùng, thực đúng với nhu cầu của Vũ.

- Cậu không cần nói gì đâu, tôi biết cậu sẽ cảm ơn tôi tiếp mà!! Nhưng mà tôi có việc cần nhờ cậu - Mặt chàng bỗng nghiêm trọng.

- Chuyện gì?

- Chả là tôi có quen một cô ở trên phố, chúng tôi có hẹn nhau đi chơi một ngày cùng với bạn bè của mình nữa, để cô ấy tuyên bố kết thúc đời FA. Cô ấy có rất nhiều bạn mà tôi thì toàn bạn là trẻ con với người già nên....

- À, cậu muốn tôi đi cùng phải không?

- Tuyệt vời!!! Cậu là thiên thần của tôi.

- Quá lời, mau vào nhà thôi. Bữa sáng sẵn sàng rồi.

- Đầu giờ chiều xuất phát, cậu nhớ chuẩn bị nhé.

- Tôi hiểu rồi... - Dạ Vũ đáp với giọng nhỏ, hơi yếu.

(tiếng chuông điện thoại vang lên trong căn phòng tĩnh mịch, không chút ánh sáng lọt vào trong)

Hắn đưa tay ra từ trong chăn, với lấy chiếc điện thoại đem vào, áp lên tai:

- Nghe.

- Này! Chiều rảnh chứ, tụ tập một bữa ha? - Tiếng của một người con gái nữ tính ngọt ngào.

- Chuyện gì?

- Hết đời FA rồi!!

-Ồ, chúc mừng...

- Nhớ nhé, đầu giờ chiều hen, mặc cho đẹp, xứng với bạn trai tôi một tí!

- Bà cô tự tin quá nhỉ? Bộ dạng của tôi lúc ngủ dậy đã có thể ăn đứt cậu ta rồi ấy chứ. Không biết thằng nào xui như vậy, tộp ngay phải bà chân.

- Còn hơn ai kia nhé! Thôi, tạm biệt.

- Hẹn sau.

Hắn tắt máy, đặt lại vị trí cũ. Vốn là định ngủ thêm một lát mà không được nữa rồi. Trong khi hắn đang khủng hoảng vì người yêu bị gái bán hoa mà hắn từng ngu si đem về nuôi dùng về đêm đem đuối khỏi nhà thì cô bạn của hắn lại kiếm được người yêu. Ông trời có lẽ muốn đem hắn đi hành khổ cho chết tâm thật rồi. Hắn mệt mỏi ngồi dậy, gãi đầu gãi tai muốn điên rồi lết chân vào nhà tắm gột rửa lại mình.

Hắn có đội bao nhiêu nước cũng không nguôi ngoai được phần nào phiền não.

Lệ Thành hôm nay lại chờ đợi cuộc gọi của những người được cử đi tìm Dạ Vũ. Tay hắn lúc nào cũng khư khư cái điện thoại, không cầm tay được thì lại nhét vào túi, cứ thi thoảng lại rút ra nhìn. Khổ nỗi hôm nay một cuộc gọi cũng không có. Nghiêm túc sao? Không phải bọn này đang trốn việc của mình đấy chứ?

-.... Thành, con ăn sáng đi. Đừng có nghịch điện thoại nữa ! - Hắc Lê Phạm nghiêm giọng, tập chung ăn bữa sáng.

- Con vẫn đang ăn mà... - hắn vẫn bấm máy.

- Cậu chủ à, để ý bữa sáng đi. Như vậy không tốt cho tiêu hóa đâu.

Quản gia ” dễ tính ” Vương Tử Dịch cũng nhẹ nhàng nhắc nhở, không quên đi tới phục vụ lấy đồ vào bát cho hắn. Lệ Thành lần này là bơ luôn, hắn nhận biết được người nào nên cẩn trọng còn người nào có thể mặc kệ. Nhưng hôm nay logic suy nghĩ của hắn đã bị lệch lạc.

- Còn không mau ăn!? Tử Dịch đã nói thế mà con còn bơ y à? Muốn vào nhà kho phải không?

-..... - Lệ Thành hạ máy xuống, bắt đầu ăn uống.

Mà khoan! Chuyện gì đây? Cha hắn đang bệnh vực anh quản gia đó à?. Hắn nghe nhầm chẳng?.

- Mà... Tử Dịch này, phòng cậu còn trống phải không? - Hắc Lệ Phàm tự nhiên hỏi ra một câu không liên quan.

- D... Dạ vâng? Nhờ cô chủ Tư Thanh sắp xếp ưu ái nên tôi được một phòng rộng...

- Vậy thì tốt, lát nữa Tử Du và Tử Họa cùng dì Hạ sẽ tới đây, hai đứa nhóc có thể ở với cậu. Phiên cậu chuẩn bị một phòng cho dì Hạ.

-.... Ô.. ổn chứ ạ?

- Cậu hỏi câu này phát ngán luôn rồi ấy, không sao đâu mà. Hơn nữa... Lệ Thành cũng quý trẻ con. Phải không chàng thanh niên khó ỡ?

Nghe cái biết danh mới, Lệ Thành đã thấy không lọt tai. Chỉ tạm bợ gật đầu một cái cho xong. Chưa dừng ở đó, Hắc Lệ Phàm còn dướn người lên, vẻ mặt ám muội thăm thì đe dọa con trai:

- Tử Họa bị khiêm thính và không thể nói được nên con lúc chơi với nó thì đừng có nổi cơn, cẩu gắt với nó nếu không ta lập tức đem con đi phơi nắng!

- Cha cần thiết phải cảnh cáo nặng nề như vậy không?

- Đương nhiên cần, chúng sau này dù gì cũng là em con.

- Gì?

- (cộc đầu) này thì nói trống không.

Vương Tử Dịch nhìn hai cha con nhỏ giọng với nhau, không hiểu họ đang nói gì mà trông thần thái nghiêm nghị như vậy. Nói với nhau đôi lời xong, họ kết thúc bữa sáng không nhanh không chậm. Hắc Lệ Phàm đang vào đợt rửa rồi, ăn xong rồi chỉ đi thay đồ, xách đóng đồ nghề ra trông trọt linh tinh ở vườn sau. Hắc Lệ Thành lại khác, hắn đi dạo bên ngoài một cách hồi hộp và căng thẳng, như thường lệ, chỉ có đợt điện thoại rung mà thôi.

Đang bước trên phố, một người phụ nữ đang vội vã tới chỗ làm việc không may va phải hắn, làm điện thoại trên tay rơi xuống, những cái gì chứa trong máy đều bay ra nằm hiên ngang trên mặt vỉa hè.

- Ôi! Tôi xin lỗi!! Xin lỗi anh nhiều lắm!!! - Cô ta vội vã cúi xuống nhặt từng bộ phận lên.

Hắn đang trong trạng thái không ổn, thêm chuyện này lại càng khó bỏ qua:

- Ài! Cô chạy mà mắt lại ném đi đâu vậy!?

- Tôi xin....

-....

-.... - Đông cứng.

- Ê!... ê! - Hấn đưa tay vẫy vẫy trước mặt người phụ nữ.

Lệ Thành bắt đầu nhìn xung quanh, ai cũng như bị đóng băng, đang ở tư thế như thế nào thì vẫn giữ y như vậy, cảm giác như đang trong một bộ phim viễn tưởng. Nhưng cái cảm giác ớn lạnh bất giác bao trùm lên hấn làm hấn có cảm giác quen thuộc.

- Lại nữa... - giọng hấn run run -.... có gì muốn trình bày, đứng trước mặt tôi mà nói.

- Ha ha... tưởng cha sợ quá quên luôn hình bóng này chứ?

Giọng của linh hồn thiếu nữ tóc đỏ không có gì lạ vang lên bên tai hấn. Cô bước qua hấn với thân ảnh mờ ảo, đôi mắt nổi bật lóe sáng một tia giết người khiến hấn phải lo lắng, nuốt xuống một ngụm nước bọt.

- Dọa người chết khiếp, nào dám quên?. Lần này là sao?

- Là hợp tác. Con sẽ giúp đỡ cha tìm lại, chinh phục mẹ.

- Sao? Người biết y ở đâu?

- Con luôn ở bên y, thân xác mới cũng đang được hình thành trong y.

- Có điều kiện chứ? - Hấn hỏi nghi ngờ.

- Đừng giết con nữa là được.

- Lỡ như ta vô tình?

- Con sẽ tìm một gia đình khác cho mình. Theo hai người bao nhiêu kiếp mà vẫn chưa thể được sống trọn vẹn.

- Ta không thích nghe kể khổ.

- Con không thích cha giả lãnh đạm.

- Vào vấn đề chính đi.

- Cha hủy hẹn với bạn hôm nay đi, vì trong cuộc hẹn đó mẹ sẽ xuất hiện. Chớ có nghĩ khi gặp cha rồi mẹ sẽ không bỏ trốn.

- Cái gì? Có mặt trong cuộc hẹn?

- Với tư cách là bạn chơi cùng của người yêu cô đó.

- Có cơ hội như vậy sao người còn ngăn ta lại!?

- Ngu ngốc! Muốn đi tìm cả nửa vòng trái đất hay chỉ tìm ở một khu làng nhỏ cách thành phố một con vực!?

-.....

-... trở về nhà đi. Hãy bắt đầu xây dựng một công ty, một công ty đào tạo thần tượng là một ý hay đấy.

Cô gái vỗ vai hắn, tiến đến gần và thăm thì trước mặt hắn, bàn tay lạnh lẽo lại phủ bên má hắn một lớp băng mỏng, buốt giá đến tận xương tủy.

- Người nghĩ lập một công ty mà đơn giản?

- Dù là người đã chết nhưng con không nào ngăn tới vậy. Chẳng qua là dựa vào gia thế hiện có của cha, kèm thêm bác gái Hắc Lệ Tư Thanh là CEO công ty thời trang bậc nhất nhì thế giới thì cha nghĩ nó dễ hay khó?

-.....

- Yên tâm, việc của cha đơn giản thôi. Bỏ tiền ra đầu tư, nhờ bác gái cùng góp sức dựng lên một tòa nhà lớn. Nhân viên và những con người tài năng tốt nhất sẽ về với cha thôi.... như ông nội đã nói ấy ” Nếu con muốn người được sai đi làm nhiệm vụ một cách tử tế, đầu tiên con phải có quyền lực của riêng mình ”. Thâu tóm và chiếm hữu trái tim của công chúng không phải một loại quyền lực sao?....

Nói xong thân ảnh nhỏ nhắn thoát qua có chút năng nổ ấy tan biến đi trong không khí. Mọi hoạt động lại

trở lại bình thường, hắn cũng không để ý cô gái va chạm mình nữa, chỉ im lặng lấy lại điện thoại. Trước khi lướt qua còn bỏ lại một câu:

- Không sao đâu, tôi sẽ đi mua máy mới.

..... Trong đầu Lê Thành có suy nghĩ gì mới?

8. Chương 8: Không Đề

Lê Thành sau cuộc trò chuyện tâm linh nho nhỏ đã rã rắp làm theo những gì mình lắng nghe. Hủy hẹn với bạn thật khéo léo và bù đắp cho cô một chiếc túi xách hàng hiệu làm quà chúc mừng ngay sau đó là thu hồi lệnh tìm kiếm. Và cuối cùng, hắn không quên nhân tố quan trọng hỗ trợ hắn trong hành trình rước người về định - Bà chị quyền lực Hắc Lê Tư Thanh.

Tút.... tút.... - Tiếng chờ đợi đầu bên kia bắt máy.

Cạch!

- Chuyện gì thế? - Giọng Tư Thanh vang lên, có chút mệt mỏi phảng phất.

- Giọng chị sao nghe yếu vậy?

- Có gì đâu, vừa mới hò hét với mấy đồng nghiệp ăn mừng thành công của mẫu trang phục mới thôi.

- Chúc mừng chị. Thật ra em gọi điện cũng để nhờ chị chuyện lớn...

- Ài! Nói nghe xem?

- Em muốn lập công ty, em phải làm như nào?

- Hả!? - Giọng cô ngay lập tức hồi phục khỏe mạnh.

- Em muốn lập công ty.

- Điều gì khiến thằng em của chị muốn khởi nghiệp thế?

- Chị à... thay vì hỏi linh tinh thì chị có thể trả lời em không? - Hấn ra giọng hờn dỗi.

- Ha ha... được rồi. Nhưng em muốn công ty của mình hoạt động lĩnh vực nào? Thời trang?

- Không, là âm nhạc, đào tạo thần tượng.

- Ồ... hừm..... chị cũng có hợp tác với vài giám đốc điều hành ngành đó, chị sẽ đi tham khảo một vài ngày về cách hoạt động của họ rồi sẽ giúp em được chứ?

- Dạ... về vốn đầu tư...

- Chị lo cho. Thằng em chị tu chí làm ăn là vui lắm rồi, chưa mở tiệc ăn mừng vòng quanh thế giới thì thôi.

- Chị nói quá rồi đấy.

- Ha ha...

” Ayo! Tư Thanh đang gọi điện cho ai vậy!? ” - Một giọng nam lạ vang lên ngay gần loa, tiếng nói khiến Lê Thành suýt đập thêm cái máy nữa.

” Là em trai tớ, để yên tớ nói chuyện ”

” Ha! Là bé khoai tây đó hả? Cho tớ buồn với nó chút coi! Mấy năm rồi không chắc nó lớn lắm nhỉ ”

Tiếng cười của Tư Thanh đánh dấu cho cuộc trò chuyện thứ hai, người có thể Lê Thành biết và người biết rõ Lê Thành.

- À nhô ~~ phải bé khoai tây hơn nè?

- Khoai tây? Anh là thằng nào? - Hấn cau mày trầm giọng, cái biệt danh ấy mấy ai biết, mà có biết thì ai dám gọi. Hấn ghét cay ghét đắng cái tên này.

- Aigo ~~ Giọng bé khoai tây không ngọt như xưa rồi, giờ nam tính quá buồn chết mất....

- Chậ! Ra là anh hả Cát Vũ?.

- Oya oya! Bé khoai tây còn nhớ anh hả?

- Tôi muốn quên nhưng không nổi thôi.

- Khoai tây vẫn dễ thương như vậy a...

- Anh mà không phải bạn thân của chị tôi thì tôi đập máy bay sang đây bóp cổ anh chết rồi! - Lệ Thành vạch đen đầy đầu, tóc còn bung ra vài sợi, khoe miệng giật giật.

- Bé khoai tây rảnh thì qua đây đi, anh sống dai lắm nên ngày nào cũng sẽ cho em bóp cổ nha nha - Cát Vũ vẫn nhoi nhoi trên chọc.

- Anh.... đừng có gọi tôi là bé khoai tây!

- Ha ha ha... bé khoai tây dễ thương ~~ khoai tây ngổ tào ~~ có người yêu chưa?

- Hỏi làm gì!?

- Để anh dò chữ làm gì.

- Cút!

- Ay ya.... ngạo kiều quá đi à... nè, mấy ngày nữa chuẩn bị phòng cho anh nhé?

- Còn lâu, anh định về đây ăn bám nhà tôi chứ gì.

- Hơi nặng nề đó, anh dư sức mua mấy căn nhà nhé chứ thêm gì ăn bám, chỉ là muốn vài ngày được nệm củ khoai tây thui.

- Tôi sẽ đặt bẫy và thả rắn trên giường của anh.

- Vây anh sẽ sang phòng bé khoai tây nằm, càng sướng.

- Anh!!..... - tức ói máu mà không nói nổi điều gì.

- He he...

- ” Thôi đủ rồi đấy, hay là cậu không muốn về nhà tôi nữa? ” - Tư Thanh vui vẻ lấy lại điện thoại.

” Gì chứ? Đương nhiên muốn. Lâu rồi cũng không gặp bác trai ”

- Chị định mang tên đáng ghét ấy về ở như ngày xưa á?

- Đừng ác khẩu thế chứ, chúng ta là bạn bè mà!

- (lẩm bầm) bạn bè cái con khỉ khô...

-Hử? - Tư Thanh nghe không rõ.

- Không có gì ạ. Thôi, em cúp máy.

- Được rồi.

Hắn bắt đầu lại ngồi làm bạn với máy tính, nhưng lần này là để lút mạng lung tung. Sự chán nản đã bao trùm hắn một cách lặng lẽ.

- Haizz..... mạng xã hội bây giờ nhảm chán vậy sao? Hay do đang là ban ngày? - Hắn nhỏ giọng đánh giá và tự hỏi.

* Một tin nhắn gửi tới *

Tên của nick chat này là ” Thất Mỹ baby ” , chèn ềnh trước mắt hắn là cái ảnh đại diện chụp bản mặt của nhóc Đại Thất Mỹ zoom quá gần.

” Con chào chú! Chú đẹp trai nhớ con hơn? “V” ”

” Nhớ chứ, nhóc tìm ta giỏi đấy, không sợ nhảm người sao? ”

” /^ thật ra con nhảm vài người rồi, và sau đó dần dần nhờ họ mà con tìm được nick chat của chú, chú quen cô tên Tư Thanh đúng chứ? Cô ấy chỉ con đó ”

“.... That”s my sister ”

” oh... what!? ”

” ÷^÷ ”

” Cô ấy không nói với con ”

” Vậy giờ là biết rồi nhé! ”

“ hôm nay chán quá chú ơi... ”

” Sao? ”

” Cha và papa không cho con đi cùng họ ra ngoài và bắt con ở nhà một mình T_T ”

” Chà, nghiêm trọng đấy. Có thể cha và papa nhóc bận việc, ”

” Không ạ, là đi thăm mộ cô Dương Mỹ, con đã hứa với bạn là sẽ đến đó mà cuối cùng lại bị ném ở nhà... đêm nay con không biết bạn ấy có giận không ”

” Đêm? ”

” Dạ, bạn ấy chỉ xuất hiện vào ban đêm, ban ngày thường thường bạn ấy sẽ biến thành bướm trắng bay quanh thành phố, bí mật cho mỗi chú thôi nhé! Bạn ấy là phiên bản nhỏ của cô Dương Mỹ đó! Chỉ có con mới nhìn thấy thôi a ”

” Thật sao? Ta sẽ giữ bí mật!, cơ mà không sợ? ”

” Dạ! Ban đầu hơi sợ vì bạn ấy lạnh lắm, chạm vào có chút mà như muốn đóng băng vậy nhưng về sau lại quen, không sợ nữa ^v^ ”

” Nhóc con này, mi ngay cả ma còn không sợ vậy mi sợ cái gì cơ chứ! ” - Câu nói này là một câu cảm thán, không phải nghi vấn.

” Con có sợ một vài chuyện, nhưng con sẽ không nói đâu. Ai mà đi lộ điểm yếu của mình ra ”

” Thất Mỹ à, mi năm tuổi hay mười lăm vậy!/? Ta cảm thấy ta đang ngồi và nhắn tin với một đứa đang độ tuổi vị thành niên ”

” =__= ”

“”

Nói chuyện với Thất Mỹ một lúc lâu, Hắc Lệ Thành bỗng lại nhớ thoáng qua về việc mình định làm.

” Thất Mỹ! Nhóc có giỏi hát không? ”

” Papa với cha nói con hát hay ”

“ người khác thì sao? ”

” Các bạn ở trường mầm non cũng nói con ca hát được”

“ ”

” Chú hỏi điều đó làm gì? ”

Thất Mỹ vừa gửi tin nhắn của mình đi để giải quyết tò mò của mình thì ngay lập tức nhận được một cuộc gọi. Nó làm cô bé hơi giật mình.

(bắt máy)

- Chú đẹp trai!

- Thất Mỹ nhóc, hát một bài ta nghe đi.

- Sao chú lại kêu con hát?

- Thì..... do ta đang chán, muốn nghe nhóc hát thử thôi.

- Hừm.... con hát cho chú bài “Happy Happy ”, vì chú đang chán.

- Ừ.

- Nhưng lỡ không hay thì đừng ném đá con đấy.

- Ném xong lỡ papa mi bay sang đây giết ta thì khổ lắm.

- Con hát này!

Cô bé lấy hơi, vui vẻ ca lên khúc hát còn nhảy khỏi ghế đứng lắc lư trên sàn rất vô tư. Thất Mỹ hát không biết trời đất gì, may mắn là nghe rất bắt tai, giọng nhóc này khiến người ta muốn nghe thêm, chưa kể bắt nhịp rất tốt, chứ không hề quá lố. Hắc Lệ Thành tập trung nghe tới cuối bài hát.

- Wow, hay đấy chứ. Có tài năng a, muốn làm ca sĩ nhí không?

- Đó là ước mơ của con đó, nhưng mà.... ca sĩ lúc lớn.

- Thế muốn được biểu diễn sớm không?

- Có ạ!

- Ừm, đợi ta một thời gian nhé.

- Đợi ấy ạ? - Cô bé lại loay hoay trèo lên ghế, dí sát mặt vào màn hình.

- Tránh xa cái camera ra.... - Mặt Lệ Thành ám muội - Ừm, ta sẽ cố rút ngắn thời gian lại để nhóc không phải chờ lâu.

- Tuyệt quá, chú định dẫn con đi làm ca sĩ sao?

- Ừ.

- Yay! Lại sắp được qua Trung Quốc rồi.

- Thích Trung Quốc sao?

- Dạ, vì có nhiều chị xinh xắn dễ thương và anh đẹp trai, như chú vậy.

- Mỗi vậy?

- Cả đồ ăn nữa. Con muốn ăn gà hầm sen!!! - Cô bé hai mắt sáng ngời.

- Vậy sao, thế thì khi nào quay lại đây ta sẽ đãi nhóc. Với điều kiện là phải tập hát cho hay hơn.

- Oa!!! Chú đẹp trai tốt bụng, chả bù papa con ki bo... - Nói tới đây miệng con bé chu ra.

- Ta sẽ mách lại papa nhóc vào một lúc nào đó.

- Chú sẽ sớm quên trước khi có cơ hội nói a...

- Lém lỉnh lỉnh, được rồi ta phải làm chút chuyện, chúng ta sẽ liên hệ sau được chứ?

- Dạ! Bye bye ~~~

Ngừng cuộc gọi lại, hắn bắt đầu để ý đồng hồ. Chà, thời gian mà hắn để ra cho cô nhóc thú vị này mất cũng khá khá đấy. Hắn nhếch miệng cười thầm, tay linh hoạt tắt máy tính để bàn và dọn dẹp nhanh những gì bừa bộn quanh đó.

- (Vươn vai)..... giờ thì đi chuẩn bị đón hai nhóc con của Vương Tử Dịch thôi.

Cùng lúc đó, bên Thất Mỹ lại là một chuyện khác. Cô bé thở dài, tắt nguồn máy và nhảy xuống khỏi ghế.

- Như vậy là được rồi phải không?

Cô bé cười tươi, mắt hướng về phía chiếc giường của mình. Một thân ảnh mờ nhạt đang ngồi đó, vẫn quen thuộc mái tóc đỏ rực cùng đôi mắt sâu màu vàng sáng. Cô gái quay lại ngược nhìn, chân thật nói lời cảm ơn.

- Đừng vội rời đi hôm nay, em đã đi cả một chặng đường dài tới đây, hãy ở lại vài hôm và làm quen với chị và Thất Mỹ nhé? - Dương Mỹ với cơ thể nhỏ bé bê hộp bánh nhỏ đi vào phòng mà không gõ cửa.

- Ô? Nhưng tại sao cô ấy phải gọi chúng ta là " chị " vậy Dương Mỹ? - Thất Mỹ chạy tới tấn công hộp bánh.

- Vì cô ấy đang trong giai đoạn khác với tớ, một phần thân xác mới đã được hình thành rồi, sau một thời gian nữa cô ấy sẽ được sống lại, hiểu đơn giản là đầu thai ấy. Và tức là cậu lớn hơn rồi, cô ấy sinh ra sau, thua cậu mấy năm lận.

- À... ra là vậy, thế... chị nên gọi em là gì nhỉ? - Thất Mỹ ngay lập tức rướn người lên ra vẻ. Nhóc con này rất thích được làm chị.

-.... em không có tên... chị có thể đặt cho em không? Em sẽ dùng nó trong giai đoạn này!.

- Hừm... vậy Nhan Mỹ được không? Chị là Thất Mỹ, có cả Dương Mỹ, thêm Nhan Mỹ nữa thì chúng ta sẽ là bộ ba " Mỹ "!

Nghe cô bé nói vậy, hai người kia bật cười, có vẻ như không thể dừng được ngay lập tức.

- Ủm.... em sẽ lấy tên này - Cô vừa khúc khích vừa trả lời tấm lòng của nhóc Thất Mỹ.

Trời chiều tối sau nhiều tiếng cuối cùng cũng đã yên bề kéo tới. Hai đứa nhóc đáng yêu của Vương Tử Dịch cùng bà Hạ đã về đây từ lúc trưa. Tuy có rất nhiều chỗ chơi và tham quan nhưng cô nhóc Tử Du chỉ quần lầy, bám dính ” người quyền lực ” Hắc Lệ Phàm, cả hai vui đùa quên luôn giờ cơm tối sắp tới. Tử Họa, trầm tính lại rụt rè, chưa kể còn có chút sợ hãi vì nó không thể nghe thấy gì, lỡ đâu có gì chuẩn bị lao tới hay đến gần nó thì thế nào? Nó bị khiếm khuyết, không thể hòa nhập như đứa em nên chỉ có lén đi lang thang trong căn nhà lớn như bảo tàng và tìm mẹ. Mấy cô hầu đi qua, bao nhiêu cô đứng đó là bấy nhiêu cô gục ngã - Nó quá dễ thương.

- (13) Trời ơi, bé con à, con tìm mẹ sao? - Cô nhẹ nhàng cầm bàn tay bé tí của nó xoa nắn.

Hành động làm Tử Họa sợ. Đối với nó thì đó là hành động bất thành linh, nó thấy miệng của (13) đang tạo khẩu hình mới nhận ra là người đó đang nhìn mình mà nói. Nhưng mà nó nghe không được, nói không được, chẳng biết phản ứng ra sao nên nghệt mặt đứng khóc mếu.

- (13) Oái!! Con đừng khóc, cô không đánh con đâu....

- (3) ôi cái cậu này, cậu làm thằng bé giàn giụa nước mắt rồi kìa - Cô này trách móc (13).

- (6) Đúng rồi, mình nhớ ông chủ có dặn mọi người rằng nhóc Tử Họa có không thể nghe nói, nên muốn bắt chuyện với nó thì hãy dùng kí hiệu hoặc hình vẽ biểu đạt.

- (7) Còn nữa, muốn bắt chuyện thì phải để bé nhìn thấy mình trước, rồi mới từ từ tiếp cận chứ bộp một cái cậu lao ra cầm tay thằng bé, nó sợ nên khóc là phải. Giờ phải giải thích với nó trước rồi đưa nó đi tới chỗ mẹ.

Mấy cô hầu từ từ ngồi xuống cho ngang hàng với Tử Họa rồi tươi cười thể hiện mình không nguy hiểm gì cả và cố gắng ra dấu hiệu bằng tay và cả bằng miệng, muốn nói rằng ” Cô biết mẹ con ở đâu và cô sẽ dẫn con đi ” nhưng dù cố thế nào thì trông ba cô hầu này cứ như đang diễn kịch, thằng bé khóc kịch liệt hơn.

- (6) Nó không hiểu ý mình... nín đi nào, nín đi nha cô có kẹo nè..... - Lấy trong túi ra vài cái kẹo dâu chua.

- (7) Vì chúng ta không biết gì về kí hiệu ngôn ngữ ngón tay nên nhóc nó không hiểu...

- (13) Nhìn chúng ta như đang dọa nó vậy, làm sao đây.... chẳng lẽ cứ rước nó đi trong lúc nó khóc như vậy?

Mấy cô hồi nhìn nhau rồi lại nhìn Tử Họa, không biết làm như thế nào. Tiếng khóc của nó vẫn chưa dứt, vang cả một khu. Vừa lúc Lệ Thành đi đến, hình như là đang chuẩn bị hướng vườn hoa sau nhà gọi hai

người mãi chơi vào dùng bữa. Hấn bắt gặp.

-Ồn ào quá đấy, chuyện gì thế? - Hấn dừng chân lại.

- (6), (7), (13).... cậu chủ, chúng tôi đang giỗ nhóc này, hình như nó muốn tìm quần gia Vương ạ... - Cả ba cô cúi đầu đông thanh.

-.... nhìn tình cảnh này tôi đoán hình như các cô vừa mới cố múa ngón tay trò chuyện với nó thì phải.

- (6), (7),(13)..... - Trúng tim đen nên im lặng.

- Để đó thôi, các cô đi gọi cha tôi và nhóc bé gái vào ăn tối đi.

Hấn nói xong bèn rút điện thoại trong túi rồi nhấn nhấn vài giây, mở ảnh của Tử Dịch đưa cho Tử Họa cầm. Thằng nhóc nhận ra mẹ của nó bèn sáng mắt ngược nhìn hấn xong lại cúi xuống nhìn màn hình máy. Lê Thành không nói gì, bế bổng Tử Họa lên và rất dễ dàng đem nó đi. Ba cô kia còn chưa định hình được đang xảy ra chuyện gì.

- Tử Dịch, quý tử của anh đang tìm anh! - Lê Thành vỗ vỗ nhẹ lưng thằng bé để nó quay mặt lại.

- A... con bé lại bỏ rơi anh nó rồi...

Tử Dịch đang mãi trang trí lại món ăn phụ bac đầu bếp, vừa nhìn thấy con trai đã ngừng hẳn lại, lau lau qua tay vào tạp dề rồi đón lấy Tử Họa.

- Mong cậu chủ thứ lỗi cho, vì thằng bé nó không được năng động mấy nên...

- Không sao, nó còn nhỏ với lại đã bẩm sinh bị vậy thì nên ở gần cha mẹ nó để cảm thấy an toàn, nhân tiện, sao anh không đưa mẹ hai đứa tới mà chỉ có bà vú thôi? - Hấn dựa vai vào vách cửa, tay khoanh trước ngực.

Đang rảnh rồi thì nên nhiều chuyện chút.

- Cậu chủ... mẹ của hai đứa là tôi mà? Cậu không biết? - Vương Tử Dịch muốn bật cười.

- Ở thế à? Tôi tưởng anh... mà anh nằm dưới thật đấy à? Trời đất, trước giờ tôi tưởng anh công không! - Lê Thành vẻ mặt ngạc nhiên, tay vuốt miệng.

-.... Cậu chủ, chuyện như vậy không nên nói lớn chứ..

- À... ừm. Còn nữa, sao anh lại chui vào bếp? Đáng lẽ phải ra kia coi cha tôi với nhóc gái kia cơ mà? Đi ra đi ra! - Vừa nói hắn vừa đẩy chàng quần gia ra ngoài.

- Không được cậu, tôi đang giở tay..

- Chỉ là đồ ăn thôi, chẳng nào chẳng nuốt vào bụng mà còn bày đặt. Bao giờ có tiệc thì mới cần, mà anh thích nữa thì tôi làm cho! Đi đi đi đi..... - Hắn đuổi anh ra với cha cho bằng được rồi hai tay chống nạnh nhìn đĩa tôm đang được trang trí dở.

Nhìn xong hắn lại thở dài thượt. Cái việc này thực chất ngoài cái người vừa nãy hắn bảo ra ngoài thì chỉ có Dạ Vũ mới rảnh mà đứng một mình xếp xếp mấy cái “búi rau” linh tinh này, còn lại chẳng ai đủ kiên nhẫn, nhất là người như hắn nữa.

Bác đầu bếp lúc này đã xong việc, tháo chiếc tạp dề treo gọn một góc và thu dọn đồ đạc của mình vào chiếc túi nhỏ, chuẩn bị trở về căn hộ của mình cách đây vài bước chân. Để ý cậu chủ cứ đứng đực một chỗ nghịch rau trang trí tựa lửa, bác cười hiền hậu lắc lắc đầu vỗ nhẹ vai hắn:

- Con hối hận về lúc đối xử không tốt với cậu ấy?

- Dạ....

- Đừng nghĩ nhiều, chuyện đã như vậy rồi. Đây là cơ hội để con thay đổi mình. Hãy trở thành người đàn ông tốt hơn, đừng làm một thằng nhóc ăn chơi nhu nhược nữa, xa đọa vậy đủ cho con rồi phải không nào?

Hắn khẽ gật đầu, tay vẫn vân vê miếng cà rốt đã được tĩa tốt từ trước.

- Muốn học nấu ăn không cậu chủ nhỏ? Mách nhỏ con trai nghe, ta đã từng gây ấn tượng với vợ mình bằng tài nấu nướng - huých huých nhẹ khướ tay.

-.....

Lệ Thành ngày ngày đều trích ra hai tiếng tối để học nấu ăn. Biết được chuyện như vậy Hắc Lệ Phàm không khỏi hứng thú tăng thêm áp lực cho con trai, ban ra cái lệnh sẽ ăn tối bằng những món hắn nấu ra, chưa xong ở đó y còn yêu cầu hắn học vô số thứ không dành cho những công tử như là....

* Ngày 1 *

(Hắc Lệ Tư Thanh và Cát Vũ về nhà, lúc này Lệ Thành đang bắt đầu thực thi mệnh lệnh của cha nên cả hai bị nghiêm cấm can thiệp)

- Cậu chủ, thực tình tôi không muốn thế này đâu nhưng đây là tất cả những gì cậu cần phải học - Vương Tử Dịch đặt xuống bàn một tệp giấy kín mít chữ.

Lệ Thành thở dài ngán ngẩm cầm lên xem qua mặt đầu, chưa hết nửa tờ đã nổi điên đập đập vào chân ghế:

- Cái gì thế này!? Cha tôi đang định nuôi tôi như một tiểu thư đang giữ tiết đấy à? Xàm quá mà, tất cả chỉ vì tôi hứng thú học nấu ăn.

- E hèm.... cậu chủ, thực ra thì ý của ông chủ đúng như những gì cậu nói.

- (vấp thảm ngã).....

- (chạy ra đỡ dậy) những quy tắc trong tệp giấy này là tôi đã cắt bỏ khá nhiều điều, đáng lẽ cậu phải học tới mười lăm cuốn sách nói về điều này. Và giờ thì mặc bộ váy này vào và tôi sẽ đi gọi cho người dạy tới.

- Không! Không bao giờ! Không bao giờ tôi mặc, nghĩ gì chứ! Tôi đi đây - Lệ Thành vùng vằng định rời khỏi phòng ” huấn luyện ”

(thức chất là phòng Tư Thanh từng đòi để tập võ).

- Đứng lại hoặc tài khoản của cậu sẽ bị đóng băng - Quản gia quyền lực giờ tẩm ” black card ” của Lệ Thành lên váy vậy.

- Thẻ của tôi!..... sao anh có nó?

- Cha cậu giao cho tôi. Giờ, cậu chịu mặc chứ?

Vương Tử Dịch cầm bộ váy dài tới chân đưa ra trước mặt.

- Với điều kiện anh sẽ giáo huấn tôi chứ không phải người khác - Lệ Thành trả treo mặc cả.

-Ồ, nhưng sẽ khắc nghiệt đấy nếu người huấn luyện là tôi. Tôi thậm chí có thể dùng thước đánh cậu.

- Còn hơn người ra dùng roi nhé! - gỡ thói cứng đầu.

- Ok, nếu cậu đã nói vậy....

Chàng quản gia nở nụ cười ám muội.

.....

- Thăng lưng lên! - Tử Dịch gõ đầu thước vào giữ sống lưng Lê Thành.

Anh đi vòng quanh ngắm nhìn ” tiểu thư ” trong bộ váy xòe màu trắng tinh đang khổ sở vì cái áo bó eo mặc bên trong. Đặt nhẹ mặt thước lên má Lê Thành, Tử Dịch lạnh giọng ra lệnh:

- Xem xét lại vẻ mặt của cậu, điều số 30 trong tệp quy tắc kia đã ghi rõ, dù có chuyện gì xảy ra cũng không được thể hiện ra nét mặt không đẹp của mình, phải luôn luôn tỏ ra gần gũi ôn hòa chứ không nhăn nhúm như vậy.

- Nhưng cái áo nó...

- Trật tự! Điều số 17 ghi rõ, hãy biết giữ im lặng.

- Đây là quân đội sao!??

- Điều số 3, hạn chế cần nhẫn về mọi điều.

-....

Tử Dịch đem đến một chồng sách, đặt một cuốn lên đầu Lê Thành :

- Hôm nay cậu chỉ cần đứng im và đừng làm cho nó rơi thôi, thăng cổ lên! - Tử Dịch dí thước vào gáy hấn - đang hai tay ra.

Vương Tử Dịch đem tới hai tách trà nguội tới, đặt vào lòng bàn tay Lê Thành và đi quanh để giám sát người đang phải chịu khổ luyện:

- Tách trà mà đổ vài giọt nước hoặc rơi xuống cậu sẽ chỉ được ăn cơm với rau thôi đấy.

-....

- Cậu đang áp dụng điều số 3 rất tốt.

- Đương nhiên rồi, tôi nào có nể nhăn nhé!

- Điều số 29, không được tự mãn.

-.....

Trong lúc cả Lệ Thành khổ luyện thì bên ngoài, Tư Thanh và Cát Vũ đang nhòm qua khe cửa, thăm thì to nhỏ.

- Chà....., xem ra em trai tớ vất vả rồi. Chọn ai không chọn lại ngay thơ chọn ngay trùm huấn luyện -Tư Thanh lắc đầu.

- Trông khoai tây như đang mặc váy cưới ấy ! Đẹp quá à ~... - Cát Vũ mãi ngắm, hình như không quan tâm mấy lời bạn đang nói.

- (gõ đầu) Nghĩ vớ vẩn.

- Đau tớ. Tớ chỉ nói những gì tớ cảm nhận... cơ mà bé cưng mặc hợp thật ớ... dễ thương quá... ê này, gả nó cho tớ đi - Cát Vũ đập vai cô bạn.

- What? Tớ có quyền gì chứ. Cậu vẫn chưa bỏ cái ý nghĩ đấy suốt từ thời học trung học à!?

- Ủa.

- Đồ ấu dâm.

- Tớ có làm gì bé khoai tây lúc đó đâu... với lại bây giờ nó cũng lớn rồi mà...

-..... sao cũng được.

Dạ Vũ ngồi khâu lại mấy họa tiết trên những tấm vải mới đưa về. Ngày nào y cũng đều làm việc cách khéo léo và cẩn thận, nhưng hôm nay lại liên tục làm kim đâm vào ngón tay nhiều lần, bàn tay có năm ngón thì có lẽ bốn ngón cuộn bằng cá nhân.

- Dạ Vũ cậu sao thế? Cậu thấy mệt sao? - Cao Tiên Vĩ quan tâm hỏi y.

- (Lắc đầu)... không..., tôi không mệt...

- Vậy thì sao con lại tự làm bị thương mình chứ? Dạ Vũ, con nên nghỉ ngơi đi, mấy cái đó để sau đi sức khỏe quan trọng hơn, nhất là đứa nhỏ - Bà lão ân cần nhắc nhở, lấy tấm vải trên tay y đem ném cho Cao Tiên Vĩ không thương tiếc.

- Mẹ à! Con là con mẹ đấy!

- Cơ bắp của mi chỉ để vậy cho đẹp thôi à? Vận động nó tí đi.

-....

Ông lão chỉ cười trừ, ngồi một góc võ lưng con trai như thể ” hai ta cùng chung cảnh ngộ ”. Dạ Vũ miễn cưỡng nằm xuống để bà lão bớt lo lắng. Y thậm chí không hiểu mình làm sao lại có cảm giác sắp mất mát một cái gì đó, nhưng thôi kệ đi. Nghỉ một chút có lẽ sẽ khá hơn.

9. Chương 9: ” Tiểu Thư ” Hắc Lệ Thành Ngã Cầu Thang

Sau hai tiếng đồng hồ ròng rã luyện tập chết lên chết xuống, Hắc Lệ Thành nằm úp mặt trên sàn chằng khác nào cái xác khô. Luồng khí đen quanh hắn không thể nào trôi người được. Vương Tử Dịch lại bình thần tới lạ ném cho hắn bộ đồ bình thường, tay cầm sổ vừa đứng cạnh xác viết viết vừa nói:

- Chắc, cậu chủ ngày đầu kết quả chưa khả quan lắm đâu. Cậu làm vỡ bốn ly trà và rách mất tà váy. Chả biết tới lúc mang giày cao gót thì sẽ thế nào...

- Tôi là đàn ông!... - Tự nhiên thay đồ.

- Phụ nữ làm được chả lẽ đàn ông làm không nổi?

- Anh làm được không mà nói!?

- Nếu không làm được thì tôi có quyền gì dạy cậu?

-.... ra ngoài dùm!... - Hắn cúi gắt.

- Phiền cậu, điều số 50, không được tức giận trước mặt người khác.

-.... xin lỗi, phiền anh ra ngoài - Thái độ lật mặt nhanh hơn lật bánh.

- Hôm nay cậu sẽ chỉ được ăn cơm với rau luộc thôi, hãy cứ coi như mình đang giảm cân nhé - Tử Dịch tử tế đỡ Lệ Thành ngồi vào ghế ngay trong gian phòng rồi tiện chán rời khỏi.

Vừa đóng cửa đã chạm mặt ngay Cát Vũ và Tư Thanh.

- Cậu Cát, tiểu thư - Cúi đầu.

- Này Tử Dịch, hai nhóc bảo bối của anh... tôi có thể đem nó đi chơi không? Tối tôi sẽ đưa chúng về, đảm bảo an toàn! - Tư Thanh túm lấy cánh tay Tử Dịch lắc lắc kéo kéo như muốn rút hẳn bộ phận đó ra khỏi cơ thể anh.

- Dạ được ạ, tôi chỉ lo chúng làm phiền tiểu thư...

- Có gì đâu, vậy đi, tôi đi kiếm hai đứa nhỏ.

Tư Thanh háo hức tung tăng chạy đi, thì ra cô đứng ở đây hai tiếng không chỉ để xem lên cậu em mà còn chờ để có thể trực tiếp xin ý kiến của " người quyền lực " đưa hai cục bông đi quanh thành phố. Cũng vì vui quá mà bỏ cậu bạn lại, chắc, thật đúng là... bạn thân tức thân ai nấy quản. Cát Vũ trái ngược với Tư Thanh, tâm tình không được thoải mái cho lắm nhìn Tử Dịch hỏi qua loa vài câu:

- Thật sự?

- Về chuyện gì ạ?

- Chuyện cơm với rau ấy.

- Thật ạ. Lệnh của chủ nhân tôi không thể chống đối, tôi không hề muốn vậy.

- Hiểu rồi, lệnh của chú Phàm là lệnh vua đó, mau đi làm việc của anh đi, làm tốt nhé - Cát Vũ vỗ vai anh, mặt vô cảm tiến tới trước cửa.

- Dạ.

Hít một hơi sâu, nét mặt của Cát Vũ thay đổi tới đáng sợ. Cái vẻ ngằm ngằm nguy hiểm vừa nãy đối với Vương Tử Dịch biến đâu mất. Đẩy rầm cái cửa, y lao vào hớn hở như trẻ con thấy kẹo, định nhảy lên ôm lấy Lệ Thành đang nằm trên ghế sofa tay ôm gối hình như chuẩn bị ngủ.

- Bé khoai tây!! - Cát Vũ ngồi xuống ngay bên hân đang nằm.

-Ồn ào quá! Tôi đang cố để ngủ đây!

- Điều số 50 a...

- Khụ!.... xin lỗi.

- Không sao, với bé khoai tây anh sẽ bỏ qua dễ thôi. Cơ mà từ từ hăng ngủ, thức nói chuyện với anh chút

được không? - Giọng Cát Vũ có chứa chút khấn khoản.

-.... Coi như tập lịch thiệp vậy, giờ muốn nói gì nói đi - Hấn mở mắt.

- Bé khoai tây này, em có người yêu chưa?

- Tôi nhớ anh hỏi câu này rồi.

- Thì tôi hỏi lại em mà, lúc đó em chưa trả lời anh.

- Có.

- Có!?.... ai vậy? Cô gái nào may mắn vậy ta?

Cát Vũ nói, nụ cười có hơi chút không bình thường.

- Đây ở hộp đêm đấy. Anh có thể lấy một cô nếu anh trả tiền.

-.... (ra là gái kiểu đó),.... hư nha, không được đi quán nữa nhé, môi trường không hợp với em đâu - Y thở nhẹ nhõm, tay gõ trán hấn.

- Bỏ cái tay ra! Tôi không còn là trẻ con đâu.

- Chắc chắc, gì mà cứ tỏ ra khó ở thế. Dậy đi dậy đi, anh đưa em đi chơi, ha?

Cát Vũ cầm hai tay Lê Thành lôi kéo cho bằng được. Lê Thành lại không quan tâm cho lắm, hấn mệt rồi, chẳng buồn động tay động chân. Muốn lôi đi đâu cũng được. Đó là lý do Cát Vũ dễ dàng vác hấn ra xe của mình, đưa thẳng tới dinh thự riêng.

- Dạ Vũ, tôi đưa cậu đi bệnh viện nhé? - Cao Tiên Vĩ ngồi khúm núm ở góc giường Vũ đang nằm căng con người cầm cầm cây kim vào miếng vải.

- Tôi ổn mà.

- Ổn sao không ngủ!?

-.... ngủ mãi không được.

- Á!.... đau.... kim đâm vào tay rồi...

- Cẩn thận vào chứ, có chảy máu không hả!? - Dạ Vũ vội ngồi dậy tóm lấy tay Tiền Vĩ - Lo cho tôi làm cái gì, cậu để ý việc vào....

- Ừa!! Tôi bị kim đâm rồi, tôi sẽ đi vào rừng và nằm ngủ ở đó cho tới khi nàng công chúa tới cứu.

-... Cậu đang phá câu chuyện cổ tích đó... thật đáng sợ.

- Dạ - Vũ! - Cao Tiền Vĩ mặt sưng xỉa, phồng má trách - Tôi đã cố làm cậu vui vậy mà...

- Xin lỗi, xin lỗi nhưng mà nó thực sự rất không... nếu như cậu không cơ bắp cuồn cuộn thì có lẽ còn hợp.

- Bớt châm chọc cơ bắp tuyệt đẹp của tôi đi, cậu ghen tị vì không có chứ gì?

- Thèm khát gì cơ chứ.

- Cậu đang và sắp thành bản sao của mẹ tôi.

- Ha ha...

Khi hai người đang nói chuyện vui vẻ như vậy, phía ngoài góc cửa, cô gái tóc đỏ đứng đó với vẻ mặt đượm buồn nhìn vào.

Cô không thể tới gần mẹ, chạm vào mẹ dù Dạ Vũ y chẳng nhìn thấy cô, ánh mắt rực rỡ ấy mất đi một phần nào sát khí nó vẫn chứa đựng. Mỗi khi cô chỉ chạm nhẹ một ngón tay vào y, ngay lập tức y có phản ứng là mặt mày, thậm chí là nhói đau toàn cơ thể. Chạm cả bàn tay, y ngay không những bị đau mà còn có những cảm giác mất mát và buồn sâu - tất cả là từ cô vô tình truyền tới. Cô phải bước xa y, càng xa càng tốt, cho đến khi nào may mắn đủ thời gian để tái sinh. Rồi tầm nhìn sang Cao Tiền Vĩ, cô thối vào bên tai chàng trai một lời nói như thể đang giao hẹn:

- Haizz... chú là người tốt. Cảm ơn chú.

Câu nói của cô truyền tới tâm trí của Cao Tiền Vĩ như một tia điện xẹt chạy. Chàng quay lại phía cửa nhìn tới nhìn lui như một phản ứng tự nhiên.

- Chuyện gì vậy? - Dạ Vũ cũng ngó theo chiều nhìn của Vĩ.

-.... tôi vừa nghe ai gọi ngoài cửa thì phải ý!

- Nãy giờ có ai đâu.... chắc cậu tưởng tượng thôi. Tôi ngồi hướng ngược cậu, có người đứng đó thì phải nhìn thấy.

- Ủ, chắc thế. Đợt này tâm trí tôi bay bổng thật đó chứ.

- Được rồi, đưa miếng vải đây tôi làm cho. Cậu đi làm việc của mình đi - Dạ Vũ nhẹ nhàng giành lấy tấm vải và kim chỉ ngay cạnh Vĩ.

- Cậu làm được không? Đang mệt thì nghỉ đi.

- Không sao, cậu phải đi lấy hàng mà

- Thôi, nghỉ bữa chết ai đâu. Tôi lấy cả tá hàng rồi còn gì.

- Đến chịu với cậu... muốn lười chứ gì?

- Hì hì... cậu hiểu tôi ghê í!

- Cạn lời thật mà - Dạ Vũ khẽ lắc đầu, miệng cười không ra cười.

Nhà của Cát Vũ đã ở ngay trước mặt Lệ Thành. Nó là một dinh thự đẹp, nhìn biết ngay là của một người giàu có. Ở hai bên cổng còn có hai cây hoa tử đằng rủ xuống, chúng chưa tới mùa ra hoa nên chỉ tro trọng mỗi dây khô, khiến khung cảnh trở nên nhàm chán hơn hẳn.

- Nhà anh?

- Ủ, mới mua được vài tuần. Ở chưa ấm hơi người thì đột nhiên có việc phải xuất ngoại - Cát Vũ hí hoáy mở khóa cổng.

- Có nhà không ở còn kéo qua nhà tôi làm gì?

- Chắc, cốt là thăm bé khoai tây thôi.

- Cái kia... có phải cây tử đằng không? Anh trồng hả?

- Yeah, lúc đang trong kì nghỉ chán quá tậu giống về trồng cho vui. Tại đang không phải mùa nên trông trụi lơ vậy đấy chứ hoa lúc nở đẹp lắm.

- Ừm... - Lệ Thành bắt đầu ngắm nghía không rời cái cây, nói gì chứ nói tử đằng là hẳn lại nhớ người tình. Phải rồi, Dạ Vũ mang trên mình mùi hương đó, lại cũng rất thích hoa này nữa.

- Em thích? - Cát Vũ để ý, chỉ chỉ cái cây.

-... thích.... - Hẳn tự nhiên nói với giọng nhỏ nhẹ nhưng lơ đãng, vào tai Cát Vũ lại lầm tưởng thành ngại ngùng.

- Ra vậy. Anh biết rồi. Vào đi, cầm chìa khóa mở cửa nhà hộ anh, anh đi cho xe vào gara. Sau đó em có thể làm bữa trưa cho anh chiêm ngưỡng chứ? Nghe nói em đang học làm bếp.

- May cho anh là tôi đang đói, nhưng mà món ăn nó bị cái gì thì cảm có chê nghe chưa!?

- Tự tay bé khoai tây làm anh sẽ ăn hết!

Cát Vũ toe toét ném chùm chìa cho Hắc Lệ Thành rồi làm như đã nói. Bấu môi một cái, hẩn lảng lảng đút tay túi quần đi vào sâu hơn, lách ca lách cách mở cửa.

Cho xe vào gara, Cát Vũ lại thay đổi sắc mặt của mình, y hết cái lúc đối đáp với Vương Tử Dịch, hẩn lãnh đạm lên giọng:

- Bước ra đi, ta không rảnh để chơi trốn tìm với ma.

- Ồ, bị phát hiện rồi.

Luồng đen từ đâu bay tới, tụ tập ngay trước mặt Cát Vũ lộ dần ra một thân ảnh nữ nhân mái tóc màu y như khói đen kia, ăn mặc kín mít từ đầu tới chân một bộ đồ bó màu trắng rướm đầy máu. Một trận tanh nồng sộc thẳng vào mũi Cát Vũ khiến y cau mày.

- Ngươi, lại giết người nữa!?

- Con chưa được tái sinh thì phải cần có máu để giữ nguyên trạng thể này chứ, nhờ biến mất thì sao? Hơn nữa, máu rất tươi ngon không bỏ được.

- Chết tiệt!

- Đừng nói vậy chứ, con đã chết rồi. Hơn nữa, xe của cha....

Người con gái này đi lẩn lẩn xung quanh xe của Cát Vũ, vừa sờ sờ chạm chạm vừa hít ngửi mùi hương

trong chiếc xe. Phát hiện mùi khác thường, cô nở nụ cười ma muội tới sờn gai ốc ngược mắt nhìn Cát Vũ:

- Mẹ? Mùi hương này.... cha đưa được mẹ về rồi?

- Cảm đi. Chỉ vì người mà ta tự nhiên biến thành tình địch của người ta, ngoan ngoãn tìm gia đình khác tái sinh không phải tốt cho cả ta lẫn người sao!?

- Không. Con chỉ được sống trong một kiếp nhưng kiếp đó lại không có mẹ ở bên. Cha sẽ không nhớ, nhưng con thì chưa quên đâu!

-....

- Cha hận con làm mẹ mất, một nhát chém chết. Chả lẽ... sinh ra cũng là cái tội?

-..... ta... làm thế?.... vậy nên người mới....

- Phải, con muốn làm đứa con của cha và mẹ ở thời hiện đại, y học đã khá hơn, con sẽ không mất mẹ, mọi chuyện sẽ khác...

- Nhưng.... bây giờ người ta đã không còn là mẹ người, mà cũng không phải vợ của ta nữa.

- Chối từ!? Cha muốn chối từ con!?

Cô gái đột ngột nổi giận, luồng ám khí đen bùng lên, vươn ra cuốn chặt lấy thân thể Cát Vũ siết chặt, hai con mắt đỏ máu mở to chăm chăm như đang dùng sát khí đâm vào y.

- Người....

- Con muốn được sống! Con muốn có mẹ! Nếu cha làm không được con sẽ giết cả cha và mẹ!

Luồng khí đen bóp chặt từng Cát Vũ tới tím tái da thịt rồi đột ngột thả ra. Y gục xuống hằn xuống đất, ôm lấy cơ thể đau đớn tới rã rời run lẩy bẩy. Cô gái với mái tóc đen bước tới, quỳ một gối xuống tay nâng cầm Cát Vũ lên, ghé mặt gần lại cười nhếch miệng trầm giọng:

- Cha nghe rõ rồi đấy, nếu con không được sinh ra.... con sẽ giết cả cha lẫn mẹ.

Con người của cô con gái nảy đảo một vòng rồi khéo léo liếc ra chỗ phía cửa gara, cách một đoạn không xa.

- Âu....vậy nhé cha! - Cô hôn lên má Cát Vũ một cái, tay tiện nhét vào túi áo của y một túi thuốc bột màu trắng xóa rồi rất nhanh chóng biến mất.

Cô gái đáng lẽ sẽ còn bỏ thời gian ra đe dọa và điều khiển Cát Vũ tiếp nếu như cô không phát hiện Hắc Lệ Thành đang đứng ở phía sau vách tường gara nghe lén và thấy rõ mọi chuyện. Hắn chạy nhanh về chỗ nhà chính, như chưa có chuyện gì xảy ra, hắn giả bộ tham quan cả nhà trong lẫn nhà ngoài. Nhưng trong đầu vẫn suy nghĩ tới lui chuyện ban nãy.

” Cô ta hình như cũng giống với con nhỏ tóc đỏ kia... vậy là Cát Vũ... cũng rơi vào tình cảnh tương tự như mình?... Mà khoan, trả lễ trong một tiền kiếp điên điên khùng khùng gì đó của anh ta có mặt mình sao? ”

Hắc Lệ Thành đi lòng vòng hết căn nhà mà vẫn chưa hết nghi vấn và tò mò, tiếp tục đơ đơ tìm đến cầu thang dẫn lên tầng hai. Bước được tới bậc thứ sáu thì bị chặn ở bậc thứ bảy.

- Xin chào ~~

Cô gái sừng sững ngay trước mặt hắn, đúng là ma mà! Làm sợ tới mức muốn cạn máu.

- Cô là...

- Xem nào, hai người thể hiện một chút tình cảm cho con xem.

- Cái gì!?... Ách!

Nữ nhân cười tới quỷ quái, thẳng tay đẩy Lệ Thành ngược về phía sau. Vì bị bất ngờ nên hắn không trụ vững lại được, lập tức rơi ngay vào khoảng chân không. Hắn vẫn chưa định hình được điều này như thế nào. Nữ nhân biết mất nhanh chóng trước mắt hắn.

Cát Vũ vừa lúc chạy ào tới, dang hai tay đón lấy hắn ngay đằng sau. Hắc Lệ Thành nằm trọn trong vòng tay cũng như cả cơ thể của y và hắn vẫn chưa định hình được cái chuyện gì hơi hắn đang rơi vào. Gì đây!? Một đứa tóc đỏ chóc từ đâu xuất hiện hết lần này tới lần khác gọi mình là ” cha ” xong giờ lại thêm một đứa ma quỷ xuất hiện gọi ” mẹ ”, rốt cục là thế nào!?

- Em không sao chứ!?

Câu hỏi kéo hồi hồn hắn trở lại thực tế. Lệ Thành giật mình, né ra khỏi Cát Vũ.

-... không. Tôi ổn, câu đó tôi phải hỏi anh mới phải.

- Anh vẫn khỏe re, cơ bắp bao tháng ngày tập gym của anh đâu phải trò đùa chứ.

- Rảnh. Đau lắm chứ đùa, quay cái đầu ra đây xem. Thế nào chả u một cục.

- Bé khoai tây lo lắng cho anh a...

- Không, tôi lo anh bị sao thì tôi cũng vạ lây, khổ lắm.

- trời, thật là.

- Không sao thì được rồi.

Hắn đứng dậy phủi bụi quần áo, khoanh tay trước ngực ngạo mạn hỏi:

- Ban nãy có mở tủ lạnh nhà anh, thấy vẫn hoạt động, bên trong đầy đủ nhiều như vậy ắt hẳn là có người ở đi.

- À, đó là mẹ anh. Anh nhờ bà ấy tới coi nhà trong lúc anh đi vắng.

- Bác gái? Lâu rồi cũng không gặp bác ấy và cả bác trai nữa, họ vẫn khỏe chứ?

- Ủ, cả hai vẫn tốt.

- Còn ngồi đó à? Nãy giờ nói chuyện là kéo dài thời gian cho anh đứng lên đây! - Hắn nhíu mày, cau có.

- Đây đây, bé đừng giận mà - Cát Vũ vội vàng cử động.

- Chậc! Cái thể loại gì thể không biết.

Cần nhằn cho đã miệng xong Lệ Thành hướng ngay tới căn bếp chuẩn bị biến hóa thực phẩm tươi sống thành những món ăn nhưng không chắc chúng có thể ăn được hay không. Trong lúc hắn hì hục trong bếp, Cát Vũ lén lúi túi bột trắng như phấn vôi nhìn qua hướng tới tủ rượu của mình.

” Haizz.... phải làm vậy thật rồi, cô ta giết mình không sao nhưng giết cả Lệ Thành chắc hối hận ngàn kiếp luôn ấy chứ... ”

Y định làm gì, ắt hẳn ai cũng đoán ra được.

Lát sau bữa ăn được bày ra bàn nghi ngút khói, mùi hương cũng không tệ nhưng vị thì vẫn còn gây hoang mang. Không có gì quá cao siêu, chỉ là một bữa cơm bình thường với rau cải bắp luộc và thịt kho tàu. Nói

chứ mấy món đơn giản này được làm ra chẳng qua vì Lê Thành lười thôi.

-.... hơi đơn giản, nhưng xác suất thất bại ít nhất còn trong tầm cứu vãn được - Hấn ngồi xuống nhìn Cát Vũ đang mang lên bộ mặt giả khóc giả cười.

- Mấy món này liệu có thích hợp để uống với rượu vang không.... - Cát Vũ hồi hận cầm trên tay hai ly rượu đã rót sẵn trên tay.

- Chót rót ra rồi thì để đấy uống đi, lần sau có muốn mời thì hỏi qua một tiếng trước.

Lê Thành đang đói bụng, không chịu được bèn mạn phép ăn trước vài miếng. Cát Vũ cũng ngồi xuống, vài phút im lặng mở đầu bữa trưa.

-.....

-.....

Họ chưa từng trải qua cái không khí ăn uống nào nhàm hơn cả khi ăn một mình thế này. Lê Thành bắt đầu động tay tới ly rượu, đang định cầm lên thì ngay lập tức khựng lại, bên trong màu đỏ ấy hấn rõ ràng thấy khối đen đang bốc lên nhẹ.

” Khói?..... ”

Đoán ra hơi mơ hồ về mọi chuyện, Lê Thành liếc nhìn Cát Vũ một cái, giả bộ uống rồi lặn ra bất tỉnh.

-..... Lê... Thành? - Cát Vũ run run gọi tên hấn.

- Chà, làm tốt lắm! - Cô gái tóc màu đen lại xuất hiện sau ghế y đang ngồi.

-.... Cái thứ người đưa ta là cái gì?

- Thuốc ngủ thôi, chỉ khác là nó được lấy từ thế giới bên kia. Yên tâm đi, nạn nhân sau khi tỉnh sẽ chẳng nhớ gì cả. Lượng nhỏ mà cha dùng đủ cho mười hai tiếng, cha nên làm việc của mình đi.

- Người còn muốn gì nữa!?

- Tạo ra thân xác mới cho con, cha biết phải làm gì mà?

- Không... không được! Nghe này, ta sẽ tìm cho người một người mẹ khác, tìm một phụ nữ và kết hôn với cô ấy, như vậy người vẫn có thể tái sinh. Chỉ cần có xác để sống lại là được chứ gì?

- Con thích người kia hơn. Đó là mẹ cũ của con... đừng nhiều lời, cha biết con không có nhiều kiên nhẫn. Hay để con giết luôn cả hai cho xong?

-..... được rồi - Cát Vũ cúi gầm mặt xuống, khó khăn đáp lại.

Cuộc trò chuyện đã lọt vào tai Lệ Thành rõ ràng. Tuy nhiên, hắn vẫn diễn, để yên cho y đem mình lên phòng. Lệ Thành bây giờ y như sắp lên bàn mổ vậy, chỉ thay cái bàn mổ thành giường thôi.

Cát Vũ đứng nhìn Lệ Thành đang nằm trên giường mình, bất giác run lấy bầy lui về phía sau, ôi cái cảm giác tội lỗi trời dạy, y không thể làm thế!. Nhưng không làm thì thế nào đây? Mời thầy về trừ ma à? Lơ mơ chưa lái xe tới nhà thầy cúng đã bị con nhỏ kia vật cả hai chết cũng nên.

- Gần đầu ba tới nơi rồi mà chưa tốt nghiệp trường trai tân à?

Cát Vũ giật bắn mình, lao lưng về phía cửa.

-.... Em... em vẫn... - Lấp bắp.

Hắc Lệ Thành vẫn yên vị trên chiếc giường êm ái, mắt cũng không thèm mở ra, miệng mấp máy nói chuyện:

- Bình thường người ta đem cả chai cả ly ra rót rượu chứ rót trước gây nghi ngờ lắm ông anh ạ. Diễn tí drama cho gay cần thôi.

- Vậy còn... cái kia...

- Nghe hết rồi, chả có gì lạ. Nhóc nhà tôi nó cũng làm thế mấy ngày đầu, nhưng nó chủ nhát ma tôi thôi chứ nó không dọa giết cả hai chúng ta như nhóc nhà anh. Tôi cũng gặp chuyện tương tự.

- Em cũng thế sao?...

- Chắc chúng ta cũng có liên quan tới nhau. Tôi cực kì ghét mấy cái chuyện xàm xàm kiểu này, phát ngán.

-....

- Thế giờ sao? Tôi mệt rồi đây, có làm không?

- (nghệt mặt).... ha... hả!? L.. làm... làm gì?

- Đã lôi tôi lên giường rồi còn hỏi à.

- Nhưng....

- Không biết thì qua đây dạy cho.

- Không phải chuyện đó! Mà là cái nhóc của em...

- Nó có xác mới rồi khỏi lo. Tôi sẽ giải thích lại với nó sau, nó hiểu chuyện hơn con nhóc nông nổi tóc đen xì kia. Mau qua đây trước khi tôi đổi ý và đi ngủ.

-....

Cát Vũ nuốt một ngụm nước bọt xuống, lên bẽn lên chân tới góc giường đứng ở đó.

- Có cái mặt ngũ quan đẹp lồng lộn mà lại ế, nhát như thế này thì bảo sao.

-... Đừng có nói vậy, anh thấy tội lỗi với người kia của em lắm.

- Lo bản thân anh đi, tôi đang bán thân cho anh đấy. Đường đường là công bây giờ bẽ thành thụ anh nghĩ xem có mấy ai.

-..... (về mặt muốn khóc)... - Y ngồi xuống giường.

Lệ Thành rất phóng dăng đưa hai tay lên gối đầu.

- Cởi.

- Hả!? (giật thót)...

- Cúc áo! Anh bị ngốc à?

- D... dạ!....

Cứ như thế này thì không biết bao giờ cả hai mới tiến hành những bước khác cho xong. Một thì quá thoáng,

một thì lại quá e thẹn, thật hết hiểu nổi.

10. Chương 10: Túm Gọn - Hai Tiểu Nữ Đấu Đá

Lệ Thành vẻ mặt không mấy mấy một chút khó chịu, ngược lại tỏ ra rất bình thản, cũng phải thôi, tiểu sử của hắn đầy rẫy những chuyện tương tự như vậy rồi bây giờ thay một người phụ nữ thành một thằng đàn ông cũng chẳng có gì lạ.

Cát Vũ lại sợ điều này. Y tuy tay đang run rẩy cởi cúc áo Lệ Thành, trong thân tâm vẫn đấu đá muốn nổ xác. Tại sao chứ? Y đã nhận trực tiếp câu đồng ý của Lệ Thành. Cát Vũ đúng là có chút yêu con người này nhưng không có nghĩa là y muốn biến thành nam thứ, sai! Thực sai. Chuyện này phải ngừng lại, làm cách nào đây!?

Nữ nhân trẻ tuổi với mái tóc đen rất im lặng mà lơ lửng trên phía trần nhà nhìn xuống cười không ra tiếng thích thú vô cùng.

- Nhanh đi... mau nhanh đi, cho ta một thân xác mới! Cho ta sống lại!! - Cô ta thậm rít lên.

Lệ Thành trùng hợp, đưa mắt lên lại nhìn thấy cô. Cả luồng khí đen cứ bập bùng như lửa tỏa ra cũng rõ môn một, cảm giác rõ ràng khác hẳn lúc tiếp xúc với cô gái tóc đỏ nhận hắn là cha. Dòng khí của cô tuy lạnh nhưng ít nhất hít thở gần lại thấy trong lành, nhận rõ một tia nhân từ mập mờ còn tiểu nữ này hẳn cảm thấy thực sự đây không phải một linh hồn nữa,... bán quý! Rõ là bán quý! Sự ngọt ngào cùng chút tanh tưởi cứ tự nhiên bao trùm cả căn phòng rộng.

- Phải rồi! - Hắn nhỏ giọng.

Cát Vũ bỗng giật mình thon thót, tay biết điều ngừng lại ngay.

- Chuyện... chuyện gì?

Lệ Thành bỗng nhiên đưa tay ra ấn đầu Cát Vũ xuống một bên cổ mình, cũng tiện miệng ghé vào tai y thầm thì:

- Đừng dừng lại như thế, ma nữ kia vẫn là đang nhìn, diễn cho tới đi!

Dứt lời hắn đem nốt tay kia vòng qua đầu Cát Vũ, gì chứ mấy cái này hắn mặt trơ trán bóng kinh nghiệm đây mình. Thân nhiệt cả hai bắt đầu nóng lên rồi.

” thôi xong, mình thật sự là nam thứ! Là kẻ thứ ba! Xin lỗi người kia nhiều lắm, đều là do bất đắc dĩ...

không làm vậy cả hai đều chết mất!... ” - Cát Vũ trong lòng khóc thành một vùng sông dài vật hết biết.

- Tốt lắm, giờ thì cần tôi đi! - Lệ Thành giọng khàn khàn ra lệnh - Giờ này muốn chống lại ma nữ kia thì chỉ có thể sử dụng tới tiểu tử của tôi, may ra chống được. Mau cần đi, cần đến khi mà máu có thể chảy ra ấy!

Cát Vũ nghe mà sửng sốt, mặt đang kề phía bên vai trái của Lệ Thành trắng bệch, tại sao phải làm thế??

- Không được, sẽ nguy hiểm. Cần cho em chảy máu thì làm được gì??

- Tôi nói thì anh cứ làm đi! Cứ cần thẳng tôi một cái mạnh, anh mà còn lo tôi đau, cần dứt dứt khiến tôi đau dai dẳng thì cứ liệu hồn! - Hắn gằn giọng đe dọa.

Tới nước này Cát Vũ bèn nảo nể nghe theo, tay chống xuống giường tóm chặt lấy ga nhắm mắt nín thở liều mạng dấn xuống một cần theo đúng đối phương yêu cầu. Lệ Thành nhận thấy cơ đau từ từ dồn tới bả vai mình cũng biết được thứ lỏng đỏ thẫm kia đang không ngừng tuôn ra, hắn nhũn mảy, coi như có bản lĩnh chịu được.

Có mùi máu, bắt giác nữ nhân tóc đen đang lơ lửng kia bị thu hút, thật sự khác biệt với thứ máu tanh hôi của bọn người cô đã từng giết qua kia. Máu của Lệ Thành trở thành một chất dục. Cô ta từ từ tới gần. Sau khi đã có một khoảng cách nhất định, nữ nhân ma quái vươn tay ra, hình như là định đẩy Cát Vũ, dành lấy phần máu thơm ngọt của ” mẫu thân ”. Không cần đầu thai nữa! Cô ta muốn thứ này hơn nhiều.

Trong tích tắc một chiều gió mang theo dư âm của khí lạnh nơi âm giới đánh thẳng vào ngực ma nữ, ngay lập tức bị bay thẳng vào tường tới nát vụn, tạo ra một lỗ hổng. Cát Vũ như vừa vượt ngục thành công, mừng rỡ buông Lệ Thành ra ngồi thẳng dậy.

Cô gái nhỏ của Dạ Vũ và Lệ Thành hai tay bao bởi thứ phép đẹp mắt nhẹ nhàng từ phía cửa sổ bước vào.

- Đặt tên con sớm hơn thì tốt rồi, sẽ không cần phải dùng cách này.

Nữ nhân với mái tóc chói lóa mang theo ánh mắt sắc bén lạnh giọng trách móc con người kia, nhưng vẫn phát ra được chút lo lắng.

- Tiểu nữ tử nhà ngươi, sau vụ này nếu muốn ta có thể đặt, chỉ e rằng khi được sinh ra thì ngươi quên thôi.

- Nói nhớ giữ lời.

- hừ! Ta rảnh để đùa sao?

- Cũng phải chắc chắn. Chú Cát, nhờ chú cứu cái vết thương của hần cho con nhé!

Cô bé người với Cát Vũ rồi lại quay sang con ma nữ kia, ánh mắt đầy sát khí, sáng chói một màu vàng bởi con người y chang kim loại sắc bén đang đâm tới, hai tay bùng bùng hai ngọn gió lạnh buốt với tư thế sẵn sàng:

- Còn con.... mạn phép thay mặt chú dạy dỗ lại nha đầu kia cho biết sai đúng!

Nói xong hai tay xoay một vòng như kim đồng hồ, tạo ra vòng xoáy lớn còn chứ vài chục mảnh băng nhọn hoắt. Cô hất đi, vòng phép ấy theo lệnh mà mạnh bạo bay tới ma nữ kia. Đáng tiếc, một chân của cô ta đã đá bay vòng phép kia.

- Xem ra đánh lên ta được một chiêu khiến người tự đắc đến vậy? - Ma nữ đã đứng vững, miệng cười lộ rõ tia kinh dị, hai con mắt bị một màng trắng bao phủ.

Bảo bối của Dạ Vũ biết nguy hiểm, lùi lại một chút nhưng không phải là cô sợ ma nữ kia, cô lén đưa tay ra sau gạt gạt đi, Lệ Thành coi như là biết ý, lùi Cát Vũ trốn sau giường, ngồi trên sàn tự tiện xé áo người bên cạnh bằng lại vết thương. Cát Vũ đơ người, nhưng không dám nói:

- Đừng nhìn tôi kiểu đó, tôi không bao giờ xé áo của mình đâu - Hần đơn giản là thành thật huych toẹt ra.

- Giờ này mà em còn....

- Sống được phút nào thì vui vẻ phút ấy, chết đi không làm ma u sầu.

-.... đằng sau là trận đánh gây hoang mang, đừng nói lung tung nữa... - Cát Vũ mặt như thiếu nữ mới chia tay, âm thầm kéo tấm chăn trắng xuống mà trùm lên.

-..... đồ nhát cáy...

Trong khi hai người này nói chuyện, đằng kia không khí giữa hai đứa con gái càng thêm căng thẳng. Tình thế hình áp đảo hình như đang nghiêng về phía nhỏ ma nữ. Nãy giờ cô nàng thiếu niên nổi bật kia chỉ né và né.

- Ha ha... sao rồi!? Về tự kiêu vừa nãy đâu??

- Nói người hay, đó là về đã biết chắc chắn người sẽ bị ta giáo huấn! - Cô điều khiển những mảnh băng mỏng sắc như lưỡi kiếm lệnh cho chúng cứ thẳng ma nữ mà đâm.

- Suy cho cùng thì cũng chỉ là điều khiển mấy cục đá để lâu chảy nước! Người thắng nổi sao?

Vừa nói, ma nữ vừa ngạo mạn bay lượn né tránh, ngay sau đó đằng sau lại vươn ra sáu mảng bóng đen nhẹ nhàng cong cong uốn lượn, sợ qua nhìn như những chiếc đuôi. Cô nhanh chóng nhận thấy điều kì lạ, đáng tiếc lại chậm hơn với chiêu tấn công của ác ma này, chưa đầu ba giây đã bị những chiếc đuôi quật ngã rồi trói chặt, kéo đến trước mặt ma nữ đang cười thỏa mãn, ngay trước mặt mĩa mai:

- Ô... ra là người sắp được tái sinh... không ở bên bám đuôi mẫu thân còn ngạo nghệ đi lung tung rồi tới đây làm hỏng việc của ta!

- Linh hồn đã cả trăm giết người như người quá lắm chỉ biến thành chó mèo, bây giờ hói cái thì còn kịp đẩy nghịch nữ!

- Câm!

Ma nữ gằn giọng, cho cả sáu chiếc đuôi tiếp tục cuộn chặt, còn truyền lên tia sét đánh chạy quanh tra tấn đối phương. Đau mấy thì đau nhưng cô vẫn cắn răng chịu đựng mà giải thích để ma nữ quay đầu lại, nhất nhất không kêu la, đáng tiếc, ma nữ thừa thắng không tiếp thu.

- Ta là được lục vĩ ma hồ ban cho ma pháp tu thoát khỏi tam giới, thích làm người thì làm, thích chọn ai thì chọn, thích giết ai thì giết chẳng qua lại không thể làm hồn ma lâu dài. Ta điên hay sao lại phải nghe đạo lý của người??

- Ra vậy....

Cô trầm giọng lại, có chút khúc khích cười vừa mĩa mai vừa châm chọc:

- Ta lại thấy người hình như trước đây là ăn trộm pháp tu của lục vĩ ma hồ chứ không phải đường đường chính chính.

- Nói láo! - Ma nữ bất ngờ bị tên bắn trúng tim đen, đáng vẻ ngay lập tức có chút dè dặt.

- Pháp thuật của hồ ly vốn dĩ chỉ có thể truyền dạy, không thể ban cho như là đưa đồ cho người khác. Và hơn nữa, hồ ly không bao giờ nhường phép của mình cho linh hồn bị vấy bẩn, cô gái à, nói điều thì cũng phải lựa người.

Hai con mắt uống dáng miêu vàng bỗng nhiên sáng lên, vừa sắc vừa đáng sợ. Xoẹt một cái sáu cái đuôi đen kia bị đứt rời nát thành vài mảng lớn - tan biến.

- Ra cũng chỉ cấp được cái bóng đuôi.

Cô thản nhiên nói, hai tay vung vẩy hai lưỡi kiếm bằng phép thuật của từ gió băng mà kết lại. Không chút khoan nhượng lao tổ trực dùng chúng với ý muốn xuyên cho ma nữ vài xiên.

Không may lại làm vỡ bức tường ngay sau đối phương, ma thì tránh được còn tường thì không.

- Cũng vẫn chỉ là dùng đá nước, ta không dùng pháp tu của lục vĩ cũng vẫn có thể đánh chết người.

Ma nữ lại lơ lửng, thêm chút đồng dảnh khiêu khích. Cô ngược lên, hóa cho hai thanh kiếm biến mất, cũng không bị chiêu rẽ tiền đó công kích nặng nề, rất vui vẻ cười cười:

- Không thích chơi với băng? Vậy ta chiều người, cho người chơi với lửa!

Ngay lập tức trong tay cô biến ra một sợi xích lửa đỏ cháy bập bùng, quay quay vài vòng rồi thật nhanh điều khiển nó bay tới cuốn chặt cả ma nữ một phát lôi xuống cái rầm, sàn đá vỡ nát, sinh ra một cái hố nông.

- Chà, nữ tử nhà em kinh khủng thật! - Cát Vũ ngó ngó, thăm thì cảm thán.

- Thì anh cũng biết nó là con ai mà - Lệ Thành không cao hứng cũng chẳng tụt hứng nói.

Cô làm cho ngọn lửa cứ thế mà cháy lớn, có chút độc ác thiêu sống ma nữ. Làm cho ma nữ không chịu nổi, cứ thế gào thét trong khi linh hồn vẫn cứ xèo xèo bốc khói.

- Sợi xích này do cửu vĩ hồ tiên tặng ta, pháp thuật này cũng là y dạy cho ta, người không thể dùng lục vĩ mà phòng thân được đâu! Nói thẳng, đứa đường đường chính chính lúc nào cũng ăn đút đứa ăn trộm nhé! Giờ thì đi trâu lão diêm vương đi!

Cô làm ra một màn kết thúc hoành tráng, bóng ma nữ tan đi không chút vương vẩn. Xong việc, cô nàng thở phào phỉ phỉ tay rồi ngoan ngoan sửa lại căn phòng, chỉ vài phút là ngon lành như mới. Vâng, khá nhẹ nhàng. Cát Vũ với Lệ Thành ngồi lâu dưới đất đã sớm ê mông, lúi húi đứng dậy. Người cài lại cúc áo người gấp lại chăn cho gọn. Cô đi tới, xòe tay ra trước mặt Lệ Thành:

- Xong rồi, thưởng đi.

- Rồi rồi, tên của mi sẽ là...

- Không không! Thưởng cơ!

- Muốn cái gì đây?

- Cái dây chuyền kia - cô chỉ vào cổ hắn.

- Hả? - Nghệt mặt - Chỉ vậy?

- Bao giờ gặp con thật rồi thì cho con.

- Được thôi.

- Giờ cho con tên đi - Mặt hớn hở.

-..... Hoàng Phi, mi tên Hoàng Phi. Họ thì về một nhà rồi tính - Hấn xoay lưng về phía cô, phụ Cát Vũ dọn lại giường sau khi dứt lời.

Cô im lặng, chỉ mỉm cười, từ từ lui về phía sau - đi mất từ lúc nào.

- À mà này... - Hấn đột ngột quay lại, định nói gì đó - Con bé đâu?!

- Đi rồi, anh thấy nó có vẻ rất cao hứng đấy. Có vẻ nó rất vui - Cát Vũ vỗ vai vài cái, cũng rời khỏi phòng ngay sau đó.

Cô bước tung tăng rên đường lớn, đầu nghĩ ngợi gì đó rồi thì thoảng lại thăm thì tự nhủ:

- Hoàng... Phi..., tên mình là Hoàng Phi...

Giọng điệu tuy rất nhẹ nhàng nhưng chứa đầy niềm hân diện, vui, niềm vui này cực kì đặc biệt. Trên đường phố vẫn như thường lệ đông đúc ấy, một thân ảnh đang dần mờ nhạt mà chẳng ai nhìn thấy hòa mình vào đám người, rảo bước trên đường phố với một niềm hạnh phúc của riêng mình....

- Tuyệt lắm, chỉ cần một trận đánh nhau nhỏ như vậy đã có tên mới rồi!.

Cô đan hay tay vào nhau, đỡ gáy hít thở không khí thật sảng khoái.

11. Chương 11: Đừng Chạy ! Nhóc Con .

Cô đặt chân tới một nơi ở ngay giữa tiên giới và địa giới không phải ai cũng có thể tự do qua lại, mà cô là một ngoại lệ. Chỗ này rất thanh tịnh bình yên, phần lớn đều là cỏ hoa rực rỡ tươi tốt vĩnh hằng sau còn vô số cây quả lớn hơn vài thước, trĩu quả đầy cành. Bước trên đám cỏ hoa ấy thì thoảng còn bắt gặp vài con thỏ và sóc vụt qua vụt lại kiếm chọn trái ăn, chúng đều biết cô và thậm chí đã là bạn với cô lâu dài nên khi nhìn thấy người đều là muôn phần chào đón. Cô tới đây thường là với mục đích thăm và chơi với chúng nhưng hôm nay thì khác.

Hoàng Phi quen thuộc tìm tới một gốc cây đại thụ ngàn năm um tùm cành lá mục đích là gặp người sống ở đây. Người đó đã ngồi ngay trước mắt, rất nhu hòa ngồi dựa vào gốc cây đọc sách. Là một nam nhân sở hữu khuôn tranh sắc sảo, hai mắt có hai hàng mi dài cong cong, con ngươi lại bừng bừng sáng lưu trữ màu của lửa, chưa dừng ấn tượng ở đó, y còn mang một làn da hồng hào như đào tiên cực kì ăn ý với trang phục cổ màu xanh ngọc. Mái tóc dài qua lưng trắng xóa một màu và đặc biệt nhất là chín chiếc đuôi trắng bông mềm mượt như nhung thi thoảng lại uốn lượn vài cái để buông thả tự do. Phải, không ai khác ngoài người tặng cho Hoàng Phi sợi xích đỏ, cũng là người dạy cô vài phép thuật nho nhỏ đã dùng khi đánh với ma nữ.

- Tới tạm biệt tôi sao?

-..... Chẳng lẽ lại không nói lời nào? - Cô hơi hơi nghiêng đầu.

Đối phương điềm nhiên hạ sách xuống, đứng dậy không nói chẳng rằng từ từ bước đến trước mặt cô đột ngột vươn tay kéo cô vào lòng ôm chặt, Hoàng Phi không lường trước được nhưng cũng chẳng tránh né nam nhân dường như cái ôm của người này cô đã nếm quen cái cảm giác đó rồi.

-.... Tôi và em sẽ gặp lại nhau sớm thôi.

- Ý ngài là....

- Tôi cũng sẽ bỏ thời gian làm người phạm, tôi sẽ biến thành trẻ con để cùng chơi với em nếu tôi muốn đấy! Em nghĩ tôi đủ ngoan ngoãn để ngồi ở gốc cây kia cả chục năm nữa chờ em à?

-..... nếu ngài muốn thế - Cô chỉ buông một câu như thế, tay cũng đưa lên đáp trả cái ôm.

- Em không cần lo gì hết, kiếp này có tôi bảo vệ em, không ai có thể để em chết yếu nữa!

-.... ừm... ngài hãy tới sớm nhé!... - Cô nhỏ giọng, nói chỉ đủ cho người kia nghe.

Sơ qua đã rõ, đây là cuộc đối thoại giữa người yêu với người tình.

Trong những thời gian cuối cùng làm linh hồn, Hoàng Phi giúp đỡ Lê Thành làm việc, còn trợ giúp hắn tìm người làm việc tốt cả về năng lực và trách nhiệm, còn chỉ nơi thích hợp có nhiều tài năng để tổ chức vòng loại sơ tuyển, chính hắn và Hắc Lê Tư Thanh làm giám khảo, ở đằng sau hắn cô cũng đứng ghé tai nói nên chọn ai nên loại ai. Hắn dần dần trở nên bận rộn tới muốn nổ xác nhưng lại cứ vẫn cố chấp kéo dài vòng loại ra vài ngày để có thời gian kéo con nhóc Thất Mỹ qua đây thi thố, nói thật chứ kiểu gì nó chả được lựa, thi chỉ là cái hình thức. Khi con bé lồi kéo cha và baba nó sang chỗ hắn, cũng chính là kết thúc vòng tuyển chọn.

Chưa xong ở đó, Hắc Lê Thành lại tiếp tục tổ chức các vòng tiếp theo cách tuần cách tuần để các thí sinh được huấn luyện và sẵn sàng chuẩn bị ”trội” nhau. Cuối cùng vồn vện một trăm người chính thức trụ vững lại, trở thành thực tập sinh của công ty DR. Nhưng cũng từ đây, Hoàng Phi đã không thể ở bên Lê

Thành được nữa, bắt buộc phải trở về với thân xác đã được tạo ra hình thù rõ ràng trong bụng mẹ. Hấn một mình tiếp tục công việc không ngừng nghỉ, mỗi ngày đều ít về nhà hơn, thái độ cư xử cũng tốt hơn và thậm chí là còn biết quan tâm người khác hơn nữa. Công ty ngày một phát triển, những đứa trẻ như Thất Mỹ (khoảng năm đứa đều chênh lệch tuổi - tính cả nhóc họ Đại này) được hấn đặc biệt lưu ý nhắc nhở người huấn luyện vì chúng đều vẫn còn là trẻ con, cũng hỷ luôn ý định cho Thất Mỹ làm ca sĩ nhí giữ sáu đứa nhỏ lại đào tạo cho tới khi chúng nó tới tuổi mười tám mười chín và cho những thực tập sinh kia vài năm lại cho vài người người kí hợp đồng làm việc với công ty và hãng thu âm, debut khi đã sẵn sàng.

Và cứ thế, trong vòng mười ba năm công ty đã lọt top 5 công ty lớn nhất Trung Quốc. Nghệ sĩ của DR gần như không bao giờ bị bỏ rơi, tất cả đều được công chúng chú ý. Lệ Thành đãi ngộ họ rất tốt, kiểu gì thì kiểu, ai cũng trong lòng một mực kính trọng vị giám đốc DR này. Thời gian trôi qua không phải ít, cha hấn đã tái hôn cùng chính chàng quân gia họ Vương kia còn cho hấn thêm một đứa em gái nhỏ nữa, Tư Thanh cũng đã có gia đình - trái đất vẽ trên mặt giấy cũng chỉ là hình tròn, chồng cô là Cát Vũ nhón nháo năm nào, một phát đem giám đốc DR lên chức cậu.

- Haizz.... sắp già tới nơi rồi mà còn chưa tìm được vợ...

Hấn buồn tủi trong phòng làm việc, dựa vào ghế day day thái dương thở dài.

Cộc cộc....

- Vào đi

- Chú đẹp trai! Ca khúc " My Dream " của nhóm bọn con lên đầu bảng xếp hạng rồi!!! - Thất Mỹ chạy vào với vẻ mặt hớn hở, không thèm lương lự nhảy qua bàn làm việc của hấn lao tới ôm chặt thơm túi bụi lên mặt.

Đại Thất Mỹ bây giờ đã là một thiếu nữ mười tám tuổi, ngoại hình khỏi bàn, dáng vóc cũng vậy, tất cả đã thay đổi chỉ trừ tính tình hơi chút tăng động. Cô nhóc là main Rapper, main Dancer cũng là Leader của nhóm nhạc Eternal (gồm có năm đứa nhóc chênh lệch hồi trước, tính cả cô là sáu) rất nổi tiếng vì theo đuổi phong cách âm nhạc đặc biệt chả giống ai.

- Sát nhân! Sát nhân! Mưu sát nam thần!! - Hấn né không được tránh không xong bèn phải ừa theo, tay liên tiếp đập vào thành ghế.

- Ha ha..... - Biết đối phương sắp chết ngạt, Thất Mỹ thả tay ra và leo khỏi bàn, nhặt lại đồng tài liệu xếp gọn chỗ cũ.

- Đáng chúc mừng. Ta có nên đãi cả nhóm Eternal một bữa không nhỉ? - Hấn nhướn mày cười cười, giả bộ như đang suy nghĩ.

- Tất nhiên là có rồi! Bọn con lúc nào cũng chờ cái câu này của chú hết ớ!! - Thất Mỹ vỗ tay.

- Lịch trình thế nào để ta còn xếp một buổi? Nhóm nhạc mới nổi thường rất bận đấy, nhất là khi mới có bản hit nữa.

-... hừm.... có lẽ là tối nay đi chú ạ, rảnh mỗi nay.

- Được, mau đi làm việc đi. Hẹn lúc 19h ở quán đồ nướng phố Xx.

- Dạ! - Cô vui vẻ gặt đầu, rời khỏi phòng.

- Trần Dạ Hoàng Phi!! Con đứng lại cho mẹ!!

Giọng của Dạ Vũ vang ầm cả cửa hiệu bán buôn vải. Một đứa nhóc tóc đỏ chóc khoảng chừng hơn mười tuổi từ cửa nhà chạy như bay ra ngoài vẻ như là trốn khỏi sự rượt đuổi của mẹ mình.

- Con với chả cái! Lại chạy đâu rồi?? - Dạ Vũ bức bối đứng ở cửa ngó nghiêng.

Bà Hoa từ bếp chống gậy đi ra, vui vui vẻ vẻ cầm cái bát lớn đựng đầy hạt dẻ cười vừa rang xong còn bốc ít khói nhẹ nhàng đặt lên bàn cười hiền hậu làm vẻ mặt khó chịu của Dạ Vũ bớt vài phần:

- Thôi nào, con đừng giận nó nữa. Làm đứa cháu gái yêu quý của ta bỏ lỡ mất món hạt dẻ nó thích rồi đây này!

Tay bà run run kéo chiếc ghế lót nệm mềm ngồi xuống, Dạ Vũ cũng thả dài thượt an tọa đối diện bà, thao tác nhanh lẹ tách hạt dẻ cho mẹ nuôi.

- Lần này nó lại gây họa gì?

- Haizz... cô giáo nó vừa gọi điện về cho con, nói rằng Hoàng Phi và Vi Hạo lại đánh nhau với bạn làm người ta tím bầm hết cả mặt mũi, mà chưa kể đó là 2 đứa con trai mà còn lớn hơn con con tới hai tuổi.

- Con bé năng động quá thôi mà, con đừng phạt nó quá tội nghiệp.

- Bà lại chiều cháu....

- Ha ha.... bao năm rồi ta mới được nuôi trẻ lần thứ hai, chiều cũng phải thôi - Bà lão nhai hạt dẻ giòn giòn thơm bùi trong miệng.

- Nhưng mà kiểu gì con cũng phải mắng nó một trận.

- Tùy con, không đánh mông nó là được rồi. Mà Vi Hạo là ai?

- Chắc mẹ không nhớ rồi, thằng nhóc là con trai của gia đình mới chuyển về cách chúng ta hai nhà đó ạ.

- Cái gia đình giàu giàu chuyển về từ thành phố đó sao? Nói chứ nhà đó lớn quá, còn đẹp nữa chả phù hợp với nơi này gì cả.

- Dạ, con cũng từng nói chuyện qua với mẹ của Vi Hạo rồi, chị ấy cũng nói là Vi Hạo nó đòi về sống ở vùng này một thời gian vì nó không ưa đồng học của nó trên thành phố nên không có bạn, về đây thì con bé nhà mình lại chơi rất thân với nhóc đó. Hình như Vi Hạo cũng hơn con bé hai tuổi.

- Thân thật ấy chứ! Vốn đường đường đường là công tử tay đeo găng bạc chân đi giày vàng mà lại cùng bạn lao vào đánh đấm - Bà Hoa vừa khúc khích vừa nói.

Dạ Vũ cùng mẹ ngồi chuyện trò hồi lâu về chuyện lũ trẻ, miệng nhí nhách hạt cười thật yên bình và thoải mái.

Hoàng Phi vì sợ mẫu thân đại nhân trừng trị nên chưa dám về nhà, tức tốc sang nhà Vi Hạo lánh nạn. Người làm ở đây lúc nào cũng chào đón cô bé tới, mỗi lần nghe xong tiếng mẹ cô bé gọi đích danh cô bé là khoảng hai phút sau đã thấy nhóc con này nhấn chuông cổng. Lần nào cũng là Vi phu nhân ra mở cho Hoàng Phi vào.

- Cô ơi! Cho con trốn xúu nhé! - Con bé lúi vào vách tường sau cổng.

- Lại bị mắng sao? Anh Hạo nhà cô cũng vừa bị chính cô mắng đây này, nói xem tại sao hai đứa lại đi đánh nhau? - Vi phu nhân đỏ khốc đỏ cười hỏi.

- Bọn con không cố ý, chỉ là tự vệ thôi. Cô không biết đâu, hai đứa đó cậy mình to khỏe chuyên đi bắt nạt. Lại còn sáng nào cũng xuống khu lớp dưới trần tiền trần đồ mọi người nữa, hôm qua chúng nó tới lớp con và lớp của anh Hạo.

- Và chúng nó lấy gì của con và anh?

- Chúng nó định đòi tiền tiêu vặt của con, con không chịu nên chúng nó đập hết đồ dùng học tập của con rồi bỏ đi. Còn anh ở lớp khác con không biết.

- Rồi thế nào mà lại đánh nhau? - Vi phu nhân tập chung nghe ngóng.

- Lúc về anh có tới lớp con chờ về cùng, và gặp bọn nó ở đấy. Xong gây chuyện định lao vào đánh, bọn con chỉ là tự vệ thôi.

-..... Ra vậy... nếu là cô cô cũng bắt buộc phải động thủ thôi... Cô lại không nghe anh Hạo giải thích đã quát mắng rồi, hầy.... Hạo nó giận rồi phải làm sao đây...

- Con sẽ giúp cô, nhưng mà với điều kiện a ~ - Hoàng Phi cười lém lỉnh - Cô giúp con giải thích với mẹ con.

- Ok, chuyện đó dễ mà!

Vi phu nhân và Hoàng Phi đập tay nhất trí. Cô bé đã quen đường đi lối lại trong nhà nên rất nhanh chóng chạy tới phòng của Vi Hạo gõ cửa.

- Mẹ đi đi! Con không nói chuyện với mẹ đâu!

Tiếng hậm hực của Vi Hạo phát ra làm Hoàng Phi cũng giật mình.

- Anh Hạo! Là em không phải mẹ! - Cô bé lại đập cửa.

- Phi Phi??

Thái độ của thằng nhóc đột nhiên khác hẳn, từ giường nhảy ra xông tới cửa hưng phấn mở cửa. Vì quá đột ngột nên theo đà gõ cửa Hoàng Phi một đấm vô tình tặng cho ông anh.

- Em xin lỗi!

Vi Hạo là một cậu bé đáng người cân đối, mặt V line rất đẹp. Mái tóc cắt tỉa ngắn gọn gàng thời thượng, từ bé sinh ra đã mang màu trắng xóa.

- Không sao... cô giáo có gọi điện về nhà không? - Vi Hạo kéo bạn vào trong, đóng cửa.

- Đương nhiên có! Thế em mới chạy sang đây, mẹ mắng té tát.

- Hầy... anh cũng vừa bị mắng đây, mẹ còn chả thèm nghe anh nói ấy! - Cậu bé úp mặt vào gối rên rỉ.

- Nhưng mà anh đừng giận mẹ, em có giải thích cho mẹ anh rồi.

- Kệ, cứ giận!

- Mẹ anh biết sai rồi, cô cũng rất buồn đó nên mới nhờ em lên nói với anh. Xuống nhà đi ha? Làm lành làm lành... xong chúng ta đi chơi a ~~

-.... tùy em... - Vi Hạo hậm hực ngồi dậy.

- Hạo Hạo thật ngoan! - Cô bé tự nhiên đưa tay xoa rối bộ tóc đẹp đẽ của ai kia rồi cùng đi xuống nhà.

Hai đứa nhóc rất nhiều chuyện để kể và than thở, cứ hễ mở miệng là nói, hiếm lắm mới dừng nghỉ chút rồi lại hoạt động cơ miệng, cứ như thể hai đối tác làm ăn đang thương lượng. Ở đầu cầu thang, Vi phu nhân đang nói chuyện điện thoại.

- Thế mới nói, chúng ta cần phải đền bù cho bọn trẻ.

“ ”

- Đừng ngại, chồng tôi đi công tác lâu lâu mới về, tôi ở nhà cũng buồn lắm. Đi đi ha?

“ ”

- Ok ok, tôi mong lắm đấy! Tạm biệt.

Vi phu nhân vui vẻ gác máy. Quay lại đã thấy hai đứa trẻ đang bước xuống.

- Bảo bối của mẹ ~~~

-.... - Vi Hạo vẫn chút dỗi hờn.

- Bảo bối đừng dỗi mẹ nữa mà, mẹ xin lỗi. Mẹ không cố ý làm con buồn, tại nghe cô giáo con nói nên mẹ cả giận.

-... Con hiểu rồi - Thăng bé phụng phịu.

- Thật sao? Tốt quá, yêu con. Tối nay chúng ta sẽ quay lại thành phố ăn quán nhé! Và đi mua sắm nữa, đền cho hai đứa. Hoàng Phi, mama đại nhân của con cũng đi cùng đó! Sẽ rất vui cho xem.... là la lá ~~ tối nay đi mua sắm ~~ - Vi phu nhân hạnh phúc xoay vòng.

Lộp bộp.

Hàm dưới của hai đứa trẻ còn chưa xuống hết cầu thang cùng nhau rơi.

- À... ừm... coi như chúng ta chưa nhìn thấy gì - Vi Hạo đưa tay che mắt cô bạn, chính mình cũng không

dám mở mắt.

- Ủ, đừng bỏ tay ra...

19h30” - quán đồ nướng phố Xxx.

Kéttttttttt_____ !!!!!

Tiếng bánh xe mài nóng mặt đường vang lên khiến ai nấy cũng phải có chút giật mình, một chiếc phân khối lớn màu tím tro đỗ ngay tại khu giữ xe của quán. Nữ nhân dắt vào chỗ để theo hướng dẫn của bảo vệ, giao hoàn toàn chiếc xe đắt tiền cùng mũ bảo hiểm cho họ trông coi, còn mình vui vẻ bước vào trong.

- Xin kính chào quý khách!

Cô nhân viên mở cửa, cúi đầu tiếp đón niềm nở.

- Xin chào, chúc buổi tối vui vẻ! - Thất Mỹ tính cởi mở, chào lại cô ấy một câu.

- O!?? Quý khách Là D - A phải không!?? D - A của nhóm Etenal!!

- À... vâng, là tôi - Thất Mỹ gật gật đầu.

- Oa thật tuyệt vời! Tôi rất rất thích ” My dream ” của nhóm, thật không ngờ có thể gặp Leader của nhóm ở đây!.... - Cô nhân viên bối rối lục gì đó trên người - Sổ... sổ bút, tôi không đem theo mất rồi... làm sao giờ??....

- Em có cái này! - Thất Mỹ tươi cười lấy trong túi xách ra một chiếc khăn tay.

Cô lấy bút dựa tấm khăn lên mặt cửa kính kí nghệ danh của mình lên y như đang múa bút rồi gấp gọn lại thật vuông vắn hai tay trao cho cô nhân viên:

- Đây, vì em không đem theo ảnh nên tặng chị chiếc khăn này, cảm ơn chị ủng hộ nhóm!!

- Oa.... cảm ơn! I love you D - A!! - cô nhân viên vui tới suýt khóc.

- Love you too ~~ - Thất Mỹ nháy một bên mắt, vẫy vẫy tay rồi vào trong.

Quán này không lớn không nhỏ nhưng đồ ăn không tệ chút nào nên đều đặn nườm nượp khách. Đi tới bàn

nào cũng đều nghĩ thấy vô số món nướng thơm lừng, chúng độc ác khiến bụng cô muốn đập phá kêu gào.

- Thất Mỹ!

Một thành viên trong nhóm nhìn thấy cô, không khỏi mừng rỡ vẫy vẫy tay gọi cô tới bàn ngồi. Cả thầy Eternal đã đông đủ, thêm vị giám đốc quyền lực Hắc Lệ Thành ngồi cùng làm chủ chi kiêm chủ trì rất an tĩnh ngồi bật chai bia đầu tiên.

- Chú à, sao lại mặc âu phục tới quán này chứ! - Thất Mỹ không khỏi nhịn cười ngồi xuống tò mò hỏi hần.

- Mặc vậy mới đẹp trai.

- Eo ôi.... - Cô bĩu môi.

Năm người còn lại tập chung vào cái menu trên bàn, cô phục vụ cũng đứng đó chăm chỉ ghi chép những gì họ gọi.

- Tôi gọi hai suất tôm càng xanh nhé! - Hoàng Ưng nhìn nhìn menu.

- Vậy em chọn thăn heo, hai suất! - Lý Bích thò tay chỉ vào hình.

- Cá thu, bảy con cỡ nhỏ! - Chủ Danh Công rất nghiêm túc đẩy kính gọi món.

- Lúc nào cũng hải với chả sắn, tôi gọi một suất xiên thịt cỡ lớn này a! Giám đốc! Chú gọi gì? - Tiêu Đạm giọng vốn rất khỏe và to nên nói nói cũng làm người xung quanh tỉnh bia tỉnh rượu.

Hắc Lệ Thành chưa gì đã nhấp bia, không thêm động vào menu:

- Thịt sườn cừu, ba suất. Thất Mỹ gọi gì gọi đi.

- Chú gọi món cháu muốn luôn rồi.

- Ủa thế còn anh không xung phong chọn gì sao Đông Phương Chấn đại ca? - Tiêu Đạm đưa menu cho người được gọi tên.

- Có, tôi gọi ba suất thịt bò Mỹ - Đông Phương Chấn trầm giọng, quay ra cửa sổ ngắm phía ngoài đường. Vì lầu ngồi trên tầng ngó xuống nên cảnh rất đẹp.

- Ố kê, mà nhớ anh nói không thích ăn thịt bò mà nhỉ? - Tiêu Đạm gấp menu trả lại cô phục vụ.
- Đúng, nhưng mà Thất Mỹ thích thịt bò, tôi gọi cốt cho em ấy thôi - Đông Phương Chấn bình thản trả lời.
- Ấy da... tôi cảm giác sắp có biến a ~~ - Hoàng Ưng vẻ mặt hết sức gọi đòn.
- Vậy thì cảm giác của cậu sai rồi - Anh cả của nhóm ngay lập tức phản bác làm ai đó mất hứng.
- Thôi được rồi, nói chuyện khác đi mấy đứa - Lê Thành gõ gõ đũa xuống bàn.

Bảy người nói chuyện một hồi thì đồ ăn tới, tất cả thật sự muốn mừng rơi nước mắt, này giờ chờ đợi muốn điên cả người. Bếp nướng bàn họ cuối cùng mới có dịp được sử dụng.

- Ấy?! Hoàng Phi, bàn kia trống!

Vi Hạo dừng ngay ở chỗ bàn bọn họ, nhìn thấy một bàn chưa có ai ngồi ở dãy bên, chéo với bàn của Lê Thành. Hôm nay mẹ của cậu dẫn hai đứa nhóc và Dạ Vũ đi ăn, trùng hợp lại tới chỗ này. Mọi chuyện đã rất bình thường nếu như thằng bé không gọi tên người bạn nhỏ của nó to như vậy. Lê Thành đang nâng cốc bia lên uống thêm vài ngụm, hai chữ " Hoàng Phi " vừa lọt tai hắn ngay lập tức bị bia làm sặc.

- Khụ khụ... - Hắn vội che miệng xoay người đi.
- Giám đốc, ngài ok chứ? - Lý Bích vừa gấp miếng thịt thăn đã chín trên bếp nướng bỏ vào bát vừa quan tâm hỏi.
- Tôi ổn. Cứ tiếp tục đi.

Mọi người lại vui đầu ăn, riêng hắn tiếp tục lén để ý những vị khách mới này. Thật ra hắn cũng không hi vọng nhiều, lẽ đâu chỉ là trùng tên hay gì đó nhưng mà cũng không thể bỏ qua tò mò. Hai vị phụ huynh còn đang đứng cách xa ở cửa nói gì đó với phục vụ, để hai con chạy tìm chỗ trước.

Vi Hạo lướt qua hắn một cái nhìn rồi chạy ra chỗ đó giữ chỗ cho cô bạn. Hoàng Phi vui vẻ chạy tới, phàn xạ tự nhiên quay đầu nhìn thế nào lại chạm ngay ánh mắt của Lê Thành, ngay lập tức con bé sững người lại, con người vàng sáng kia co rút xuyên vào nội tâm hắn.

Lạch cạch....!!

Thất Mỹ vừa nhìn thấy con bé thì ngay lập tức ghen, làm rơi cả đũa xuống bàn. Gì thế này? Thân ảnh này không phải quá quen thuộc với cô hay sao?... Nhan Mỹ, cái tên này chị tạm gọi em hồi đó... đúng là em phải không? Rốt cuộc ngày này cũng tới rồi. Trong đầu cô gào thét một trận rồi lấy lại bình tĩnh ăn

uống chung vui với mọi người.

Hắc Lệ Thành cứ mắt đối mắt với con bé, hắn tự nhiên cảm thấy rối loạn, cái cảm giác quen thuộc mà thân thiết quá độ... con bé này.... Mà khỏi vòng vo đi! Cái quả đầu đỏ chóc đó với hai con mắt vàng sâu thế này kiểu gì hắn chẳng nhận ra!

- Chú!.... đẹp trai thật đó! - Hoàng Phi chỉ vào hắn, rất hồn nhiên nói.

-.... t.... ta?

- Dạ!... chúng ta từng gặp nhau chưa nhỉ?

-.... Sao lại hỏi như thế?

- Con thấy quen.

- Có thể lắm, ta cũng thấy nhóc quen quen... - Lệ Thành giả bộ, hắn biết rõ Hoàng Phi đã quên tất cả mọi chuyện rồi.

- Nhưng tóm lại chú đẹp trai lắm!

- Câu nói liên quan quá, tuổi thọ của ta sẽ giảm mất!

-.... hì hì...

Mẹ của Vi Hạo đi tới:

- Phi Phi à, sao lại làm phiền thực khách thế? Về chỗ nào con, ma ma con lại giận bây giờ - Vi phu nhân vừa xin lỗi vừa dắt con bé vào chỗ.

Dạ Vũ theo ngay sau, lịch sự cúi đầu vài lời với hắn:

- Thực xin lỗi, con bé là con gái tôi. Nó lần đầu tới quán như thế này nên có nhiều tò mò. Mong anh thông cảm.

- Ấy, có gì đâu. Con bé nó dẻo miệng lắm, này giờ toàn khen..... - Hắn nghẹn giọng lại ở cổ khi chuyển hướng từ con bé ngồi kia sang người đối diện.

-!!!..... Có.... chuyện gì sao ạ? - Dạ Vũ cũng có phản ứng nhưng kịp thời giấu lại.

- À, không gì. Con bé rất đáng yêu (con mình mà).

- Vâng, cảm ơn anh (có lẽ nhầm người, may quá).

- Cho hỏi con bé tên gì?

- Nó họ Trần, đệm là Dạ Hoàng tên Phi.

- Tên Hoàng Phi nghe hay đấy! (mình đặt mà).... vậy anh thì sao? Quả cha nào con nấy, cả hai đều ngũ quan nổi bật, sắc nước hồ thu a... vậy anh?

- Tôi là Trần Dạ Vũ.

- Rất vui được làm quen, tôi họ Hắc tên..... DR - hắc đưa tay đợi bắt.

-..... (dấu tên?)... vâng, (sau này đăng nào cũng không gặp, kệ vậy) - Dạ Vũ cũng đưa tay xã giao.

Một cú luyến tiếc từ tay Lê Thành ập tới khi Dạ Vũ buông ra và xin phép trở về chỗ mình. Đau thêm phát nữa, y ngồi chỗ xoay lưng lại với hắc. Hầy, hắc ngấm cái đầu đỏ kia đủ lắm rồi, đừng ác vậy chứ cậu Vũ!!!

12. Chương 12: Về Nhà Chú Ở , Nhà Chú Có Kẹo Socola Hạnh Nhân Con Thích !

Lê Thanh nguyên bữa chỉ gặm còng tôm nhắp bia ngắm nghía bóng lưng ai kia, cơ mà chẳng ai để ý đến hắc. Haizzz, vợ mình bao năm vẫn đẹp quá đi!!! - Hắc trong đầu ngẫm đánh giá.

- Phi Phi, ăn đi này! - Thằng bé ngồi cạnh chỉ chăm chăm ngồi gắp thịt được nướng chín bỏ vào bát của bạn nó, có năm miếng thịt chín thì nhị vị phụ huynh ngậm ngùi gắp được cho mình một miếng.

- Sao anh không ăn đi? Em mà ăn hết là anh không có cái gì ăn đâu! - Cô bé cố tình nhai miếng thức ăn một cách cực kì ngon.

Vi Hạo lén liếc qua Lê Thành, tự nhiên trưng ra trước mặt hắc một nụ cười hết sức đáng đánh đòn rồi cầm đũa gắp con tôm đỏ au trên bếp nướng xuống mằn mằn bóc vỏ, chấm vào nước sốt chua chua ngọt ngọt đưa tới miệng Hoàng Phi, giọng bỗng trở nên ngọt sốt:

- Phi Phi à ~~~ Tôm nè, há miệng nào ~~~

Đương nhiên cô bé như một thói quen, ngoan ngoãn nghe theo cắn phát hết nửa con tôm rồi lại cặm cùi ăn hết thịt mà Vi Hạo gấp vào bát trước đó.

Cạch!!

Lệ Thành nhìn thấy tất cả kể từ đoạn ánh mắt gợi đòn của thằng bé, hẳn đương nhiên biết mình bị chọc tức bởi một thằng nhóc con tự nhiên hạ cốc bia xuống bàn thật mạnh. Người trong bàn đều giương mắt nhìn giám đốc với một tia kì dị.

- Chuyện gì thế giám đốc? Ngài thấy không ổn? - Tiêu Đạm thăm hỏi .

- Không, tôi ổn. Tại tôi tự dưng nghĩ mấy chuyện buồn bực ở công ty nên thế, cứ kệ tôi.

Nghe hẳn nói thế mọi người lại chăm chỉ ăn uống.

” Thằng nhóc con! Ông ghim!! Bao giờ con gái ông tới tuổi gả chồng thì mi sẽ là thằng bị ông đuổi cho sắp mặt ” - Hẳn nuốt lời nói ấy lại trong cổ họng, hạ đũa đứng dậy đi tới bàn ấy.

Chả có gì là bất ngờ, hẳn bắt chuyện và nói khéo rằng mình muốn đem cậu Trần ra ngoài nói chuyện một lúc. Một người phụ nữ và hai đứa trẻ không để tâm thái quá, chỉ phi lộ vài câu rồi để hẳn và Dạ Vũ cùng đi ra ngoài.

- Mr DR, ngài đi đâu đấy? - Lý Bích miệng lúng búng hỏi.

- Tự nhiên đi, tôi sẽ quay lại, không lo bị bỏ lại đâu.

- Dạ! - Lý Bích gật đầu, sà vào đĩa rau cải thảo.

Lệ Thành ngay khi ra khỏi cửa quán ăn ngay lập tức mạnh bạo tóm lấy Dạ Vũ lôi ra phía đằng sau, nơi mà chẳng có ai rảnh rang lui tới vì chả có gì đặc biệt. Hẳn đẩy y vào tường, chặn lại:

- Em đang cố tình tỏ ra không quen biết với tôi??

- Tôi có nói vậy sao? - Dạ Vũ lạnh nhạt trả lời.

- Vậy sao em còn ra vẻ như chúng ta mới gặp nhau lần đầu?

- Ha.... tôi không muốn liên can gì tới người đàn ông đã kết hôn, lỡ như vợ anh từ "đâu đó" như một vị thần lao ra đánh ghen thì đáng sợ lắm.

Y trả lời câu hỏi của hấn, giọng điệu pha nửa phần là mỉa mai.

- Em nói gì thế? Kết hôn? Vợ? Đâu ra?

- Tôi không có hứng chơi đùa với anh, chúng ta rõ ràng đã hết lâu rồi - Dạ Vũ đẩy hấn xa ra khỏi mình - Tôi cũng không còn ngờ ngờ nghếch nghếch như hồi đó nữa nên anh không có cửa để bắt nạt đâu.

Nói xong y phải người xoay lưng định bước đi, hấn lại vươn tay tóm lại:

- Thứ nhất, tôi độc thân, thứ hai, tôi không bắt nạt em... tuổi của chúng ta đều đã đầu ba hết rồi mà em vẫn còn cho rằng tôi vẫn quá phận như thời ấy à?

- Tôi không có quyền đánh giá anh.

- Trở về đi... con bé... là con tôi mà, em định để nó không cha sao?

- Dựa vào đâu mà anh nói nó là con anh? Nếu tôi nói tôi kết hôn với người khác và sinh ra nó thì anh có tin không?

- Đương nhiên là chú ấy không tin rồi!

Một chất giọng ấm áp dễ nghe vang lên tạo ra sự chú ý của cả hai người.

- Chú đẹp trai à... không phải chú nghĩ con là vợ của chú Thành chứ? - Thất Mỹ vắt hai tay sau lưng, nhí nhảnh bước tới.

Vẫn mái tóc nâu hạt dẻ, vẫn đôi mắt màu tím nhạt như hai viên đá thạch anh nhưng đã không còn tròn to dễ thương mà là sắc xảo trưởng thành, Dạ Vũ nhìn cô trong một vài phút cận gần hơn quả nhiên sức nhớ ra gì đó.

- Cô....

- Mười ba năm trước ở một quầy đồ ăn tại khu trung tâm mua sắm lớn nằm giữa lòng thành phố, có một cặp đôi đang ngồi ăn uống trong im lặng, bỗng từ đâu có một đứa bé bị thu hút bởi cốc cà phê của một người trong cặp đôi đó bèn chạy tới bắt chuyện...

- Đại Thất Mỹ! Con gái của Trương Hoài Phong và Đại Hàn!

- Bingo! - Cô bật ngón tay - Con không biết mọi chuyện xảy ra thế nào khiến hai chú trở nên như vậy nhưng cứ quan tâm chuyện của thực tại đã, con không phải vợ chú Thành khó ở kia đâu.

- Khó ở!? - Hấn nhú mày nhại lại.

- Chứ lại không phải thế chắc.

Thất Mỹ bỗng kéo Dạ Vũ giả như giả vờ như đang thăm thì với y, nhưng thực chất giọng lại đủ cho cả Lệ Thành nghe cùng:

- Chú không biết đâu, chú Thành do độc thân lâu năm mà khó ở đã man áy chú ạ! Chú ấy lấy quyền làm tư, do mình không hẹn hò nên cũng tung ra cái luật các idol trong công ty không được phép yêu đương làm con không dám có đối tượng luôn...

- Mới mười tám tuổi trẻ măng mà đã muốn thu nhận scandal hẹn hò rồi sao? Mi mới nổi thôi đó nhé, quá phận là chú dìm mi xuống đấy! - Lệ Thành quả nhiên rơi vào hố của Thất Mỹ, tính trẻ con lồ lộ hiện ra.

- Blè! - Thất Mỹ đứng sau Dạ Vũ, thò đầu ra lấy ngón tay kéo mắt xuống lè lưỡi chọc điên đối phương.

Lệ Thành cố tình nuốt cục tức xuống, hít một hơi sâu điều hòa lại tâm trí mình, điềm tĩnh trở lại. Nhưng vừa khi hấn bình thường trở lại thì Dạ Vũ phũ phàng không thèm quan tâm hấn nữa mà lại vui vẻ bắt chuyện với Thất Mỹ.

- Trời đất, con lớn vậy rồi, mới ngày nào còn bé tí đi xin sữa socola của " người lạ " dễ thương vậy mà giờ xinh quá thế!

- Hi hi... papa từ lúc biết con được ra mắt công chúng chăm sóc nhan sắc con dữ dằn lắm! - Cô lấy hai tay xoa hai má.

- Papa với cha con vẫn khỏe chứ?

- Họ khỏe re, còn thừa tới mức cho con một đứa em cơ mà! - Trên đầu cô đen sì, xuất hiện mấy vạch đen.

-..... họ thực sự khỏe đấy.... - Dạ Vũ cười gượng.

- Thực ra thì họ đều định cư ở đây rồi, hôm nào đó con dẫn chú tới ha? Papa con sẽ vui tới mức đốt nhà hàng xóm luôn ấy! - Cô phấn khích nói quá.

-.... (đổ mồ hôi).... không nên vậy đâu Thất Mỹ....

- Thôi, xàm xí thế đủ rồi.

Cô đẩy Dạ Vũ tới trước mặt Lệ Thành, hai người mắt đối mắt xong lại lảng tránh nhau. Thất Mỹ không cho ai tách ra xa, đứng ở đó cố gắng gán ghép họ lại.

- Hai chú ắt hẳn phải có điều muốn giải thích với nhau chứ nhỉ? Cháu sẽ quay vào trong và ăn uống tiếp, không gian nhường cả hai đó!

Nói xong cô rút tay túi áo, đi vào trong bằng những bước đi nhanh chóng, dễ dàng hòa nhập lại với bàn tiệc nhỏ. Để lại hai bóng hình một thấp một cao đứng đó.

-

-.....

- Tôi...

- Tôi...

- Em nói trước.

- Anh nói trước đi.

- Tôi không hề biết Huỳnh Sa cô ta đuổi em đi, lúc cô ta nói tôi mới tá hỏa. Tôi còn cho người tìm em nữa, lục khắp thành phố đều không thấy dấu vết gì cả! Không phải tôi bảo Huỳnh Sa đuổi em....

- Tôi còn đang định hỏi vì sao anh lại sai người đuổi tôi một cách ác ôn như thế.... thật sự không phải?

- Không phải. Mấy năm qua em đi đâu?

- Tôi tới giờ vẫn không biết tên nơi đó, Huỳnh Sa tùy tiện ném tôi xuống con vực ở một ngọn núi, may mắn tôi thoát chết là nhờ rơi đúng một xe tải chở vải vóc của một người dân, tôi được gia đình người đó giúp đỡ cư mang tới tận giờ.

-..... em biết đường quay lại, tại sao không tới tìm tôi!??

- Tại sao tôi phải tới? Để làm gì? Ăn vạ? Tôi cũng có lòng tự trọng của mình chứ?

- Tôi xin lỗi....

- Tôi cũng không cho đó là lỗi của anh.

Hắn đột ngột nhào người tới ôm chặt thân ảnh quen thuộc vào lòng, Dạ Vũ lần này không cự tuyệt, không đẩy hắn ra nhưng cũng không đưa tay ôm lại hắn. Lệ Thành cổ họng như bị thắt chặt lại, chỉ lí nhí:

- Hãy đem theo con trở về với tôi đi.... Sự nghiệp tôi có, quyền lực tôi cũng có, tiền tài tôi không thiếu, tôi có thể làm tất cả những gì em muốn để bù đắp cho em và con... Dạ Vũ, thực sự để đưa em về nhà họ Hắc làm thiếu phu nhân khó vậy sao?

- Không khó.

Dạ Vũ nửa ngày mới phun ra hai chữ.

- Em đồng ý!? - Hắn hi vọng.

- Không hẳn. Nếu như bảo bối của tôi chịu chơi với anh thì tôi có thể xem xét lại. Giờ tôi không còn trẻ trung gì nữa, không cần mấy cái như hôn nhân chỉ cần con gái tôi có cuộc sống tốt thôi.

- Thật không!? Không nói dối chứ?

- Tôi trẻ con với anh sao? - Y nhú mày.

Hắc Lệ Thành bỗng nhiên toe toét miệng cười lại cầm cổ tay y kéo chạy vào lại quán. Hắn thẳng tuột đi đến chỗ Hoàng Phi đang nhai nhai miếng thịt bò mềm thơm trong miệng.

- Con gái! Gọi chú là cha đi con.

-.... Dạ?... Chú thích mẹ con đúng không nè? - Hoàng Phi cười tươi.

- Ừ. Chú cực kì thích luôn. Nghe này, nếu con gọi chú là cha thì chú sẽ đưa con và mẹ con về nhà của chú ở luôn. Có nhiều anh hầu đẹp trai và chị hầu xinh đẹp ở đó nữa, con tha hồ được họ chăm sóc cưng chiều,... còn nữa! Con sẽ được thỏa thích ăn kẹo socola hạnh nhân ngon lành!

Hắn nhớ đến hồi còn là một linh hồn thiếu nữ, Hoàng Phi chỉ chăm chăm lấy trộm đĩa kẹo socola hạnh nhân mà hắn để trên bàn làm việc. Mỗi lần ngoảnh mặt đi không để mắt tới, quay mặt lại kẹo không còn

lấy một viên cho hần. Mong là Hoàng Phi lúc này vẫn nghiện chúng.

- Này anh, làm trò gì thế!? - Vi phu nhân cảm thấy kì lạ.

- Đừng mẹ! Để họ nói chuyện - Vi Hạo ngăn lại, cũng theo dõi cảnh này.

Hoàng Phi hớn hở bò hần lên ghế:

- Socola hạnh nhân!? Được ăn thỏa thích hả chú?

- Đương nhiên, rất nhiều đó.

Hoàng Phi không ngần ngại phần mẹ của mình đi theo tình yêu của những viên kẹo. Nó dang rộng hay tay ôm chặt lấy cổ Lệ thành không rời to giọng:

- Cha! Con yêu cha nhiều lắm ấy!!!

Lệ Thành hoàn thành mua chuộc, vui sướng vò má cục ngọc của mình:

- Tốt tốt! Cha con cũng yêu con nhiều nhiều!!

Vi phu nhân ngơ ngác nhìn Dạ Vũ khoe miệng đang giật giật, Vi Hạo nhìn kiểu như đã sớm biết mọi chuyện, cười mỉm nhìn Hoàng Phi đoàn tụ.

Những người ngoài cuộc ngày hôm ấy hóng chuyện gần như muốn nhai cả đũa. Ngay buổi tối Lệ Thành đã muốn dẫn Hoàng Phi về nhà trước, ban đầu Dạ Vũ cũng hơi lo nhưng nghe thuyết phục mãi cuối cùng cũng chịu thua, giao con bé cho cha. Hoàng Phi trời sinh dính người, đòi Vi Hạo phải theo cùng. Vi Hạo lại yêu quý cô bạn, năn nỉ ỉ ôi mẹ hồi lâu, cả hai nhóc nháo nhào mãi cuối cùng người quyền lực cũng ngán ngẩm gật đầu - Vi Hạo được ở lại hai tuần ở nhà họ Hắc để chơi cùng Phi Phi.

* Tại dinh thự của Hắc gia *

Lệ Thành dẫn hai nhóc vào trong, một loạt người trong đó cúi chào rất nồng nhiệt. Vi Hạo thì ngoan ngoãn lịch sự mà cúi chào lại còn Hoàng Phi lại rất phóng khoáng kiễng chân vẫy tay chào rõ to lại còn khéo miệng khen mấy chú mấy chị xinh xinh đẹp đẹp làm ai nấy đều muốn yêu ngay lập tức.

- Này (20)! (17)... phiên hai cô chuẩn bị đồ ngủ cho hai nhóc nhé! - Lệ Thành tâm trạng nở hoa.

- Dạ! - (20) và (17) ngay lập tức đi làm việc ngay.

Lệ Thành đưa cả hai nhóc vào phòng khách, nơi có lão gia và phu nhân yêu quý của lão gia đang ngồi ăn bánh uống trà.

- Oa!!! Con chào hai chú soái ca!! - Phi Phi cúi đầu ngẩng dậy y như bật lò xo.

- Kêu ông bà chứ sao lại là ” chú ” hả con?? - Lệ Thành xoa rối cả mái tóc đỏ của Hoàng Phi.

Vi Hạo trầm tĩnh, giọng nghiêm lại:

- Cháu chào ông nội, bà nội! Cháu là Vi Hạo, năm nay mười lăm tuổi! Xin được ra mắt ông bà!!!

” tại sao lúc nó gặp mình nó không nói như thế!?? ” - Nội tâm ai đó gào thét.

Hai người ngồi đó đều ngạc nhiên.

- Trời đất thánh thần ơi..., Lệ Thành! Con đem ở đâu về hai tiểu thiên thần thể này... - Vương Tử Dịch than lên, vờ hai đứa lại gần cưng nựng.

Hắc Lệ Phàm vẫn hơi sững lại, nhìn con trai mình rồi lại nhìn đứa con gái nhỏ đang được vợ mình sủng nịnh kia, quay qua quay lại không dưới năm lần. Có thể có nhiều điểm khác nhưng đôi mắt thì không thể nào nói là không giống!. Cũng di truyền màu mắt vàng sáng mà sâu thẳm kia, cũng sắc nét và đẹp để uốn theo nét miêi nhân, y đang tự hỏi con mình có bí mật nhỏ nào sắp tiết lộ với mình.

- Lại đây, cho ta ngắm cô tiên nhỏ này một chút nào! - Y gọi Hoàng Phi tới chỗ mình.

Hắc Lệ Phàm vừa ngắm nghía vừa không ngớt miệng khen cô bé, trong đầu sực nhớ tới một kí ức cách nay đã lâu. Một linh hồn nữ thiếu niên mờ mờ ảo ảo xuất hiện trong căn phòng đầy các thiết bị sưởi ấm của y, cũng mái tóc đỏ rực rỡ, cũng làn đôi mắt nổi bật vô tình chưa một tầng sát khí mong mong nhận mình là cháu nội của y, cầu xin y bảo vệ đừng để thân xác mới của cô bị hủy và còn chữa căn bệnh quái ác bốn mùa đều thấy giá rét của y. Chắc chắn.... thiếu nữ ấy... là cô bé này.

- Cô tiên nhỏ, con tên gì? Bao nhiêu tuổi? - Y ngọt ngào hỏi.

- Con là Trần Dạ Hoàng Phi, năm nay mười hai tuổi rưỡi! Bốn ngày nữa là tròn mười ba!!

- E hèm! Là Hắc Dạ Hoàng Phi - Lệ Thành sửa sửa.

- Sao lại vậy ạ!??

- Con gọi ta là gì nhỉ?

-.... Cha?

- Vậy thì phải theo họ cha chứ!

- Giấy khai sinh con vẫn mang họ mẹ...

- Sửa đi là vừa, mai mẹ con tới đem theo giấy tờ, ta lập tức đem con đi sửa họ.

-.....

Hắc Lệ Phàm và vợ ngay lập tức ngừng phân tâm với những đứa trẻ, quay sang Lệ Thành. Trên mặt hai người in rõ câu nghi vấn: ” Con đang nói chuyện gì thế? ”.

-..... Đầu tiên ta sẽ dẫn hai đứa lên phòng, tạm ở chung với Tử Họa và Tử Du liệu có được không nhỉ? - Vương Tử Dịch hỏi chồng con.

Cả hai cha con miễn cho ý kiến. Tử Dịch lại quay về với kí ức làm quản gia dẫn hai đứa nhóc vừa đẹp vừa ngoan này lên phòng làm quen với hai đứa con lớn của mình.

- Lát nữa hai cha con nói chuyện xong anh sẽ nói với em sau! - Hắc Lệ Phàm bồi thêm một câu.

- Ừm, vậy em trò chuyện với bọn trẻ trên phòng một lúc.

Căn phòng khách bỏ lại hai cha con vu vơ ngồi nói chuyện.

-.... Tìm được rồi sao?

- Dạ....

- Cũng khá là lâu đó nhỉ? - Lệ Phàm cười cợt.

- Cha còn đùa con....

- Ha ha.... có nên tiệc tùng không a?

-.... Con nghĩ nên để tới sinh nhật con con, bốn ngày nữa là tới rồi.

- Ừm, thế cũng được.

Hai người đàn ông lại tiếp tục tầm phào về chủ đề tiệc tùng, lên kế hoạch cho buổi tiệc bốn ngày nữa mới tổ chức.

Hiện tại trùng lúc ấy, hai vị phụ huynh trở về nhà trong cô độc, công nhận thiếu vắng hai bảo bối luôn luôn âm ỉ kia họ cũng buồn không ít. Giờ mới nhận ra sự náo loạn của hai đứa cũng rất quan trọng trong cuộc sống của họ.

13. Chương 13: Con Gái Trực Tiếp Nối Lại Dây Tình Ái

Dạ Vũ ngày hôm sau đã vì con nhóc ngốc chính mình đứt ruột sinh ra đã ôm đồ từ già ông bà họ Cao lên thành phố quay lại Hắc gia. Trên suốt chuyến taxi, Dạ Vũ ngồi nghe thanh niên lấy chồng không cưới vợ - Cao Tiên Vĩ cắn nhả đủ điều.

Dạ Vũ nhận thấy một trình tự rất đặc biệt trong khoảng thời gian dài sống cùng anh chàng này, từ cái hồi chia tay cô bạn gái, Tiên Vĩ như bị trầm cảm, một câu ừ, hai câu ừ, ba câu im bật ; đến lúc chả hiểu thế nào mà lại vớt được một tên tổng tài đập chai, là thiên tài bán bơ cho người xung quanh, Cao Tiên Vĩ còn hoạt ngôn hơn lúc ban đầu, cái đặc biệt hơn nữa, chính Dạ Vũ cũng không dám tin đó là cơ bắp cuộn cuộn của anh chàng này cứ dần dần bay đi trong thời điểm hẹn hò, tới lúc kết hôn trở thành chú rể có vòng eo 55, nhìn Tiên Vĩ vào cái hôm ấy thật không thể nói đó là công ; chưa hết, đáng sợ nhất là cái lúc anh chàng này vác bụng bầu... cực kì cực kì khó tính, cái miệng cắn nhả thấy mệt chung quy cũng chỉ vì lý do anh tổng tài quá " siêng năng " về đêm khiến ai kia vất vả mang trong người cặp long phụng, nhưng mà thực chất thì anh chàng họ Cao vẫn rất vui, thường xuyên vuốt ve cái bụng tròn tròn chuyện với con.

Và bây giờ khi cả hai bảo bối đều đã an toàn ra đời, sức lực của Tiên Vĩ quả phi thường, tuy vẫn đang trong bệnh viện nhưng vẫn nhiệt tình la mắng khuyên răn Dạ Vũ một trận thông qua điện thoại.

- Ài! Cậu thực sự về đó á?? Nếu muốn con cậu sống tốt thì ném nó sang đây tôi nuôi combo cả ba cho! Tôi không có cho đứa cháu iu của tôi về với tên đó đâu.

- Không sao đâu, dù gì anh ta cũng là cha con bé, hơn nữa Hoàng Phi nó cũng phản tôi để về đó rồi.

- Chậc! Đứa cháu ngốc.... chắc chắn nó bị mua chuộc cái gì rồi! Kẹo socola hạnh nhân chứ gì??

- Ừa sao biết?

- Tôi mua chuộc nó suốt mà.

-....

- Thế hẳn ta có công việc ổn định gì không? Hay là còn ăn tiền cha mẹ?

- Cũng không thể đánh giá thấp như vậy được, anh ta có một công ty đào tạo thần tượng, tên DR thì phải.

- Quác! Hẳn thành tổng tài rồi? Haizzz... vậy thì cậu càng phải tránh hẳn ra!!! Nói cậu nghe, tổng tài toàn là bọn lưu manh giả danh tri thức, suy nghĩ bằng nửa dưới đó.

-.... Tiền Vĩ, chồng cậu có đó không...? - Dạ Vũ nhỏ giọng.

- Sao nói bé thế!? Con đười ươi lông cam đó đi mua cháo cho tôi rồi!

- Vậy... vậy hả?

Bộp!

Nỗi lo lắng trong lòng Dạ Vũ hóa sự thật.

Người đàn ông thân âu phục, điển trai nổi bật với mái tóc nhuộm màu cam giắt đứng ngay góc giường bệnh, giắt lấy máy điện thoại của Cao Tiền Vĩ giờ lên, mặt đen ngang nhọ nổi, tiện thể đặt cặp lồng cháo lên mặt tủ bên cạnh, gần giọng:

- Con đười ươi lông cam đó... là ai?

-.... A ha ha.... - Tiền Vĩ cười sau đó ngay lập tức trở mặt - Tôi nói anh đấy! Trả máy cho tôi nói chuyện với bạn.

- Tôi bận bịu công việc, được chút trưa nghỉ thì chạy tới đây chăm sóc cho em, vậy mà em còn nói thế?

- Chứ không phải tại mỗi tối anh nhảy chồm chồm lên giường bám lấy tôi y như đười ươi?

- Đó là trước khi em mang thai.... chuyện vợ chồng bình thường.

- Xía! Lo cho con anh đi, đưa máy đây.

- Không đưa.

Buông ra hai chữ xong, người đàn ông đưa máy lên trực tiếp nói:

- Người bên đó nghe đây.

- D... dạ! - Dạ Vũ giật bắn mình.

- Thứ nhất, tổng tài rất thông thái, suy nghĩ luôn dùng đầu, phần dưới chỉ dùng về đêm với vợ.

-.... Vâng?

- Thứ hai, tôi không phải đười ươi.

- Tôi biết.

- Tạm biệt.

TÚT.... TÚT...

-.... Chà, mình làm phiền Tiền Vệ nghỉ ngơi rồi.

Dạ Vũ âm thầm cất máy vào túi áo.

Y trở về nhà họ Hắc, được chào đón cực kì nồng nhiệt, nhất là mấy chị hầu gái, họ vẫn làm ở đây kể từ lúc Dạ Vũ đột ngột biến mất, phần lớn đều đã lập gia đình. Được xếp vào căn phòng ngày xưa của mình, vừa đặt đồ vào trong y ngay lập tức đi tìm hai đứa nhỏ của mình.

Hoàng Phi và Vi Hạo đang ở sân cỏ phía sau nhà, chơi trò chơi gia đình với ba đứa con của Hắc Lệ Phàm. Hai đứa con riêng của Vương Tử Dịch cả hai đều đã tròn hai mươi tuổi, mặt mũi nhan sắc không thua ai, còn con chung của hai vợ chồng, đứa nhỏ nhất chỉ mới năm tuổi, tên Hắc Lệ Chi - thiếu gia kẹo bông đáng yêu nhất Hắc gia. Thằng bé này rất chi là hợp với Hoàng Phi, cô bé muốn lấy cái gì nó ngay lập tức đi lấy, kêu khát nước nó phục vụ ngay, kêu đói nó kéo ra nhà bếp, muốn ăn vặt nó kéo ra tủ lạnh trong bếp,.... Vi Hạo mặt như bị thất sủng, hậm hực mà chả làm được gì, không được không được! Đường đường là nam hồ ngàn năm, nhất định không thể đi ghen tị với một đứa trẻ!!!

Còn nữa, xem quên. Vị thánh xấu miệng Hắc Lệ Thành cũng tham gia, đáng lẽ vị này tính chỉ chơi chút rồi ra cửa trực chờ đón thiếu phu nhân của mình. Nhưng rồi bé Hoàng Phi con hấn lấy tiếng gào thét làm vũ khí, hấn đành phải ngồi lại .

Hoàng Phi: Trong vai mẹ.

Vi Hạo: bị ép vào vai em trai út.

Tử Họa: Vai Cây cảnh biết giao tiếp (Vì Tử Họa chỉ có điện thoại làm công cụ nói chuyện).

Tử Du: Vai chị gái thứ hai.

Lệ Chi: Vai anh trai thứ ba.

Lệ Thành: Vai anh trai cả.

Vâng, logic sắp xếp vai của Trần Dạ Hoàng Phi thật độc đáo.

- Hoàng Phi, chơi nốt cái này là thôi đấy nhé! Đợi ma ma con đến rồi ta đưa con đi đổi họ.

- Họ Trần là của mama, giữ thế cũng có sao đâu?

- Theo họ cha!....- Về mặt hấn ám muội.

- Mẹ con đồng ý thì con sẽ suy nghĩ.

-.... người biết rõ kết quả nên mới nói vậy chứ gì?

- He he.... muốn con đổi họ thì đi sủng mẹ con cho tốt đi.

Con bé đứng dậy ghé tai Lệ Thành âm thầm công kích ông bố tuổi đầu ba.

-.... Muốn gì? - Hấn nhỏ giọng.

Hoàng Phi lém lỉnh trở ngón tay ra phía Dạ Vũ, miệng trưng ra một nụ cười mập mờ vốn không dành cho một đứa trẻ. Hắc Lệ Thành cũng ngây ngốc quay ra, thân ảnh vừa rơi trọn vào mắt, con ngươi của hắn tự nhiên sáng rực lên.

- Quay lại!

Hoàng Phi tóm lấy hai má hắn kéo, ra kí hiệu im lặng rồi lon ton đôi chân ngắn tởm về ngôi thơ trong sáng ra chỗ Dạ Vũ, hai tay vươn ra, vèo một cái nhảy tót lên bụng y, kẹp cả hai chân hai tay như con nhện cọ mặt:

- Mẹ!! Giờ mẹ mới đến sao? Con nhớ mẹ...

- Có thật là chị nhớ tôi không đó? Tưởng chị ăn kẹo socola hạnh nhân của ” chú đẹp trai ” quên luôn tôi rồi? - Dạ Vũ thả con gái xuống tử tế, giọng giận yêu.

- Đâu có, con ăn mười cái. Cứ ăn hết một cái là lại nhớ mẹ!

- Dẻo miệng. Con quay lại đó chơi đi.

- Mẹ! Cùng chơi nhé? Là trò gia đình đó.

- Mẹ biết, nhưng mà.... - Dạ Vũ nhìn qua Lệ Thành - Mẹ còn đồng đồ chưa dọn nữa, mẹ không chơi được, lần sau nhé?

- Đồ dọn sau đi! Con dọn cùng mẹ! Mau mau chơi với con.

Dứt lời con bé cầm tay Dạ Vũ lôi tới đám đang ngồi trên tấm bạt dãi ở thảm cỏ kia.

- Anh Tử Họa! Chị Tử Du, đây là ma ma đại nhân của em! Đẹp trai lắm đúng hơn?

Cô bé vỗ ngực khoe khoang.

- Chà... đúng là cực phẩm nha, con chào chú! - Tử Du chấp hai tay lại ngưỡng mộ.

Tử Hoa cũng gõ câu ” Con chào chú ” vào máy điện thoại, giơ lên cho Dạ Vũ nhìn. Lệ Chi cũng vụng về cúi đầu chào.

- Chào hai đứa. Hai đứa là...

- Anh ấy là Hắc Tử Họa và con Hắc Tử Du, nhóc này là Hắc Lệ Chi.

Tử Du nhanh nhẩu giới thiệu. Lệ Thành đột ngột háng giọng:

- Gọi y là chị dâu.

- Hả? - Tử Du quay sang khó hiểu.

- Đẳng đây là bla bla của đẳng này.

- A.... à à.... chị dâu! Xin lỗi chị a...

-???? - Dạ Vũ vẻ mặt y như vừa đánh rơi não.

- Cha ảnh cưới mẹ của tụi em, tức là anh em đó ạ.

- Ồ... ra vậy... ông chủ tái hôn rồi.

Hoàng Phi đứng tại chỗ hết kiên nhẫn:

- Thôi thôi, chào hỏi vậy là được. Mau chơi đi mà!!

- Được được.... chiều ý con - Tử Du gật gật.

- Vậy mẹ vai vợ của anh trai cả!

Vừa nói con bé vừa kéo Dạ Vũ đến ngồi cạnh Hắc Lệ Thành sông hắng giọng đi vào vai diễn.

- E hèm! Các con, mau ăn sáng rồi đi học đi làm nào!!

Bê ra một đồng kẹo đã để sẵn ở gốc cây, bày đầy ra bát chỉ trỏ. Tất cả chụm đầu giả vờ ăn, chỉ Lệ Chi và cô nhóc bóc kẹo ăn thật.

- Được rồi! Trai cả! Mau đi làm đi, trễ giờ rồi đó con!

Hoàng Phi chỉ chỉ cổ tay, ý là nhìn đồng hồ.

- Vâng vâng - Hấn mặt chán nản đứng dậy - Con đi làm ạ...

- Ủm... Con dâu ra tiễn chồng đi làm đi chứ!

Cô nhóc lén đá chân Dạ Vũ, đánh động, trong bụng phát cờ không ngừng.

- O...

- Con đang vào vai ” mẹ ”, mẹ là con dâu thì phải nghe chứ....

-....

Dạ Vũ cứng ngắc theo sau lưng Lệ Thành.

- À... tôi... tôi đi làm đây - Hấn làm động tác đi giày.

- M.... mình... đi cẩn thận.... - Dạ Vũ gãi đầu.

Sau đó Hắc Lệ Thành chạy như điên ra gốc cây anh đào cách đó một đoạn, nấp vào phía sau thân cây, ngồi tụt xuống. Hấn thở căng thẳng, tim đập thình thịch. Gì đây? Mình diễn quá sâu? Đây là trò chơi của trẻ con cơ mà?

- Trò chơi của trẻ con... trò chơi của trẻ con..... ài!! Điên mất! Mình muốn cái đoạn này thành sự thật...

Lệ Thành vò đầu muốn rụng hết tóc.

Dạ Vũ ngồi lại chỗ đám trẻ cũng không khá khẩm hơn, được vài phút thì lợ mọ đứng dậy:

- Mẹ... mẹ hơi mệt một chút..., để lần sau chơi cùng con nhé Phi Phi.

- Chú không sao chứ ạ? Mặt chú đỏ quá...

Vi Hạo biết tổng người này vì sao lại như thế, nhưng vì đang giả làm người thường, một chút quan tâm kèm thêm một chút ẩn ý coi như thêm kịch tính.

-... C... chú không sao, con cứ ngồi chơi với em đi. Đi nghỉ một lát chắc sẽ ổn thôi.

Dạ Vũ vội bước thật nhanh về phía cửa kính thông lối đi vào nhà, bỏ lại cả đám ngồi lại đó. Cứ tưởng như trò chơi sẽ tiếp tục diễn ra, nhưng Hoàng Phi bỗng nhiên ngồi bệt xuống, khuôn mặt đáng yêu bỗng trở nên buồn bã vô cùng. Ánh mắt sắc bén kia bị thứ cảm xúc đang ngự trị bề cong, trùng xuống, một tia ánh nhìn sang sảng cũng không có, màu sắc con người chỉ là một màu vàng tối hắc đi.

-.....

Tương trưng như cô nhóc sẽ gào lên thật to nhưng không phải. Đôi mắt của cô bé lã chã rơi xuống, tầng tầng nước mắt không ngừng dâng lên, phong ấn luôn cả tâm nhìn của Hoàng Phi - Cô bé đang khóc nhưng không hề có tiếng nấc, không hề có tiếng sụt sịt. Tử Du và Tử Họa lập tức cứng đờ, bối rối không biết phải

làm gì.

- Đừng khóc,... em nói với anh em ghét khóc nhất trên đời mà?

Vi Hạo ôm chặt lấy cô bé, thăm thăm thì thì.... Cậu nhóc cảm nhận được cơ thể Hoàng Phi đang run rẩy, thấy được cả nỗi sợ của cô bạn nhỏ.

- Nếu em can đảm nói thẳng với mẹ, mọi chuyện sẽ được giải quyết.

-.....

- Em muốn biết kết quả?

-..... (gật đầu).

Vi Hạo mỉm cười, đưa tay lau nước mắt cho cô:

- Vậy mau đi, đi tìm mẹ của em, nói tất cả những gì em suy nghĩ.

Cô bé như được vắn dây cốt, ngay lập tức cầm đầu cầm cổ chạy đuổi theo mẹ. Lệ Thành ngồi ở gốc cây, đơ người chứng kiến. Hắn chưa bao giờ cảm thấy nhói đau như thế, hắn chưa từng nhìn thấy Hoàng Phi khóc, hắn đã vô thức mặc định đứa con này đơn giản tới mức cao nhất, hắn sai rồi. Hoàng Phi đa cảm, trong lòng nghĩ nhiều lắm nhưng ngoài lại tỏ ra mình là một đứa ngốc thích cười. Cô bé với vai diễn này xem ra cũng thật mệt mỏi.

Hoàng Phi vội tìm mẹ khắp dãy hành lang mình đang chạy, thậm chí còn vấp ngã khi chạy vào đường sà các cô hầu đang lau. Gạt phăng sự quan tâm của các cô, con bé chỉ hỏi mẹ nó đâu và tiếp tục tìm. Dạ Vũ thực cũng chưa đi được xa, nhà này vừa dài vừa rộng, về phòng ngay trong thời gian ngắn là điều hơi khó nói.

- Mẹ!

Hoàng Phi gọi to khi thấy bóng lưng y. Dạ Vũ giật mình, khựng người.

-... Phi Phi? Sao con không chơi? Lại theo mẹ làm gì?

Y cố tỏ ra bình thường, xoay người lại. Cổ nở nụ cười nhưng nó ngay lập tức tắt mất.

- Con gái!??

Y hốt hoảng bước tới, ôm lấy cô bé vỗ vỗ lưng dỗ dành. Hoàng Phi lại khóc nữa.

- Con làm sao?? Bị đau chỗ nào? Nói cho mẹ!

- Con đau! Đau hết cả người! Đau chết đi được! Máu con cũng sắp thành tiết nâu đen rồi! - Cô bé gào lên.

-.... Con sao thế? - Dạ Vũ không nổi giận, mềm giọng.

- Con nhìn thấy một đồng ảnh cũ của mẹ trong phòng cha rồi đó!! Con đã biết hết tất cả, mẹ nghĩ xem con sẽ định nói gì!??

-.....

- Mẹ đã bao giờ nghĩ tới những lúc vì sao con lại hay đánh nhau với bọn ở trường chưa? Mấy câu như bị trấn lột đồ hay gì đó tất cả chỉ là nói dối mà thôi! Chúng nó thực ra là chửi con và anh Hạo là hai đứa không cha đấy! “Hoàng Phi là đứa con hoang không có cha! Vì Hạo là đứa con hoang không có cha!! Mẹ của bọn tao bảo mẹ của hai đứa chúng mày là hai con hồ ly tinh đó! ”

-.... Cái gì!? Con chưa bao giờ nói cho mẹ....

- Ha ha.... giờ mẹ biết thì có ích gì đâu.

- Hoàng Phi....

- Mẹ,... nếu mẹ đã chấp nhận sinh con ra... vậy có thể lần nữa chấp nhận cha con không? Để khi cha của anh Hạo công tác trở về, con và anh ấy phải dẫn cha của tụi con tới cho bọn nó biết mặt. Chúng nó mà còn nói thêm câu nào con sẽ đập chúng nó không còn nguyên vẹn môi mà ngậm thìa!! Làm ơn!! Con xin mẹ đấy!!

Hoàng Phi đột nhiên quỳ rạp xuống.

- Phi Phi! Con làm gì thế hả!?

Dạ Vũ vội kéo con gái đứng lên, nhưng nó nhất quyết ép đầu gối xuống đất.

- Mẹ đồng ý con mới đứng! Con thực sự có cha, con sẽ không sống như một đứa không cha nữa đâu!.

- Được! Được, mẹ đồng ý. Con mau đứng dậy, quỳ nữa mẹ cũng không đứng nổi đâu.

Dạ Vũ luống cuống, giọng trở nên gấp gáp.

- Vậy mẹ đi với con!

- Lại quay lại đó chơi sao?

- Không chơi nữa! Ba mặt một lời với cha, giải quyết cho xong đi.

Hoàng Phi ra sức kéo Dạ Vũ tới cong cả người. Y không biết phản kháng ra sao, miệng cũng đã đồng ý chân mà đi theo hướng ngược lại thì chẳng khác nào coi lời con mình nói là gió bay thoảng qua. Dạ Vũ cực kì căng thẳng bước theo con.

Thấy hai bóng hình đang đi tới, Vi Hạo lập tức lấy cớ dẫn Tử Họa, Tử Du và Lệ Chi đi chỗ khác. Để tất cả lại cho mình Hoàng Phi chủ trì.

- Cha!

Cô bé vừa gọi, vừa kéo Dạ Vũ tới gốc cây Hắc Lệ Thành đang ngồi rối loạn.

- Đấy, hai người giải quyết với nhau đi. Con đi ra chỗ khác.

Hoàng Phi hậm hực rời đi chỗ khác thật. Ó? Thế bỏ việc chủ trì hả cô bé?

Hai người có một khoảng riêng tư. Bắt đầu nói chuyện trọng đại.

- Chuyện.... gì thế? - Hắc ấp úng hỏi, phải phải đồ đứng lên

- Haizz..... vì con, tôi muốn chuyện của chúng ta ổn thỏa.

-???.... ổn thỏa? Ý em là sao?

- Tạm coi tất cả những chuyện kia là quá khứ, Hoàng Phi muốn một gia đình bình thường, mong anh sẽ cùng tôi đáp ứng cho con bé.

-.....

- Đừng có nhìn tôi chằm chằm như vậy.... trả lời nhanh.

-.... chờ mãi...

- h... hủ!?

- Tôi chờ mãi cái ngày em cho tôi cơ hội!! Cứ tưởng sẽ mất một thời gian dài, ai ngờ lại nhanh thế này chứ!

Thái độ của hắn thay đổi chóng mặt.

- . . .

- Yên tâm! Tôi sẽ cố gắng cùng em cho Hoàng Phi một gia đình đúng nghĩa!... mà tiện thể....

Lệ Thành gãi gãi đầu.

- Hửm?

- Em có thể đồng ý cho tôi đem con đi đổi họ không?....

- Tùy anh. Nó đồng ý thì đem nó đi.

- Nhưng nó bảo em đồng ý thì nó sẽ suy nghĩ.

- Hừm.... vậy tôi đồng ý đó. Anh hỏi nó xem thế nào.

- Đã rõ! Thưa vợ. Em đứng đây đợi nhé.... Hoàng Phi! Mẹ con đồng ý rồi nè, có đi đổi họ không??

-.... Chậc.... ai là vợ anh chứ?

- Ngoài vợ chẳng có ai chịu sinh con cho mình.

- Bớt đi. Tôi đều là có lý do mới quyết định như vậy, đừng hiweur lắm.

Hắn đi tới chỗ bụi cây xa xa, chui vào lục tìm ra Hoàng Phi đang ngói bên trong.

- Sao cha tìm được hay vậy?!

- Muốn trốn thì nhuộm tóc lại đi con.

- Nhuộm cũng vô tác dụng cha à, con thậm chí còn đi tẩy tóc.

- Vậy luôn. Thôi không linh tinh nữa, có đổi họ hay không?

- Đổi... thì đổi! Mama đã nói thế rồi mà.

- Nhóc con....

Hắn bắt giác buông ra hai chữ, đưa tay lên xoa đầu con gái mình.

-.... Xong việc cha sẽ đưa mi đi mua kẹo hạnh nhân.

- Thật không!? - Hai mắt cô bé vẫn còn ươn ướt lệ bỗng hào hứng sáng rực lên.

- Lừa mi chi?

- Đi liền đi cha! Đi nhanh nào!!

Cô bé nhảy cẫng lên, luôn miệng giục giã.

- Bình tĩnh... bình tĩnh, đi ngay bây giờ đây.

14. Chương 14: Chuyện Hắc Giám Đốc Khoe Vợ

Hôm nay Lê Thành tụ gọi từng tất cả idol lẫn thực tập sinh lên tập chúng hội trường lớn chỉ để tuyên bố hôm nay vợ mình tới trước khi y và con gái đến nơi.

- Đối xử với vợ con tôi cho tốt, bằng không tôi đuổi việc!

Cả đám:

-.....

Dạ Vũ và Hoàng Phi kì thực là do hấn rủ đi một cách quá nhậy, không chịu nổi rồi mới miễn cưỡng đồng ý. Xe chở thiếu phu nhân không lâu sau đó đỗ ngay trước tòa nhà DR to lớn, lò luyện của vô số thần tượng.

Lẽo đẽo dắt con toan bước vào lại bị bảo vệ kéo lại:

- Này anh, tôi chưa gặp anh bao giờ cả. Thử vào công ty của anh đâu?

- Xin lỗi, nhưng tôi không phải nhân viên ở công ty này.

- Không phải nhân viên? Vậy anh vào là có việc gì?

- Tôi có người nhà gọi tới đây ạ! - Dạ Vũ thành thật.

- Tôi chưa nghe nhắc qua....

Hoàng Phi nghe vậy bèn kéo áo người bảo vệ, miệng toé toét:

- Chú ơi, chú tạm thời cứ cho con và mẹ vào đi. Đằng nào cũng phải qua tiếp tân hỏi này nọ, xong lúc đó nếu xảy ra chuyện gì chú vẫn kịp lôi người ra ngoài mà?

Nghe lời của một đứa trẻ con, bảo vệ nghiêng đầu ngẫm ngẫm.

- Thôi chú còn nghĩ gì nữa, hay để con đứng đây với chú ha? Mẹ con vào nói chuyện với tiếp tân rồi con vào sau cũng được.

Hoàng Phi vừa đẩy Dạ Vũ vào cửa vừa nói.

- O.... - Anh bảo vệ không biết nói gì cho đúng hoàn cảnh.

- Đừng lo mà, con đứng đây là chú an tâm rồi còn gì. Chú cũng có thể ngó vào.

-.... Ừ... ừm....

Dạ Vũ thuận lợi bước vào trong, ngó nghiêng tò mò như nhà quê lên tỉnh vài giây rồi rẽ ra quầy lễ tân. Chị tiếp tân niềm nở đón tiếp, nhìn Dạ Vũ vẻ ngoài bánh bao không có lấy một tia nguy hiểm nào, chị an tâm hỏi:

- Anh có chuyện gì ạ?

- Tôi muốn gặp giám đốc ở đây, cô giúp tôi chút nhé.

- Giám đốc ạ? Anh đã hẹn lịch trước chưa ạ? (ra là đối tác).

- Lịch? Anh ấy chỉ bảo tôi tới đây, vậy thôi.

-..... (không phải sao?) Xin hỏi... anh với giám đốc... quan hệ thế nào ạ?

- Bằng.... à không, người thân, tôi là người thân của y.

Chị tiếp tân bắt đầu bối rối, chị đã từng gặp qua Hắc lão gia, Hắc phu nhân, còn cả các con của họ nữa nhưng chưa bao giờ nhìn thấy người này, chả lẽ trông sáng lạn thế này mà lại lừa đảo??

- A.... xin lỗi, tôi cũng chưa được báo trước. Hơn nữa luật công ty đã ghi rõ không được để người lạ vào công ty nên...

- Cái đồ đáng ghét!

-!??? (Sửng sốt).

- Không... xin lỗi, không nói cô. Tôi nói giám đốc của cô.

- Vâng vâng... tôi biết.

- Nhưng mà cô giúp tôi được không?

-.... Ừm.... tôi không thể vi phạm luật công ty ạ..., mong anh thông cảm.

- Làm ơn đó! Cô cho tôi gặp hần tôi đảm bảo đó không phải vi phạm luật gì gì đó đâu.

- Xin lỗi, tôi...

“ Chuyện gì vậy? ”

Một giọng nói lạnh lạnh khó nghe vang lên, gây sự chú ý của nhiều người gần đó. Chị tiếp tân gọi cúi đầu:

- Trưởng phòng Lâm!

Trước mặt Dạ Vũ là nữ nhân mang trên mình một bộ trang phục công sở chặt bó cơ thể, tóc búi cao gọn gàng, nhìn qua mặt thì cũng coi như là biết cách trang điểm, khá đẹp nhưng trên người cô này sức mùi nước hoa, rất nồng nặc. Dạ Vũ vài phút nhất thời còn nghĩ xem liệu có phải sáng chưa tỉnh ngủ cô ấy đã làm đổ nguyên lọ nước hoa vào người hay không. Cúi đầu chào người ấy lịch sự, nhưng hình như cô này hơi khinh Dạ Vũ thì phải.

- Cô nói xem? - Hướng ra chị tiếp tân, không thèm chào y nửa lời.

- Dạ... anh ấy muốn tìm giám đốc, nói là người nhà nhưng mà tôi vẫn chưa dám cho vào ạ... - Chị nói giọng run run.

- Giám đốc Hắc rất nổi tiếng, hàng tá người không nào đã tới đây tự nhận là người nhà của y để nhân cơ hội ve vãn bao năm nay, kết quả cực thảm. Giờ lại thêm một kẻ nào ngán nữa, nên biến đi hoặc tôi sẽ không nương tay.

Cô này hất cằm trịch thượng nói.

- Cô bảo ai nào ngán? Là nhân viên ở công ty lớn như thế này mà cô không thể ăn nói một cách phải phép à?

- Đã vào đây nói nhăng quậy lại còn lên mặt dạy đời? Mày chắc cũng chỉ là một điểm nam định lấy sắc ve vãn giám đốc Hắc chứ gì? Tao không để mày được như ý đâu. Cút!

- Đừng có lớn tiếng với tôi. Nói chuyện với những người khác cô đều dùng cái kiểu dấm chua chực năm đó sao?

Dạ Vũ cũng hết bình tĩnh, nói lớn. Hoàng Phi ở ngoài chứng kiến rõ, còn giật chú bảo vệ mượn máy, thuận thực nhấn một dãy số gọi đi. Bên trong vẫn bùng nổ khá lớn. Chị tiếp tân bao năm nhìn nữ nhân này, bây giờ được cơ liên liền mạng rồi chỗ bảo vệ y.

- Trưởng phòng! Chị thật sự sai rồi đó, công ty chúng ta là công ty đào tạo thần tượng, là người làm ở đây chị phải đối đáp lịch sự, chị dựa vào cái gì mà nói người ta là cái thể loại đó?

- Im! Liên quan gì đến cô? Chỉ là một tiếp tân quèn mà đi sân si cãi vã với tôi, muốn mất việc!?

- Mọi người ở đây cũng muốn mất việc vì chị lắm rồi chứ không riêng gì tôi đâu.

Bốp!

Cú tát bất chợt giáng lên khuôn mặt xinh đẹp của chị. Mọi người ạ cũng muốn lao vào hội đồng ả trưởng phòng này lắm rồi.

- Cô gái! Cô có sao không?

Dạ Vũ vội đỡ chị tiếp tân dậy, nhìn rõ nốt tay in trên má.

- Thật quá đáng, người ta làm gì cô!?

- Làm gì thì tự biết. Còn mày nữa thằng điểm nam, muốn ve vãn Lê Thành của tao thì đi chết trước đi là vừa!

... À, thì ra là người phụ nữ đa tình của giám đốc. Có vẻ cô ta không biết người trước mặt là ai.

- Cô xem mình là cái dạng gì đã rồi hẵng nói, cả gan động thủ ở công ty, cô chắc không cần công việc này rồi!?

- Còn lắm chuyện!

Cô ta giờ tay toan đánh cả y.

Hoàng Phi thấy thế liền ném cả điện thoại của chú bảo vệ, lao vào che chắn, không kịp trở tay nên vô tình thay mẹ ăn tát. Một cái đánh rõ đau mà con bé phải nuốt trọn.

- Phi Phi!? Đồ ngốc con sao lại làm thế!??

Con bé hiên ngang đứng dậy, gạt tay Dạ Vũ ra, quệt chút máu rỉ nhỏ trên khóe miệng, tự nhiên cười ra tiếng. Vẫn ánh mắt sáng lóa ấy, tự nhiên sắc lại lan tỏa ra xung quanh thứ sát khí đáng phải xách móng chạy.

- Con nhỏ này... từ đâu ra!? Bị đánh mà cười, mày bị điên?

Hoàng Phi đột ngột túm lấy cổ áo ả, mạnh bạo y như người lớn lôi xuống đối diện mặt mình:

- Bà già! Tôi bị điên cũng không tới lượt bà quẫn. Ban nãy cú đánh bà cho tôi khá là đau đấy, nếu tôi không nhanh chân thì mẹ tôi phải chịu đau rồi.

- Bà già!?... con nhỏ hư hỏng, ăn nói như vậy với người lớn mất dạy, quả nhiên hết mẹ của mày.

Bụp!

- Áaaaaaa _____!!!

Tiếng hét đau đớn của ả vang lên khắp đại sảnh lớn. Hoàng Phi thì ra dùng đầu gối, một phát thúc thẳng lên bụng đối phương.

- Tôi thậm chí còn chưa xưng "mày, tao" với bà... cũng chưa lời cha mẹ bà ra....

Nhìn ả quần quai trên sàn nhà, Hoàng Phi vẫn tàn nhẫn đạp lên người vài cú. Cảnh tượng đứng ngược đời, một đứa nhóc đang đánh một người trưởng thành... tất cả không ai can dự, mặc kệ cô ta, cũng tự hỏi sức mạnh đáng sợ của con bé từ đâu mà có. Con bé còn túm cổ dựng ngược ả dậy, toan dùng nắm đấm kết thúc, Dạ Vũ sững người... y chưa bao giờ thấy mặt này của con gái nhỏ... đáng sợ... nó luôn như thế này khi đánh nhau ở trường sao?

- Dừng lại Phi Phi! Đủ rồi!

Dạ Vũ lao vào, kéo con mình ra, ôm chặt vào lòng mình trước khi con thực sự mất kiểm soát.

- Cô ta chưa đánh mẹ, chưa động tay chân với mẹ. Nể cha con, tha cho cô ta đi.... - Y hơi run, nhỏ giọng khuyên nhủ.

Cảm nhận được sức run của mẹ tác động vào mình, Hoàng Phi sắc mặt trở lại bình thường, hồng hào đáng yêu đập chết vẻ mặt ban nãy.

- Mẹ đừng lo, con chỉ thay cha lọc nhân thôi.

Lúc này cửa thang máy chuyên mới "ting" một tiếng mở ra, xuất hiện thân ảnh sang trọng của giám đốc công ty.

- Hắc tổng!

Tất cả nhìn thấy hắc liên trịnh trọng cúi đầu. Hắc phát tay coi như bảo họ đứng thẳng dậy, khuôn mặt hớn hở lộ ra khi thấy Vũ và con gái, rất nhanh đi đến. Nhưng khi rõ cảnh tượng, lại lạnh mặt ngay lập tức.

- Chuyện gì đây? Vợ anh sao lại ngồi dưới đất ôm con thế này?

- Cha tới muộn! - Hoàng Phi chọt vào ngực hắc - vợ cha bị người ta khinh kia!

- Cái gì!? Đứa nào? Đứa nào to gan thế!??

Hắc Lệ Thành ngay lập tức mang về lạnh lùng đem đi đập vỡ.

- Đây cha!

Hoàng Phi ngây thơ chỉ vào cô Lâm trưởng phòng đang lộ mọ ngồi dậy, toàn thân cực kì đau. Vừa nhìn thấy Lệ Thành, ả đã chạy tới bám vào hắc kê ca. Vừa hay lại bị hắc phủ phàng hất ra.

- Câm miệng cô lại!

Nói xong bèn chuyển qua chị tiếp tân nấp sau Dạ Vũ đang sợ sệt.

- Cô kể chuyện ban nãy cho tôi nghe.

- Hắc tổng! Cô ta nói năng không tôn trọng anh này, tôi nhắc nhở lại đánh cả tôi, còn tính đánh cả anh ấy mà cô bé này chạy vào đỡ, bị ngay một cái bạt tai! Anh xem, má cô bé vẫn còn vết....

Chị tiếp tân nhanh miệng kể ra.

- Cô dám đánh con tôi!??- Lệ Thành trừng mắt với cô ả.

- C... con!??... không, không có mà. Là con nhóc tự lao vào, em không có ý đánh nó!

- Vậy đúng là cô định đánh vợ tôi hả? Cô giỏi lắm, vừa hay có vài bức thư dấu tên gửi lên cho tôi kiến nghị tôi đuổi việc cô, tính giữ cô lại và chỉ định nhắc nhở thế mà...

- Đừng! Giám đốc! Xin anh đừng làm thế với em mà.... em không muốn - cô Lâm thăm hại bám lấy chân hắc.

- Cứ phải cô muốn thì tôi mới được làm à? Mau viết đơn nghỉ việc rồi rời khỏi đây đi.

- Nhưng... nhưng em cũng bị đánh mà!?! Con... con bé đó đánh... anh xem... - cô ả vén mấy vết bầm Hoàng Phi vừa đá.

- Không phải cô định đánh mẹ nó lại tát nhảm nó hay sao? Nó đánh là đúng rồi.

Hắc gạt chân, đi tới ôm eo Dạ Vũ hùng hồn tuyên bố:

- Trố lòi con mắt ra mà nhìn, đóng tai lên mà nghe! Đây là vợ tôi, tức Hắc thiếu phu nhân. Lấy cô ta làm

gương, ai đắc tội với y thì cứ xác định mất việc đi. Mà tôi nói thẳng! Đã nghỉ ở đây vì cái tội đó thì không có nghĩa là tôi sẽ để các người có cơ hội làm việc ở nơi khác.

- Đã rõ thưa Hắc tổng!!

Cả đại sảnh vang lên tiếng đồng thanh.

- Cha!

- Gì con?

- Cha tuyên bố mỗi vợ cha với họ! - Cô bé bĩu môi, khoanh tay trước ngực.

- Ủ thì đây là con gái tui! Hắc tiểu thư, nó nghịch lắm nên có làm phiền gì mọi người thì mọi người rộng lượng bỏ qua! - Hắc lớn giọng.

- Cha! Con là con cha đó!

- Thì ta có bảo không đâu?

- Cha quá đáng, có vợ bỏ con.

Trong lúc cô bé cần nhẫn thì Hắc Lệ Thành đã dẫn Dạ Vũ vào thang máy.

- O!?? Cha à!!

- Có đi theo không? Hay muốn đi chơi? - Hắc đứng trong thang máy nói.

- Cha! Cho con xử lý cô này được không? Đừng đuổi việc cổ - Hoàng Phi chỉ vào cô ả đang khóc thút thít.

-.... Tùy mi, muốn làm gì làm. Nhưng cô ta sẽ bị giáng chức - Dứt lời liền nhấn nút thang máy lên tầng.

Mọi người liền hoạt động lại bình thường. Hoàng Phi đưa tay kéo cô Lâm đứng dậy.

- Đừng khóc nữa, tôi xin cha cho cô ở lại đây rồi. May cho cô, hiện tôi đang cần một người dẫn đi lung tung trong công ty, cô làm ở đây lâu rồi ắt hẳn cũng biết hết các chỗ, tôi đi đến đâu muốn hỏi thì cô chỉ việc trả lời thôi, hử hông?

-..... (gật đầu)..... Xin.... lỗi... tiểu thư...

- Không có cha tôi ở đây, gọi Hoàng Phi là được. Với lại ban nãy tôi cũng hơi mất tự chủ, mạnh tay với cô... xin lỗi. Mà cô tên gì?

-.... Lâm San San....

- Vậy tôi gọi là cô San nhé!

Phi Phi nói tới đây bỗng nhớ tới chú bảo vệ trẻ bên ngoài bèn chạy ra ngoài, cô Lâm cũng bất giác ý thức được việc của mình và chạy theo, bên ngoài, chú bảo vệ đang ngồi chồm hổm nâng niu thi thể đã tan tành của chiếc điện thoại yêu dấu, mặt muốn khóc mà không ra nước mắt nổi.

-..... con mua cho chú điện thoại mới ha?? - Hoàng Phi nhe răng cười, gãi gãi đầu.

- Thôi, con mua làm sao nổi... chú còn không mua nổi nữa là.... - chú bảo vệ mếu y như trẻ con.

- Cô San ơi, ở đây có chỗ nào bán điện thoại không?

- Tầng 12 của công ty là khu bán điện thoại.

- Tiện quá! Đi, chú cháu mình đi chọn điện thoại!

Hoàng Phi lôi tay bảo vệ vào lại công ty, còn bổ sung:

- Cháu không thể mua loại đắt nhất hiện nay, nhưng ít nhất thì cũng mua được loại tương tự như cái chú đang sử dụng!

Ba người leo dèo vào thang máy thường của công ty, lên thẳng tầng 12 của công ty. Vì công ty có nhiều thần tượng kí hợp đồng đóng quảng cáo cho các hãng máy nên Hắc Lệ Thành cũng đầu tư mở ra cả một cửa hàng ở tầng này để bán hàng điện tử chuyên dụng: Điện thoại, laptop, sạc, vỏ ốp, loa bluetooth, micro blue tooth,..... v... v... thậm chí cả thẻ điện thoại cũng có bán. Cứ hãng máy nào có " gà " nhà mình tham gia là hẳn cho một số lượng hàng nhỏ về bán.

- Chà... chỗ này cũng của cha tôi đó hả?

San San gật đầu, dẫn cả hai vào trong để họ lựa, còn mình đi vào WC sửa sang lại mình.

- Chú chọn đi.

- Thôi... chú là người lớn..., bắt đền con làm gì. Chú về làm việc đây...

- Cô ơi cháu mua cái này!

Hoàng Phi ngẫu nhiên chọn một cái hiện đại hơn con cục gạch của chú bảo vệ, gọi cô nhân viên. Cô bé dư sức trả tiền cho nó. Thanh toán xong cô bé lập tức giật lấy sim cũ của chú bảo vệ lắp vào, còn mua cả ốp và dán cường lực chắc chắn. Chiếc máy trân trọng được trao tới tay chủ.

- Đây, của chú. Nếu chú không muốn bắt đền con thì coi như tốt bụng tặng chú, lí do dễ nghe hơn phải không?.

- Chú chỉ thấy thẹn hơn....

- Thôi mà!

-.....

Hoàng Phi trao đổi liên lạc với chú bảo vệ, tiện lúc chờ người. Lâm San San sau đó đi ra với vẻ ngoài bóng bẩy hoàn thiện hơn, theo sau Hoàng Phi giải thích thắc mắc của cô bé. Hoàng Phi dành cả ngày để đi tham quan lung tung công ty của cha.

Còn trong lúc đó thì...

Lệ Thành bám lấy vợ y như đĩa xôi, dùng những từ hoa mỹ dỗ dành vợ.

- Haizz.... làm ơn đi, tôi không có để ý đâu, đừng nói lung tung nữa được không? Anh đặt tôi lên đỉnh núi Phú Sĩ rồi.

- Anh chỉ hận không đặt vợ lên được cung trăng thôi - Hấn miệng dỏ quánh.

- Vậy anh lôi mẹ con tôi tới đây không phải để chơi không đấy chứ?

- Với nhóc kia thì đúng là để chơi, nhưng với em là có thêm một lý do nữa!

Hấn lục trong ngăn bàn hồi ngăn, lấy ra một hộp nhung màu xanh than, đem tới trước mặt Dạ Vũ hững hờ mở ra. Đập thẳng vào mắt y là hai chiếc nhẫn với mặt đá ruby đỏ rực rỡ, cuốn hút.

- Đây là...

- Vợ à, cái này anh mua lâu lắm rồi! Từ cái lúc anh cho đứa con gái nhà bạn thân em debut ấy!

-... thời gian trôi, độ lầy nhầy của anh được sinh ra và tăng trưởng theo thời gian đáng sợ quá ha...

-... Được rồi, anh nghiêm túc đây. Dạ Vũ, mười năm qua em đã chịu khổ, giờ anh muốn bù đắp cho em, em gả cho anh nhé?

Hắn hồi hộp chờ đợi.

Dạ Vũ thở dài, dựa lưng vào ghế sofa, tiện tay gấp hộp nhẫn lại. Hành động đó làm Lê Thành vô cùng hụt hẫng.

- Vũ à,... em... vẫn chưa chấp nhận tôi?

- Tôi có nói thế à?

- Nhưng em...

- Tiết kiệm chút đi, cặp nhẫn này hãy sử dụng vào lễ cưới.

- Vậy là đồng ý đúng không!?

- Chẳng lẽ giờ tôi nói không?

- Yay!!!! Yêu vợ nhiều lắm!!!

- Nóng! Bỏ ra coi!!

- Cho ôm tí thôi....

- Ày,... hết nói nổi... thảo nào con bé nó lì không chịu được, ra là di truyền từ đồ ngọc nhà anh.

- Hi hi, con hơn cha là nhà có phúc! Thưa thiếu phu nhân của anh ~~

15. Chương 15: Câu Chuyện Nhỏ : Các Thần Tượng Bấy Hắc Giám Đốc .

Đại Thất Mỹ, debut cùng nhóm Eternal với nghệ danh D - A, rất nổi tiếng, hàng triệu fan trao đảo vì hình tượng ngẫu lòi hiện đang bị nhốt trong phòng nghỉ của giám đốc.

- Chú!!! Thả con ra!! Con đâu có làm gì sai!????

Cô hét ầm lên, tay đập sầm sầm vào cửa.

Hắn vẫn thản nhiên ngồi ở ngoài, chễm chệ trên chiếc ghế quyền lực làm việc không hề dả động tới cô. Nãy giờ chuyện này đã diễn ra nửa tiếng rồi, cơ mà Thất Mỹ vẫn chưa có dấu hiệu mệt mỏi nhỏ giọng xuống.

Cộc cộc...!

Tiếng gõ cửa bất chợt vang lên.

- Vào đi.

Hắn lãnh đạm lên tiếng, mặt vẫn cắm vào đồng giấy tờ, Đại Thất Mỹ mãi đập cửa hét nên không nghe thấy tiếng động gì.

-... Anh lại làm gì con bé nữa thế?... Từ lúc em tới làm ở đây đến giờ phần lớn thời gian anh đều nhốt con bé thế này, vẫn chưa thừa cái vụ bỏ quên con bé trong phòng nguyên đêm ở công ty hay sao?

Dạ Vũ vừa đi vào đã nghe thấy tiếng rầm rầm cùng tiếng kêu la, không khỏi nhú mào, đặt mạnh ly trà y pha cho hắn xuống bàn. Hắn vẫn im lặng lì lợm kí thêm vài tờ giấy nữa, rồi mới hướng tới trà nóng nghi ngút khói thơm.

- Anh có nghe em nói không??

-... Bà xã, anh đang phạt nó mà.. - Hắn thổi nhẹ nhẹ cho nguôi bớt, kê miệng ly lên môi hớp một ngụm nhàn nhặng đắng.

- Chuyện gì mà anh phạt con bé liên tục vậy!? - Dạ Vũ hướng mắt tới cửa phòng (nơi nhốt Thất Mỹ).

- Nó là đầu xỏ xui đồng nghiệp đặt bẫy anh sau hôm chúng ta đám cưới hai ngày!

Cụ thể mọi chuyện nó diễn ra như thế này....

Vào một ngày đẹp trời, mọi thực tập sinh và các idol tới tòa nhà DR tụ tập. Vì đang vào tháng cạnh tranh với các đối thủ từ công ty khác, họ rất mệt mỏi và kêu than đủ lời. Eternal không phải ngoại lệ, nhóm này mệt đến mức muốn phát điên, sau hai nhóm nhạc tiền bối đã giải nghệ, họ bây giờ chính là đầu tàu của DR nên nhất định phải cạnh tranh mãnh liệt nhất. Lịch trình dày đặc, các bài hát mới đều mang vũ đạo mạnh và khó, bình oxy được sử dụng ngày càng tăng, ngày nào cũng lặp đi lặp lại cái tuần hoàn ấy, họ thực sự muốn vào viện nằm cho xong. Những ca sĩ khác nhẹ đô hơn một chút nhưng cũng muốn theo chân Eternal đi nằm giường bệnh. Đã quá mệt mỏi, vị giám đốc lại vô tình không hiểu nỗi lòng họ, lang thang hết chỗ này tới chỗ khác trong công ty cần nhân rồi ném cho gà của mình một câu:

- Đừng có lười biếng!

- Nhưng giám đốc à, chúng cháu quá mệt rồi. Có vài show chưa công bố ra công chúng hay là bỏ khoảng ba cái cho tất cả nghỉ liệu có được không? MV, lyrics, ngay cả đêm diễn nhận giải (ẩ danh) cũng đã xong rồi mà? - Một người trong số ca sĩ solo nói.

- Thực sự vậy? Thế cứ xong mấy cái đấy là tính không làm nữa à? Vậy thì thử hỏi mấy bài hát mới truyền bá của các cô cậu sẽ tồn tại được bao lâu? Làm việc mà mệt cái muốn nghỉ thì làm làm gì?

Dứt lời hần rời khỏi. Mọi việc cứ diễn ra theo vòng tuần hoàn.

Cuối cùng, vì hết chịu nổi, họ đã truyền miệng nhau tụ tập tất cả ở phòng tập rộng nhất bàn chuyện.

- Chúng ta không phải cứ để thế này chứ!?

- Phải kiến nghị! Kiến nghị! Tôi chỉ cần một ngày nghỉ thôi là đủ rồi.

- Có kiến cũng vô dụng.

- Vậy kiện đi!? Hoặc lên án trên sóng truyền hình ấy! Chúng ta có fan mà?

- Cậu có phải thần tượng không? Sao lại lợi dụng fan? Họ rất tin yêu idol của mình, đừng phá vỡ niềm tin đó.

- Nói đúng, và cũng không nên làm xấu danh dự của giám đốc, y dù gì cũng chỉ là lo cho miếng cơm của chúng ta thôi.

- Vậy giờ phải làm sao? Đi năn nỉ ôm chân?

-.....

-....

Mọi người rì rầm mãi, nhưng kết quả cực kì không khả quan.

- A! Mọi người, tôi có ý này!!! - Thất Mỹ sực nảy ra một suy nghĩ, hăng hái giơ tay.

- Cô nói xem? - Tất cả túm tụm lại.

- Gài bẫy đá chú ấy làm idol như chúng ta. Vừa thu hút sự chú ý dư luận, vừa cho chú ấy ” tận hưởng ” vất vả của chúng ta, cách này được không?

Bỗng tự nhiên ai cũng nở ra một nụ cười đầy ma quái. Phải! Đây chính là điều họ mong muốn. Đem giám đốc ra làm bia đỡ cho họ nghỉ xả hơi.

- Nhưng mà Thất Mỹ à! Giám đốc khó mà lung lay ý chí lắm đấy! Tiếp cận nổi không? - Một người cảm thấy bất an, cũng lấy cảm giác này sang từng người.

- Ngốc lắm! Các cậu quên thiếu phu nhân rồi hay sao!?

- Phải nha!

Mọi người lại hớn hở gật đầu. Thiếu phu nhân Dạ Vũ đợt này tới làm thư ký cho chồng, cũng có nhiều cơ hội làm quen với họ, rất ôn hòa, dễ tính, hảo hảo đối tốt với gà nhà, còn thì thoả ghé phòng tập của từng người tặng đồ uống, và hỏi thăm tình hình. Ai cũng quý vị thiếu phu nhân này hết.

- Ok, kế hoạch như này!...

Tất cả đều nghe theo chỉ dẫn của Thất Mỹ mà làm, thậm chí là diễn rất có hồn. Một ngày nghỉ quả thực bây giờ như vàng như bạc với họ, có phần bố Thành thì cũng chả đắn đo nhiều!

.....

Chiều hôm đó, Lê Thành vừa mới bước ra khỏi phòng đã bị Dạ Vũ tóm lại. Hắn ban đầu giật mình nhưng sau lại tưởng vợ yêu chủ động nên để y lôi vào, ảo tưởng chưa được một nửa đoạn phim thì bỗng y đánh một câu:

- Ủm! Mọi người nói đúng, anh rất đẹp!

-.... Cảm... ơn?

- Hát cho em nghe xem?
- Em làm sao thế? Bây giờ đang ban đêm đó!
- Mặt anh dày hơn so với sự xấu hổ đó mà?
- Em bây giờ xéo sắc thật !!
- Nhanh đi! Em còn về với Phi Phi.
- Tại sao??
- Hát đi! Nói nhiều quá!

Y cầm điện thoại lên quay hẳn, thúc giục. Hẳn vì theo mệnh lệnh vợ nên miễn cưỡng nghệu ngao mấy bài hát. Nói là nghệu ngao vậy, thật ra nghe không tồi. Nghe không quá xuất sắc nhưng cũng đủ làm dịu tai người nghe rồi, cứ tưởng mấy người suốt ngày ngồi bàn giấy kiếm tiền như hẳn hát giở lăm chứ. Mỗi tội hát không tử tế bài nào vì chỉ thuộc có một đoạn.

- Anh hát nguyên bài cho em!
- không thuộc!
- Mấy bài của ca sĩ công ty mình ý.
- Bài nào?
- " Master " ! Là bài của Eternal nhà anh đấy.
- Em có biết bài đó bị gắn mác 19+ vì mấy ca từ ám muội không?
- Tuổi của anh gấp ba số 19 đó!
- Bài đó anh không hát nổi! Mà em đã nghe qua nó!??
- ừ, nghe rồi. Đầu tư MV khá đấy.

-.....

- Nhưng em sẽ không để anh lãng sang chuyện khác! Anh hát bài “ âm hưởng máu ” đi!

- Em bảo anh hát ” Âm hưởng máu ” vào ban đêm á!??? - Hấn dựng tóc gáy.

” Âm hưởng máu ” là bài hát solo đầu tiên của Đại Thất Mỹ, bài hát pha tạp giai điệu gây nghiện, còn gây cảm giác hồi hộp và đáng sợ cho khán giả, rất được đón nhận . Mặt khác lại gây tranh cãi vì nội dung quá lứa tuổi trẻ em, lỡ như bọn trẻ vô tình nhấn vào có thể sẽ bị ám ảnh vì nó theo mảng kinh dị. Tuy nhiên, bài hát là một lời cảnh tỉnh vô cùng sáng suốt đến tất cả mọi người, mọi lứa tuổi từ thiếu niên trở lên, đừng quá cẩn trọng kẻ thù trước mặt bạn mà quên mất kẻ luôn tiếp cận gần bạn trực tiếp từ phía sau. Không phải kẻ đó sẽ trực tiếp cầm dao đâm bạn, gây ra một cảnh máu me ghê tởm, rồi sau đó phi tang chôn bạn và bị linh hồn của bạn đeo bám như trong MV mà sẽ là gián tiếp, con dao biểu thị cho những kẻ tính mà tiểu nhân dùng để tiếp cận bạn.

- Ca khúc đó rất hay, Phi Phi cũng thích nó lắm. Anh hát đi, để em ghi hình lại đem cho con nó xem.

-..... Nó là đứa trẻ hiếm hoi không bị ảnh hưởng bởi tính kinh dị của bài hát.

- Em nói anh hát đi mà!!

- Rồi rồi!! Anh hát đây.

Và thế là Hắc giám đốc hoàn toàn sập bẫy.

Không chỉ đem đoạn video dài 20 phút tính cả cuộc trò chuyện của họ cho Hoàng Phi xem, Dạ Vũ còn đem gửi cho Thất Mỹ. Sau đó Thất Mỹ cùng những người khác lập tài khoản riêng, đem video cắt đi một nửa và chia sẻ, thậm chí còn đem lên cả you**be kênh của công ty đăng, ghi là: Fancam Chibi DR (thực tập sinh sắp debut). Và nhận được vô số người ập vào dìm thính, đoạn đó nhận được vài nghìn view.

Hắc Lệ Thành thành ra mỗi ngày đều phải bịt kín mặt như ninja để đi ra khỏi công ty bay vài xe về nhà mỗi khi tan ca vì fan lột hồ đứng đó đông nghịt. Hấn không thể trách vợ vì Dạ Vũ nói đoạn video của mình kéo dài hơn 20 phút mà trong khi đó trên you**be chỉ có 10 phút, làm sao là mình làm được. Y thậm chí còn cho hấn kiểm tra lịch sử xem mình có chỉnh sửa gì không. Lệ Thành đương nhiên không nghi ngờ vợ nữa. Nhưng hấn chẳng biết thủ phạm là ai.

Hấn đem chuyện này nói với mấy idol nhà mình. Thay vì giận cùng hấn, gà nhỏ nhà hấn ra vẻ mặt cực kì diễn sâu nhưng miệng lại xui hấn:

- Thôi giám đốc ạ, chuyện đã tới nước này, phản công chúng chắc chắn sẽ sống không yên ổn. Chú nên lên sân khấu như chúng cháu một thời gian....

-.... - Hẹn hán lời.

Và thế là Chibi DR debut như thế mặc dù hẳn chẳng ưa cái nghề danh trẻ trâu, không ai biết đó chính là giám đốc quyền lực nhà DR. Trong cái rủi có cái may, hẳn luôn là kẻ bí ẩn trong giới giải trí, không ai biết mặt. Gặp đối tác cũng đeo cả tóc giả và trang điểm mặt mình trở nên khác biệt, quả thật cực dị. Chibi DR hợp tác cùng D - A trong ca khúc debut: " xin chào! Tôi là Chibi DR ". Mặt trái của sự hợp tác này, " tiền bối " D - A chỉ nhận được 1/4 lợi nhuận, rõ ràng Lê Thành lấy công tư, lấy uy bắt nạt cô gái. Chỉ vì lý do: "Không biết rap nên nhờ người rap hộ ". Trời má! Công ty này có hàng tá rapper cơ mà!? Sao cứ phải con nhóc họ Đại mới được!??

Lúc biểu diễn show đầu ở sân khấu trao giải (ần danh), Dạ Vũ và Phi Phi cũng đến xem, còn được ưu tiên đứng hàng đầu tiên. Hoàng Phi vừa nghe thấy MC gọi tên Chibi DR và D - A là ngay lập tức hò to ngang các fan hâm mộ đằng sau.

Nổi tiếng tức là sẽ bận rộn, hẳn có lịch trình chằng chịt như tơ nhện, giờ mới hiểu vất vả của gà nhà. Tuy nhiên cát - xê hẳn kiếm được không nhỏ nên cũng không hé miệng kêu ca với bọn này mà chỉ về nhà ôm vợ kể lể, cơ mà càng về sau hẳn càng khó có thể về nhà.

Hoạt động được một thời gian, không biết vì lý do gì mà cái bấy do gà nhà DR lập ra bị " Chibi DR " phát hiện, tất cả bị đẩy ra kí túc xá dọn dẹp cho các thực tập sinh một ngày, còn riêng Thất Mỹ thì liên tục ngày nào cũng bị gọi lên bắt lỗi và nhốt vào phòng tới tận khi hẳn tan làm.

.....

- Thôi nào anh, thả con bé ra đi. Thất Mỹ làm việc mệt mỏi và mọi ca sĩ của DR cũng vậy, tất cả đều đem lợi nhuận về cho anh, đáng ra anh cũng phải cho tất cả nghỉ ngơi....

- Tại sao đến em cũng nói đỡ thế nhỉ!? Em chả hiểu gì cả!.

Hắn vùng vằng đứng dậy bỏ ra ngoài.

Dạ Vũ không đuổi cũng không giữ lại, đẩy chiếc tủ nặng đang chặn cánh cửa ra, mở khóa thả tự do cho Thất Mỹ.

-.... haizz... con cảm ơn chú.

- Về phòng tập với nhóm đi.

- Vâng ạ!.

Nói xong cô chạy như bay. Dạ Vũ ở lại một mình, quay ra bàn làm việc của chồng dọn dẹp lại. Khi dọn tới

tập tài liệu thứ ba thì bỗng làm rơi ra một tờ kế hoạch đã được gõ máy. Đặt tập kia cho gọn rồi cúi xuống nhặt nó, vô tình đọc loáng cụm từ ” đi du lịch ”. Y tò mò đọc thử. Bên trong là nội dung về việc sắp xếp cho công ty đi du lịch hai ngày. Dạ Vũ có chút bất ngờ, thậm chí mỉm cười.

- Ra vậy, bảo sao lại nói mình không hiểu lại bỏ ra ngoài. Đúng là đồ trẻ con mà!

16. Chương 16: Xin Kết Thúc

Xin chào! Lại Mayumi đây

Tình hình là Mayumi phải kết thúc bộ này với vốn vẹn 15 chương thôi. Ban đầu dự định là 20 chương (4 chương ngoại) nhưng có lẽ mấy chương cuối bắt đầu ra dáng ngoại truyện rồi nên Mayumi nghĩ mình nên dừng lại ở đây.

Đằng nào thì cái kết nó đã rất ngọt ngào rồi phải không?

Không phải đường mật thì cũng phải là đường công nghiệp nha!

Hắc gia: Cảm ơn mọi người đã ủng hộ câu chuyện nhỏ của chúng tôi tới ngày hôm nay.

Hắc Lệ Thành: Tôi thật sự không xấu tính như mấy chương đầu mà bà Mayumi viết, mọi người đừng hiểu nhầm.

Dạ Vũ: (cười) Thật ra... trong lúc viết bản thảo trên giấy, Mayumi đã định để Thành làm ôn nhu nhút nhát thụ và tôi là phúc hắc bá đạo công, nhưng không hiểu vì lý do gì mà lại đổi thành như vậy.

Mayumi: Do đột ngột cao hứng thôi. Đằng nào cũng chỉ là truyện, còn vị trí các cậu ra sao thì vẫn y như thế còn gì?

Dạ Vũ: Phải nha! Em sướng nhé Lệ Thành, được tác giả đáp ứng cho ước mơ một thời gian đảo chính. Giờ hết truyện rồi, anh phải phạt em rồi!

Hắc Lệ Thành: Cái gì? Em vô tội, em chỉ làm theo ý bà Mayumi thôi! Anh mà phạt em... em... em dọn đồ bỏ về nhà cha mẹ ruột!

Dạ Vũ: Ấy đừng! Cha vợ sẽ bóp cổ anh mất.

Mayumi: Trật tự, muốn nói gì thì về đóng cửa bảo nhau. Đây là talk show, làm ơn giữ chút tiết tháo. (Cười)... Hoàng Phi, ở nhà hai người đều vậy sao?

Hoàng Phi: Dạ! Cha Vũ toàn chọc baba Thành, ba Thành đánh cho một trận mà vẫn còn nhây kinh khủng khiếp. Con đang tính mấy ngày nữa sẽ chuyển đến ở nhà chị Thất Mỹ ở.

Đại Thất Mỹ: Hả? Chị còn đang tính dọn sang chỗ em đây!

Mayumi: Ha ha... trở trêu nhỉ? Được roài, còn ai muốn thanh minh nhân cách không?

Huỳnh Sa: Có tôi! Có vài bác không thích tôi, nên tôi phải nói. Nghề của tôi là diễn viên nha, không phải gái bán hoa mà cũng không lợi dụng gì vợ Dạ Vũ.

Mayumi: Như vậy không phải chính tỏ cô diễn rất đạt sao?

Huỳnh Sa: Có lý a.

Cát Vũ: Tôi là anh trai Lê Thành nhá, ruột thịt đó. Tôi muốn kiện Mayumi vì tội cưỡng ép tôi đóng cảnh nóng với em trai.

Mayumi: Cát xê cũng đã nhận, muốn kiện đi tìm đầu gối mà kiện.

Hắc Lê Tư Thanh: (cốc đầu) đồ ngốc, anh đi gây chuyện với bà, lơ mơ bà phóng bút cho anh chìm không còn đường ngoi lên bây giờ.

Mayumi: Ừ, tôi suýt thì làm vậy đó (ném bút).

Gia đình họ Cao: Tác giả! Quá giờ phát sóng show rồi, đừng xàm nữa.

Cao Tiền Vĩ: Phải á! Kết thúc nhanh chúng tôi còn phải đi tuần trăng mật, phải không anh?

Chồng y: Đúng thế a... Nhanh đi, hay muốn tôi cho đi nhà lao ngoài đảo?

Mayumi: Xin lỗi, anh là tổng tài nhưng không có nghĩa là có thể vượt được mặt tôi. Tôi quyết định ai sống ai chết đó.

Dạ Vũ: Chị bớt giận, em rě em nó vậy không phải đều là do chị sao?

Mayumi: Ừ nhỉ.

Cao Tiền Vĩ: Tuần trăng mật về em sẽ mua cho anh trai em nhiều quà!

Hắc Lệ Thành: Còn anh?

Cao Tiền Vĩ: Em sẽ mua cho anh dâu nhiều hơn.

Hắc Lệ Thành: Nha!! Yêu em chồng.

Dạ Vũ:.... yêu ai cơ??

Mayumi: Dạ! Talk show xin kết thúc tại đây. Nếu được bạn hãy gửi cho tất cả chúng tôi một câu tạm biệt nhé!!

17. Chương 17: Ngoại Truyện Nhỏ : Đời Thường Nhân Vật (trần Dạ Vũ × Hắc Lệ Thành)

Dạ Vũ đang hút bụi phòng khách, Hắc Lệ Thành ngồi chễm chệ ôm điều khiển xem ti vi.

- Thành, em nhắc chân lên cho anh hút bụi!

Dạ Vũ gọi hấn, hấn lơ y, không thèm nhìn y mà chỉ để ý tới màn hình ti vi kia.

- Thành, em đã được đặt cách không phải làm việc nhà, em phải biết hợp tác chút chứ?

Lệ Thành không nói gì, bĩu môi nhại y xong mặc kệ. Dạ Vũ thở dài tắt máy hút bụi, đem vào bếp cất, quay trở ra đứng chắn trước mặt Lệ Thành, che hết tầm nhìn của hấn.

- Anh tránh ra coi, tự dưng che phim của em.

- Chịu nói rồi hử? Giận anh cái gì? - Dạ Vũ khoanh tay trước ngực hỏi.

- Tránh ra!

Hấn giơ chân gạt gạt y ra, mặt mày nhăn nhó cực kì khó ỡ. Y giật lấy điều khiển ở tay hấn, tắt màn hình đi.

- O!? Đồ hâm, em đang xem phim mà.

- Nhìn anh này! Xem anh này!

Y hơi lớn tiếng, xoay cầm hấn lại đối diện mình.

- Em làm sao? Cái mặt cứ mày sừng mày xỉa...

- Không sao cả. Tại phim tới đoạn gay cần thôi.

- Lại nói dối, anh lấy em bao lâu rồi mà em còn...., nói xem, có chuyện gì?

Hắc Lệ Thành hất tay y ra, vươn người với lấy điều khiển trên bàn. Y giữ hắc lại, trèo lên ghế đờ hắc nằm xuống:

- Em còn như vậy nữa anh ăn em tại đây.

- Đừng mà, em mệt! Được chưa!!? - Hắc nặng nề gất lên.

Y nghe có vẻ thành thật, khoe miệng khẽ nhếch lên, buông ra đỡ hắc ngồi dậy, còn ôn nhu xoa xoa hai bàn tay trắng trắng của hắc:

- Em mệt ở đâu? Nói cho anh?

-.... - Hắc mím môi, không dám nhìn y, đã vậy còn trưng ra vẻ bẽn lẽn -.... Em nói... nhưng anh phải hứa là không được giận em!

-???.... Được, anh hứa.

Lệ Thành rút tay lại, rời khỏi ghế chạy đi đâu đó một lát sau mới quay lại, trên tay cầm một cái hộp hình chữ nhật nhỏ màu trắng. Hắc đưa cho y, run run nói:

- Đây, anh mở ra xem thứ bên trong đi. Xem xong đừng mắng em....

- (nhận lấy).... Cái này... không phải em cấm tiệt không cho anh động vào à?

- Giờ em cho anh động.

Dạ Vũ gạt đầu, hí hoáy mở cái hộp cuốn đầy những lớp băng dính, thứ bên trong khiến y sững lại.

-.....

Lệ Thành tự giác tụt lùi về phía sau.

-.... cái này.... - Dạ Vũ cầm mấy tờ giấy siêu âm lên đọc, phản ứng khó miêu tả.

- Em xin lỗi.... em không cố ý đục thủng bao đâu, tại em muốn sinh thêm một đứa nữa.

Dạ Vũ thở dài, đặt đồng giấy sang phía sau, vờ vờ hắc lại.

- Anh đừng đánh em nhé?

- Dở người, anh có bao giờ đánh em chưa? Qua đây.

Y lôi hắc lại, đặt người ta ngồi lên đùi mình, ôm lấy eo hắc rồi dụi dụi mặt vào lồng ngực vợ yêu.

- Chẳng phải anh nói một đứa là đủ sao? Anh không muốn em đau.

- Hoàng Phi cần có một đứa em, nó luôn nói với em điều đó. Nó thường xuyên kể chuyện ở lớp mấy đứa bạn có em trai em gái nhỏ.

Hắc Lệ Thành nhỏ giọng, ôm lấy cổ y nhỏ giọng.

Dạ Vũ thở dài, nhưng không phải vì buồn bực. Y đưa một tay xoa xoa nhẹ bụng hắc, mỉm cười hỏi:

- Được bao lâu rồi?

-.... hai tháng rưỡi.

- Đáng lý em nên nói với anh sớm hơn, anh có thể để ý tới em. Chứ em cứ khó chịu một mình xong giấu anh như thế sẽ khiến anh hiểu lầm đó.

- Em biết rồi....

- Nốt lặn này thôi đó. Nhìn em nằm trong viện anh không chịu nổi đâu.

- Vâng....

Dạ Vũ đặt lên môi Lệ Thành một cái hôn khẽ ấm áp, ánh mắt đầy sủng nịnh nhìn hắc.

- Anh không ngờ ” thiếu chủ ” của anh lại chọn cách đục thủng bao để có thể mang thai đấy!

Y khúc khích cười. Hắn mặt đỏ như đào tiên, tay đánh yêu vào người hắn một cái, giận dữ:

- Đừng chọc em. Bộ phim đã kết thúc khá lâu rồi, đừng đốt lại cái hi vọng đảo chính của em!

- Anh thách em dám đảo chính luôn.

- Em sẽ đem tiền đầu tư cho người viết kịch bản phim đó ra phần 2, kiểu gì em chả được thưởng anh?

- Em thì giỏi rồi? Vậy anh sẽ trao tiền cho người ấy gấp đôi để cho ra kịch bản của bộ phim ” Hào nam! Xin đừng ngược ta! ” nhé bae?

-.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thieu-chu-xin-dung-nguoc-toi>